Sara Craven

104

Noaptea condorului

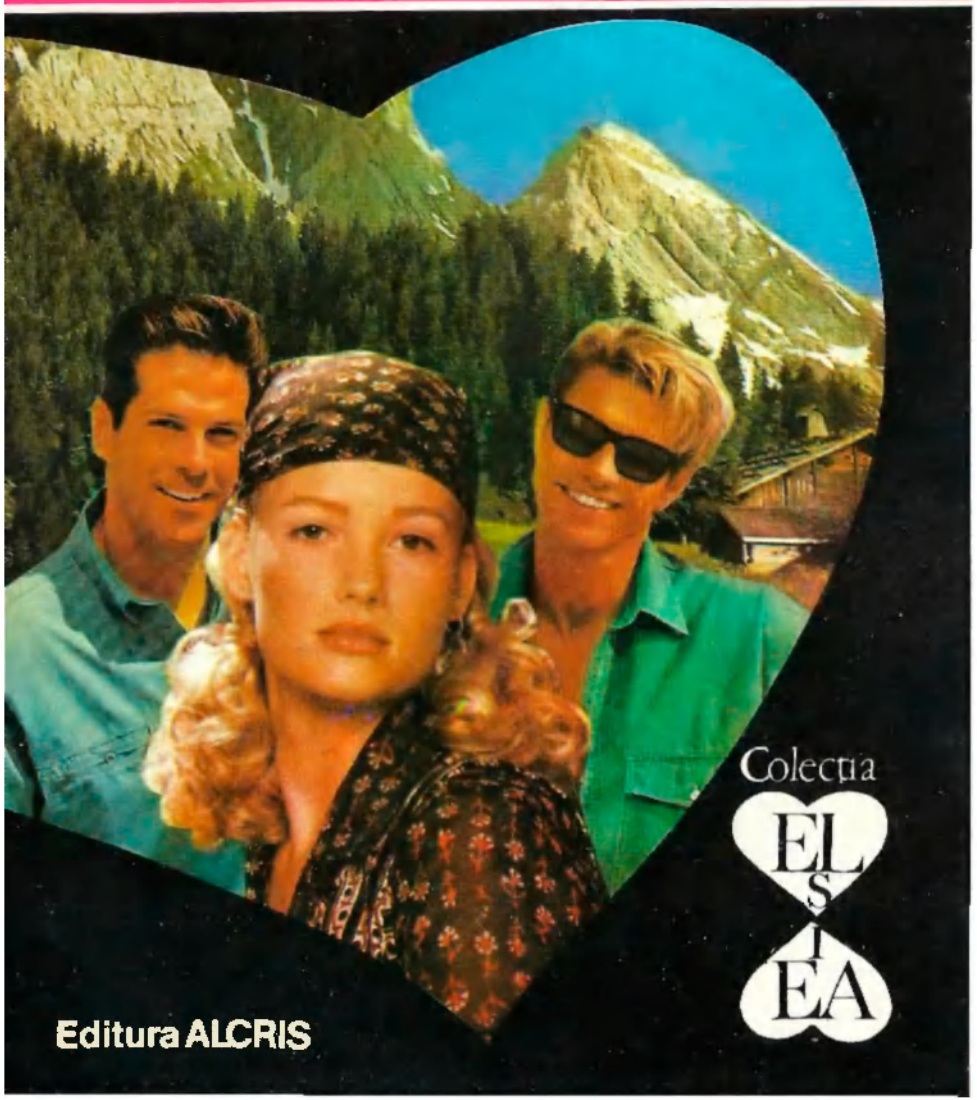

Editura ALCRIS

SARA CRAVEN

NOAPTEA CONDORULUI

Coperta : ANDY

© by Sara Craven, 1988

NIGHT OF THE CONDOR

Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin Editurii ALCRIS-M 94

SARA CRAVEN

NOAPTEA CONDORULUI

Traducere de : ILEANA JITARU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-85-x

Colecţia „EL şi EA“

CAPITOLUL I

Lima. Lima era aici, aproape şi totuşi invizibilă, ascunsă sub un voal de ceaţă.

În picioare în faţa camerei sale de hotel, Luciei aproape că nu-i venea să creadă. Cu puţin timp în urmă, survola aeroportul internaţional din Lima sub un soare strălucitor. Încântată, admirase oraşul scăldat de somptuoasele maluri ale Pacificului. Pentru prima oară în viaţa ei descoperea spectacolul grandios al Anzilor Cordilieri.

Şi acum, ceaţa înghiţise totul şi ascunsese soarele, peisajul, până şi minunatul sentiment de bucurie pe care-l simţise la sosire.

În faţa mirării sale, băiatul de la hotel ridicase din umeri filozofic.

— Ce vreţi, senorita ? Asta este „garua", blestemul Limei. Vine pe nepregătite şi dispare cu bunăvoinţa Domnului.

— Înţeleg...

Lucie se îndoia de influenţa divină în această manifestare climatică. Cu toate acestea,

nu se putea împiedica să vadă în asta o prevestire rea.

Avea nevoie de activitate, oricât de neînsemnată. Își puse, unul câte unul, lucrurile în șifonier. Zâmbi cu plăcere la atingerea hainelor sale din bumbac și mătase. Parcă își inventaria trusoul... La acest gând, inima îi bătu mai tare.

De fapt, nu era prea departe de adevăr. Despărțirea ei forțată de Evan durase destul. Ce dacă nu știa nimic despre formalitățile referitoare la căsătorie existente în Peru ? Va fi de ajuns să se informeze.

Știa că o așteptau numeroase greutăți. Deja, la sosirea la aeroport îl căutase în zadar pe logodnicul ei. Evident, chiar dacă Evan a primit mesajul ei în timp util, nu putuse, probabil, să-și abandoneze lucrul pentru a veni s-o întâmpine la Lima...

Odată depășită această dezamăgire, Lucie se hotărâse să plece ea spre Atayahuanco, unde lucra Evan. Dar dacă această ceață persista, expediția putea fi compromisă.

După ce termină de aranjat lucrurile, contemplă cu un aer absent vasta încăpere. Ar trebui să profite la maximum de acest confort, pentru că la Atayahuanco... Dacă se lua după descrierile făcute de Evan în scrisori, condițiile nu erau chiar ideale. Cu fiecare scrisoare, umorul de la început lăsase locul amărăciunii și supărării. Citindu-le, ea simțise cum

o cuprinde furia. Evan nu meritase acest tratament. Cu ce drept îşi permisese tatăl ei să-l expedieze în această vale pierdută în Cordiliera Andină ?

Singura vină a bietului om fusese că se îndrăgostise de ea, Lucie Frazier, unica moştenitoare a fabulosului imperiu Frazier. Iar pentru Justin Frazier, om de afaceri realizat şi mândru de ceea ce era, un viitor ginere fără avere şi fără ocupaţie era de neconceput.

— Dar nu e vina lui, se indignase Lucie când tatăl ei îi adusese la cunoştinţă intenţiile sale de a-l trimite să lucreze în Anzi.

Astfel că plecarea lui Evan spre Atayahuanco devenise iminentă. Această idee, insuportabilă pentru tânăra femeie, o revoltase.

— Nu asta este problema, că va pleca, îi răspunsese tatăl ei calm. Îi ofer şansa de a-şi dovedi calităţile, asta-i tot.

— În inima Americii de Sud şi într-o muncă asemănătoare mai mult cu cea a unui miner decât a unui arheolog ? Frumoasă promovare, n-am ce zice !

— Greşeşti, draga mea. Acest proiect nu este lipsit de interes. Nu uita că Evan este licenţiat în istorie. El, care aminteşte întotdeauna de sărăcie şi de demnitatea muncii, acolo va avea plăcerea să-şi pună ideile în practică. După o pauză, el adăugase : Voia să-şi găsească de lucru. Eu i-am oferit. Ce vrei mai mult ?

— Ai fi putut să-i oferi altceva mai bun...

— Asta va veni mai târziu... dacă va merita.

Justin Frazier se ridicase, umplând încăperea cu statura lui masivă. Atunci ea înţelesese de ce Evan se temea de tatăl ei.

Acesta îşi continuă argumentarea :

— Dar, încă nu este momentul. Totul la timpul lui. Ajunge doar să aibă răbdare.

Îşi puse mâna pe umărul fiicei sale şi continuă cu o voce blândă :

— Sunteţi amândoi prea tineri. Un timp de gândire vă va fi benefic. Nu te angajezi cu uşurinţă într-un lucru atât de serios cum este căsătoria. Dacă vă iubiţi atât de mult, ce înseamnă un an de aşteptare sau, ca să fiu mai exact, opt-zece luni ? Făcu din nou o pauză. Doar dacă tu nu eşti încă sigură de el... sau el de tine...

Scandalizată, ea nici nu considerase necesar să-i răspundă.

În ceea ce-l priveşte pe Evan, acesta se arătase răbdător.

— Poate că tatăl tău are dreptate. Această experienţă poate să-mi prindă bine. Dacă asta îl poate convinge că nu sunt un profitor, atunci merită încercat.

— Nicidecum ! Este ridicol ! Tatăl meu a uitat că a fost şi el odată tânăr...

Evan schiţase un surâs.

— Este dreptul lui să mă pună la încercare, dacă asta vrea. Şi, cu un oftat, adăugase : Mă simt oarecum ca amărâţii aceia de pe vremuri trimişi în diverse misiuni pentru a merita inima frumoasei iubite.

Cu toată tristeţea care o cuprinsese, Lucie zâmbise. Era clar că Evan avea darul de a o înveseli.

Cu o sclipire maliţioasă în ochi, ea îi replicase :

— Ei, şi atunci ca va face frumosul meu cavaler ? Va urca pe vârful cel mai înalt al muntelui pentru a-mi aduce mărul de aur ?

— Nici nu ştii câtă dreptate ai. Atayahuanço este o veche citadelă incaşă, nu uita. Şi acest popor a fost celebru pentru bogăţiile lui. Cine ştie dacă nu voi fi eu acela care va descoperi o astfel de comoară şi voi veni să ţi-o pun la picioare ?

El izbucnise apoi în râs.

— Poate că aşa voi reuşi să-l impresionez pe tatăl tău ?

— Nu mă îndoiesc că aşa va fi !

Lucie râsese, la rândul ei, apoi devenise brusc serioasă.

— Evan, nu este vorba de nişte săpături arheologice tradiţionale. Trebuie să pricepi bine asta. Civilizaţia inca s-a stins de mult. Va trebui să încercaţi să descoperiţi modul lor de viaţă şi să reconstituiţi familiile de indieni ce mai locuiesc încă acolo. Aceştia au pierdut

în totalitate legăturile cu strămoşii lor. Va trebui să găsiţi aceste legături, practic să scoateţi la suprafaţă istoria lor şi să refaceţi continuitatea. Va fi deci extrem de dificil. După părerea mea, asta nu are nimic de-a face cu descoperirea de comori.

— Draga mea Lucie, eşti adorabilă ! El o sărutase cu tandreţe. Vorbeşti ca un adevărat ghid turistic. Desigur, eu nu ignor nimic din toate astea. Nici n-aş putea... Mi-au fost repetate de atâtea ori ! Mă duc acolo fără nici o idee preconcepută, cu singurul scop de a-l convinge pe tatăl tău că sunt ginerele ideal, ascultător, curajos, muncitor.

Cu toată această atitudine elegantă pe care o avusese Evan, confruntat cu realitatea fusese violent şocat de condiţiile de viaţă existente în acest loc pierdut din Peru. Scrisorile lui stăteau mărturie pentru acest lucru. Din amuzante, deveniseră foarte repede o înşiruire de văicăreli. După ce citise ultima scrisoare, mai alarmantă ca toate celelalte, Lucie se hotărâse să plece acolo şi aceasta, cu toată opoziţia fermă a tatălui său.

De data asta, ea nu mai cedase ameninţărilor lui abia voalate.

— Suntem despărţiţi de mai bine de un an. Încercarea a durat destul. Avem dreptul să fim fericiţi.

Justin Frazier nu-i ascunsese faptul că n-o va ajuta cu nimic în aventura ei.

— Îmi pare foarte rău, Lucie, nu te bizui pe mine ca să-ţi uşurez acţiunea. Această călătorie este o nebunie. Sper doar că, odată ajunsă acolo, îţi vei da seama de inepţia întreprinderii tale şi că vei reveni fără întârziere printre noi.

Lucie nu acordase nici o atenţie acestei puneri în gardă. Dar acum, singură în camera impersonală de hotel, nu era departe de a regreta uşurinţa cu care luase această hotărâre.

Se mustra în sinea ei pentru acest gând. Descurajarea nu-i stătea în obicei, aşa că poate o diversiune era strict necesară. Să meargă să cineze ? Înlătură rapid această idee. Era mult prea încordată pentru a putea înghiţi ceva. În schimb, o cafea va fi binevenită. Se pregătea să ridice receptorul, când telefonul sună. Tresări şi răspunse cu o voce nervoasă :

— Alo ?

— Senorita Frazier, un domn întreabă de dumneavoastră la recepţie. Puteţi coborî ?

Faţa Luciei se lumină de un zâmbet. În sfârşit, Evan ! Reuşise să-şi facă timp... Tristeţea ei se risipi ca prin minune.

— Nu, mai degrabă spune-i să urce, **por favor.**

— Sunteţi sigură, senorita ?

— Absolut sigură ! Cu o urmă de nerăbdare în glas, adăugă : Te rog să-mi trimiţi, şi nişte cafea, cu această ocazie.

— Imediat, senorita.

După ce închise telefonul, se repezi spre oglindă pentru a-și aranja părul. Își mai dădu și cu puțin ruj pe buze și îi păru rău că nu apucase să se schimbe mai devreme. Dar, la urma-urmei, rochia ei subțire nu părea să fi suferit prea mult în timpul călătoriei și, după o despărțire atât de îndelungată, Evan va fi prea fericit s-o vadă, ca să mai dea atenție acestor detalii.

Își puse cu o oarecare nervozitate lanțul de aur în jurul gâtului. De ce oare simțea această neliniște la ideea de a-l revedea ? Nu făcuse ea un voiaj lung doar în acest scop ?

Pentru o clipă, Lucie încercă fără succes să-și reamintească fața lui Evan. Se liniști însă gândindu-se că așa îi cuprinde îngrijorarea și pe tinerii miri în drum spre biserică.

Ciocăniturile scurte în ușă o readuseră la realitate. Ușurată, inspiră profund și se repezi să deschidă. Cu zâmbetul pe buze, abia dacă reuși să murmure :

— Dragul meu ! În sfârșit...

Dar cuvintele îi încremeniră pe buze. Oricât de slabă memorie ar fi avut, un lucru era sigur : străinul care se afla în picioare în fața ei, nu avea nimic comun cu Evan.

Pe cât era Evan de blond, pe atât era bărbatul acesta de brunet. Fața lui slabă cu pomeții proeminenți era arsă de soare și foarte

marcată de oboseală. Înalt, cu umerii largi, necunoscutul purta niște blugi și un bluzon de piele aruncat neglijent pe umeri.

— Cine ești dumneata ? întrebă ea, după ce-și regăsi prezența de spirit. Ce dorești ?

Străinul doar o privi, fără nici o urmă de zâmbet.

— Poate ar fi fost mai bine să întrebați înainte de a mă invita să urc, domnișoară Frazier. Întotdeauna sunteți atât de imprudentă când sunteți într-o țară străină ?

Lucie îi aruncă o privire glacială.

— Îl aștept pe logodnicul meu.

— Îmi pare rău că v-am produs o asemenea dezamăgire.

Dar privirea lui îi dezmințea cuvintele. Nu era în ea nici cea mai mică urmă de regret.

— Dacă înțeleg bine, aveți motive serioase să credeți că va veni să vă întâlnească ?

Ea își ridică bărbia, semeață.

— Aș vrea să știu în ce măsură vă privește asta, domnule... ăăă...

— Rex Martinez. Doctor Rex Martinez.

Lucie îi aruncă din nou o privire fără pic de bunăvoință.

— Văd că numele meu nu vă este străin.

Nici nu avea cum să-i fie ! Aproape întreaga ură a lui Evan era îndreptată spre acest bărbat...

„Toată lumea se teme de el", îi scrisese acesta după puțin timp de la sosirea în tabără.

„Se crede un descendent al incaşilor şi se poartă de parcă ar avea drept de viaţă şi de moarte asupra noastră."

Era prea târziu să nege după ce făcuse mutra aceea surprinsă când aflase identitatea bărbatului. Ea ridică nepăsătoare din umeri.

— Cred că Evan mi-a vorbit de câteva ori de dumneata în scrisorile lui...

— În termeni puţin plăcuţi, bănuiesc ? Pe buzele lui apăru, în sfârşit, un zâmbet amuzat. Vă hotărâţi să mă lăsaţi să intru, sau nu ? Sau poate vreţi să continuăm această discuţie în unul din saloanele restaurantului de la parter ?

Sosirea unui chelner cu o tavă în mână o scuti de a lua o hotărâre. Era cafeaua pe care o comandase mai devreme... Fără tragere de inimă, îşi invită musafirul să intre.

— Să nu mai stăm aici, în uşă.

Chelnerul puse tava pe măsuţă şi întârzie, aşteptându-şi bacşişul obişnuit.

Rex Martinez scoase o monedă din buzunar şi-l concedie spunându-i ceva în spaniolă. Băiatul se eclipsă, nu fără să arunce o privire elocventă spre patul care, dintr-odată, parcă umplea toată camera.

Roşind toată şi furioasă ştiind că se observă acest lucru, Lucie se lăsă să cadă pe un fotoliu.

— Vrei o cafea, doctore Martinez ?

— Cu plăcere, mulţumesc.

Cu ceaşca în mână, se aşează şi el într-un fotoliu, simţindu-se, vizibil, în largul său. Apoi, pe un ton neutru, întrebă fără nici o introducere :

— Ce faceţi dumneavoastră aici, domnişoară Frazier ?

— Am venit să mă întâlnesc cu logodnicul meu. Mi s-a părut că am spus-o clar.

Agasată de atitudinea acestui bărbat, nu se putea împiedica să-i vorbească pe un ton neobişnuit de sec.

— Pot să ştiu, adăugă ea, de ce te priveşte pe dumneata ?

— Tot ce este în legătură cu echipa mea, mă priveşte. Or, logodnicul dumitale face parte din personalul echipei mele de cercetări. Încă o întrebare : cine te-a autorizat pe dumneata să vii aici ? În nici un caz eu, nici asociatul meu, Fergus Willard. Mesajul dumitale a ajuns prea târziu pentru a mai putea să te oprim.

— Nu văd cu ce drept m-aţi fi oprit !

Ochii tinerei femei scânteiară de furie.

— Dificultăţile muncii noastre ne conferă toate drepturile, domnişoară Frazier. Avem deja destule probleme şi aşa, fără să mai fie nevoie să ne încurcăm cu vizitatori. După o pauză, el continuă : Dă-mi voie să ghicesc : ori dumneata crezi că Evan Gilchrist va veni să te întâlnească aici, ori ai de gând dumneata să te duci să-l întâlneşti la Atayahuanco.

Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc. Nici una din cele două ipoteze nu este posibilă !

— Doctore Martinez, fără îndoială că nu înțelegi prea bine că...

— ... Nu știu cui mă adresez ? Ba da, ba da. liniștește-te. Îmi dau seama perfect de rolul predominant pe care-l joacă industriile Frazier în proiectul nostru și nu uit ce îi datorăm tatălui dumitale. Dar dacă îți imaginezi că astfel te bucuri de toate drepturile, te înșeli. Și, dacă pot să-mi permit un sfat...

Furioasă, cu prețul unui efort eroic, Lucie reuși totuși să se stăpânească. Cu un zâmbet de gheață, îi replică :

— Ești foarte amabil, dar...

Fără să țină seama de întreruperea ei, el continuă :

— Dacă aș fi în locul dumitale, aș lua primul avion spre Anglia. Aici nu e loc pentru dumneata. Mă mir că famliia dumitale nu te-a avertizat în legătură cu asta. Lucie îi aruncă o privire întrebătoare. Sau poate a făcut-o ?

— Sunt de acum adult, doctore Martinez. Fac ceea ce-mi place.

— Nu este chiar o atitudine de adult, dar să trecem peste asta... Dacă înțeleg bine, Gilchrist trebuia să vină să te întâmpine...

Cu un ton sarcastic, Lucie îi replică :

— Asupra acestui punct, dumneata poţi să faci lumină. I-ai dat lui Evan autorizaţia să vină să mă întâmpine ?

— Nu.

— Bineînţeles ! Trebuia să bănuiesc ! Ea îl sfidă cu privirea. Poate că trebuie să cad în genunchi şi să te rog ?

El ridică din umeri.

— Inutil. Evan Gilchrist a dispărut din tabără cu două zile înainte de a primi mesajul radio care ne anunţa sosirea dumitale... Poate că el ştia totuşi că vei sosi ? În acest caz trebuie să fie pe drum... Dar, mărturisesc că am motive serioase să fiu sceptic...

Simţindu-şi gura uscată, ea goli dintr-o sorbitură ceaşca.

— Nu. El... el nu ştia ce proiecte am. A fost o hotărâre de ultim moment. Atunci am trimis mesajul radio. A spus cumva unde se duce ? întrebă ea după o clipă de tăcere.

— Nu. Nici măcar n-am ştiut că avea de gând să plece. A şters-o într-o noapte, doar cu câteva provizii şi un catâr. N-ar fi trebuit să procedeze astfel. Dacă ura atât de mult Atayahuanco, nu avea decât să ne spună. Ar fi venit odată cu mine, cu elicopterul de aprovizionare.

Rex Martinez îi aruncă o privire tăioasă.

— Dealtfel, n-ar fi fost o pierdere atât de mare...

Lucie sări în sus.

— Evident ! Întotdeauna l-ai dispreţuit pe Evan. Oricât de mari eforturi ar fi făcut, pentru dumneata nu era niciodată de ajuns !

— Asta este versiunea lui ? Rex părea că se distrează. Nu-mi amintesc să fi făcut vreun efort oarecare, dar poate sunt eu victima unei pierderi de memorie ?

Lucie îl fulgeră cu privirea. Îi veneau în minte acum şi alte fraze din scrisorile lui Evan : „monstru de intoleranţă, un adevărat tiran" şi altele asemănătoare. Acum că îl avea în faţa ei nu-i venea greu să creadă spusele lui Evan.

— Aţi încercat măcar să-l găsiţi ? Ai trimis vreo echipă să-l caute ?

— Nu mai este un copil, domnişoară Frazier.

Ce privire stranie ! gândi ea dintr-odată. Culoarea ochilor lui era nedefinită, între căprui şi auriu.

Rex Martinez îşi continuă ideea :

— Este perfect conştient de pericolele care-l pândesc. De nenumărate ori l-am avertizat.

Lucie îl privi cu un aer neîncrezător.

— Şi asta este de ajuns pentru ca dumneata să te dezinteresezi de soarta lui ?

— Logodnicul dumitale pare înzestrat cu un foarte solid instinct de conservare. Nu-mi fac griji pentru asta. În orice caz, lucrul cel mai bun pentru dumneata este să te întorci

fără întârziere în Anglia și să aștepți acolo întoarcerea lui.

Lucie îl privi cu un aer sfidător.

— Îți mulțumesc pentru idee, dar nici nu mă gândesc. Dacă Evan a dispărut, eu n-am să plec fără să am vești de la el. Dacă soarta coechipierilor dumitale nu te interesează, nu același lucru se întâmplă și cu mine. Hotărârea mea este luată : mă voi duce la Atayahuanco și voi pleca în căutarea lui. Te rog să ai amabilitatea de a lua toate măsurile necesare în acest scop.

Contrar oricărei așteptări, el izbucni în râs.

— Ce autoritate ! Uiți unde te afli, domnișoară Frazier. Nu mă îndoiesc nici o clipă că la dumneata acasă ești cea care comanzi. Dar aici...

El se întrerupse un moment după care adăugă :

— Evident, nu pot să te urc cu forța în primul avion care pleacă.

— Mulțumesc că ești de acord cu asta !

— În schimb, dă-mi voie să-ți dau un sfat. Lima nu este un oraș pentru o fată singură, mai ales așa frumoasă ca dumneata...

Privirea lui întârzie pe cerceii ei de aur, pe lanțul greu din jurul gâtului ei subțire, pe superbul ceas cu brățară de aur de la mână.

— ...și atât de răsfățată de soartă !

— N-am ce să fac cu sfatul dumitale ! se răsti ea. Chiar dacă se vrea un compliment.

— Este o simplă constatare.

Rex ridică nepăsător din umeri şi vru să plece.

— Rămâi la Lima dacă asta doreşti, dar pe propria-ţi răspundere. Dacă mai ai totuşi o urmă de bun simţ, încearcă să stai cât mai mult la hotel. Oricum, dacă ţi se întâmplă ceva, tatăl dumitale va trimite pe cineva să te recupereze. Slavă Domnului că nu eşti sub responsabilitatea mea !

— Eşti odios !

— Insultele dumitale nu mă ating. Păcat că nimeni nu ţi-a administrat niciodată o bătaie bună pe care ai fi meritat-o ! Din nefericire pentru el, Gilchrist nu este destul de bărbat pentru a face acest lucru.

— Cum îndrăzneşti ? explodă ea. Să vorbeşti astfel despre Evan...

Rex izbucni în râs.

— Poate că ai să pretinzi că eu nu-i ajung nici până la degetul mic, sau alt clişeu asemănător ? Păstrează-ţi iluziile, domnişoară Frazier. Dacă logodnicul dumitale îşi va face apariţia, îţi promit că am să ţi-l trimit. Vă potriviţi la perfecţie.

Lucie îşi strânse cu putere pumnii, furioasă şi neputincioasă.

— Pleacă ! Ieşi imediat de aici !

— Cu plăcere. Acum că te-am informat asupra situaţiei, nu mai am ce face aici.

— Mă bucur că ai înţeles ! Tonul tinerei femei era glacial. Dar, dă-mi voie să-ţi spun un lucru, doctore Martinez. Imediat ce mă întorc în Anglia, îi voi povesti tatălui meu cu câtă nerușinare te-ai purtat față de mine. Mă angajez să-i explic ce ființă total lipsită de sensibilitate și de compasiune ești. El va trage concluziile care se impun și va numi pe altcineva la conducerea echipei...

Rex Martinez ridică din umeri.

— Dă-i înainte, nu te jena ! Eu am încredere în tatăl dumitale. Are destul de mult bun simţ pentru a nu da atenţie spuselor dumitale. În plus, am impresia certă că ai făcut această călătorie împotriva voinţei lui. Nu m-ar mira să nu-ţi împărtășească indignarea. Nu ești buricul pământului, domnișoară Frazier. Și, fără îndoială, va fi fericit să afle că, în sfârșit, cineva a îndrăznit să ţi-o spună.

Fără alte comentarii, el salută scurt din cap și ieși din încăpere.

Lucie fu cuprinsă de o violentă dorinţă de a urla și de a bate din picior.

Nu-i venea să creadă că ceea ce i se întâmplase era adevărat. Bărbatul acesta, un străin, îndrăznise să-i vorbească astfel !

Cum de ghicise el neînţelegerile dintre ea și tatăl ei ? Nu cumva Justin Frazier îi contactase din întâmplare pe șefii proiectului de

la Atayahuanco cerându-le să-i pună beţe-n roate ? Cunoscându-l, nu era imposibil, gândi ea cu furie.

Dar cel mai rău lucru era dispariţia lui Evan. Ea avea remuşcări că nu înţelesese mai din timp la ce greutăţi era expus. Cum putuse ea să nu-şi dea seama de profunda lui disperare ? Deşi întrevederea ei cu Rex Martinez fusese atât de furtunoasă, avusese cel puţin meritul de a-i fi deschis ochii.

Dacă pe Evan nu-l interesa deloc proiectul de la Atayahuanco, a cui era vina ? În nici un caz a lui. Justin Frazier trebuia să ştie că pretinde imposibilul.

Acum, doar Dumnezeu putea şti unde se află Evan. Poate se rătăcise, poate zăcea rănit pe undeva. Pradă unei nelinişti îngrozitoare, Lucie îşi muşcă buzele. Trebuie să fi fost cu adevărat disperat dacă şi-a asumat un asemenea risc ! În nici una din scrisorile lui nu-şi exprimase nici cea mai mică intenţie de a dezerta din tabără.

Evan a dispărut, oare, cu adevărat ? Aceasta rămânea de dovedit. Ea se ridică brusc în picioare. De ce l-ar fi crezut pe acest individ neobrăzat ? Cine ştie dacă nu acţiona după instrucţiunile tatălui ei, pentru a o descuraja să-şi continue expediţia ?

„Ei bine, dacă tata se aşteaptă să mă vadă întorcându-mă în Anglia cu capul plecat, se înşală !“ gândi ea. Era mai hotărâtă ca ori-

când să ajungă la Atayahuanco. Acolo se va asigura mai întâi dacă dispariția lui Evan era reală. Dacă este așa, va face tot posibilul pentru a-l regăsi.

Buzele tinerei femei schițară un surâs diabolic. La urma-urmei, Rex Martinez nu era singurul șef al proiectului. Mai era și Fergus Willard. Poate că acesta din urmă va avea mai mult respect pentru fata lui Justin Frazier. Dacă ea va reuși să obțină din partea lui aprobarea de a se duce în tabără, Rex Martinez nu-i va mai putea face nimic!

Dar, de ce să se mai încurce cu astfel de aprobări? N-avea decât să se ducă acolo pe neașteptate. Sigur, călătoria nu va fi ușoară, dar hotărârea ei era luată: nu va putea să se întoarcă în Anglia fără să facă această călătorie.

Își scutură capul cu putere. Chiar de mâine se va duce la Institutul Peruvian de Cercetări Arheologice și va încerca să intre în contact radio cu Fergus Willard. De îndată ce își va face din acesta un aliat, va începe să-și caute un ghid.

Își trase, semeață, umerii spre spate, bucuroasă de această hotărâre. Chiar dacă va trebui să se descurce singură, ea va ajunge neapărat la Atayahuanco. Nu o va putea împiedica nici Rex Martinez, nici altcineva.

Amintindu-şi cuvintele tăioase ale acestuia, îşi strânse cu putere pumnii, de furie.

Îl va face să plătească această aroganţă. Chiar foarte scump... Nu-i nimic dacă pentru asta va trebui să mai aştepte.

CAPITOLUL II

Institutul Peruvian de Cercetări Arheologice se află pe o străduță liniștită din Lima.

Lucie privi cu un aer visător spre taxiul care se îndepărta. Prețul cursei i se păruse exorbitant. Dar cum ar fi putut să verifice ? Anticul vehicul nu avea ceas de marcat iar în privința stării banchetelor... Ea nu-și putu reține un zâmbet. Această stare dezastruoasă de deteriorare era proprie tuturor taxiurilor din capitala peruană.

Ajunse să regrete că nu ascultase sfaturile recepționerului de la hotel. Dacă și-ar fi închiriat o mașină, ar fi circulat în condiții civilizate și ar fi fost scutită de ocheadele șoferului.

O străbătu un fior când își aminti privirile obraznice pe care acesta i le aruncase prin oglinda retrovizoare. Comentariile lui, deși mormăite în spaniolă, nu lăsaseră nici o îndoială asupra naturii acestor priviri.

Deja, aseară în timpul cinei, trebuise să suporte privirile pline de subînțelesuri ale

clienţilor hotelului. Un bărbat chiar o acostase la ieşirea din sala de mese. Ea îl respinsese cu o privire furioasă şi se grăbise să se refugieze în camera sa.

Cu toate aceste întâmplări neplăcute, reuşise să doarmă bine. La trezire simţise doar o uşoară durere de cap, consecinţa voiajului ei cu avionul, fără îndoială...

Privi în lungul străzii, sau cel puţin spre ceea ce putea să vadă. Pentru că faimoasa ceaţă, „garua", nu renunţase la asediul ei asupra oraşului. Lucie începu să tremure uşor din cauza frigului şi se surprinse că regretă faptul de a nu-şi fi adus îmbrăcăminte mai călduroasă.

Cu un pas hotărât, traversă curtea pavată şi împinse uşa grea a imobilului. Ajunsă în interior, se trezi într-un coridor îngust, în faţa unui lift învechit. În dreapta ei se afla ghişeul portarului, protejat de un grilaj, aşteptându-şi vizitatorii. Pe grilaj se afla fixată o sonerie. Lucie sună şi aşteptă, dar nu apăru nimeni. Cu oarecare nelinişte, se aventură să intre în ascensor. Închise cu grijă uşa în urma ei şi apăsă pe un buton. După o tresărire îngrijorătoare, cabina antică se hotărî să se ridice.

Se opri atât de brusc, încât Lucie era gata să-şi piardă echilibrul. Uşurată că în sfârşit ajunsese la destinaţie, se grăbi să iasă din cabina liftului ajunsă la primul etaj. Se regăsi

într-un coridor identic cu cel de la parter, dar în locul ghișeului portarului se afla o ușă dublă. După o clipă de ezitare, bătu la ușă și intră fără să mai aștepte răspuns.

În fața spectacolului care i se oferi, rămase o clipă încremenită în prag. Avea impresia că nimerise într-o altă lume. Apoi înțelese. În fața ei se desfășura o imensă fotografie aeriană a Cordilierei Andine. Cu răsuflarea tăiată de atâta măreție, o examină cu atenție. Vârfuri semețe asemănătoare unor sculpturi sălbatice se profilau pe cerul albastru. Fiecare lanț muntos era tăiat de chei în a căror profunzime șerpuiau firișoare subțiri de apă. Părea locul cel mai neospitalier de pe pământ... gândi ea cuprinsă de o bruscă neliniște. Când se gândea că Evan se găsea undeva în acest ținut sălbatic, și singur, pe deasupra... Pentru că nu mai avea nici o îndoială : tabăra era ascunsă undeva în umbra uneia din aceste văi adânci. Constatarea aceasta aproape că-i produse o senzație de amețeală.

În această clipă ar fi fost nevoie de foarte puține argumente pentru a o face să se răzgândească să-și ducă la bun sfârșit acțiunea. Niciodată nu fusese atrasă în mod deosebit de escaladarea munților. De fapt, era mai degrabă o sedentară. La fel ca Evan.

Închise ochii și încercă să-și revină. Trebuia să facă orice pentru dragostea logodnicului

ei ! Suportase cu stoicism despărţirea lor. Un simplu obstacol material n-o va împiedica să ajungă la el.

Tresări când auzi în spatele ei o tuse discretă. Deschise ochii, se întoarse şi văzu o tânără femeie în halat alb care o privea întrebător.

Imediat, Lucie încercă să-şi aducă aminte slabele ei cunoştinţe de spaniolă.

— **Habla usted ingles ?** întrebă ea la întâmplare.

— Da, vorbesc curent. Cu ce vă pot fi de folos, senorita ?

Lucie se hotărî să intre imediat în subiect.

— Ei bine, iată. Sunteţi, cred, în contact radio permanent cu tabăra din Atayahuanco. Aş vrea să trimit şi eu un mesaj.

Interlocutoarea ei păru foarte surprinsă.

— Aici nu avem radio, senorita. Toate mesajele pleacă de la alt birou al nostru, situat la Cuzco. Dar este rezervat numai comunicărilor urgente.

— Nu mă îndoiesc de asta, spuse Lucie cu o atenţie politicoasă. Dar eu am exact nevoie să-l contactez de urgenţă pe doctorul Willard şi nu am alt mijloc de comunicare.

La auzul acestui nume, faţa tinerei femei se lumină.

— Pe doctorul Willard ? Atunci, spuse tânăra cu o grijă protectoare, este cu atât mai puţin posibil, senorita. Este bolnav, cu febră,

telului. Un bărbat chiar o acostase
lin sala de mese. Ea îl respinsese
e furioasă și se grăbise să se re-
amera sa.
aceste întâmplări neplăcute, reu-
rmă bine. La trezire simțise doar
urere de cap, consecința voiajului
l, fără îndoială...
lungul străzii, sau cel puțin spre
tea să vadă. Pentru că faimoasa
ua", nu renunțase la asediul ei a-
lui. Lucie începu să tremure ușor
frigului și se surprinse că regretă
a nu-și fi adus îmbrăcăminte mai

as hotărât, traversă curtea pavată
ușa grea a imobilului. Ajunsă în
trezi într-un coridor îngust, în
lift învechit. În dreapta ei se afla
rtarului, protejat de un grilaj, aș-
vizitatorii. Pe grilaj se afla fixată
Lucie sună și așteptă, dar nu apăru
oarecare neliniște, se aventură să
ensor. Închise cu grijă ușa în urma
pe un buton. După o tresărire în-
, cabina antică se hotărî să se ri-

tât de brusc, încât Lucie era gata
echilibrul. Ușurată că în sfârșit
destinație, se grăbi să iasă din ca-
i ajunsă la primul etaj. Se regăsi

ţintuit la pat. Ca urmare, tabăra este acum sub autoritatea doctorului Martinez. Şi, din fericire, acesta se află în prezent la Lima. Nu vă va fi deloc greu să-l găsiţi aici, la un moment dat.

Lucie îşi stăpâni cu greu un oftat de necaz.

— Doctorul Martinez ? Oh, nu ! Ar fi inutil. De fapt doream doar să anunţ pe cineva de sosirea mea, pentru că am de gând să ajung în curând acolo.

Tânăra femeie scoase un ţipăt.

— Să urcaţi la Atayahuanco ? Cred că glumiţi !

— De ce ? întrebă Lucie fără să-şi piardă calmul. Nu există un elicopter cu care se face aprovizionarea ? După câte ştiu, doctorul Martinez îl foloseşte în mod curent.

— Da, senorita, dar pentru luna aceasta zborul s-a efectuat deja.

— Atunci, ce îmi sugeraţi ?

— În locul dumneavoastră, zise ea ridicând din umeri, cu o sinceritate absolută, eu aş renunţa la acest proiect.

Luciei îi veni greu să-şi păstreze calmul.

— Mai bine spuneţi-mi, cum are de gând doctorul Martinez să se întoarcă în tabără ?

— Până la Cuzco cu un jeep, apoi călare pe un catâr. Cu o expresie visătoare pe faţă, adăugă : Dar doctorul Martinez este bărbat. Un bărbat puternic, în stare să se apere.

— Înțeleg... și dacă are chef poate merge și pe apă ! În fața surprizei tinerei femei, Lucie se corectă. Scuzați-mă... Nu mai știu ce vorbesc.

Cu mintea înfierbântată, încercă să treacă în revistă toate posibilitățile. Dar hotărârea ei era de acum luată. Oricât de neplăcut ar fi, cel mai bun mijloc de a ajunge în tabără era să facă această călătorie în compania odiosului doctor Martinez.

Își ascunse un oftat de dezamăgire. Nu va fi ușor să-l convingă. Măcar dacă ar fi fost mai amabilă cu el... Prin atitudinea ei, compromisese iremediabil situația. „Iremediabil ?" Lucie își strânse nervoasă pumnii.

— Unde îl pot găsi pe doctorul Martinez ?

— Trebuie să treacă pe aici în cursul zilei, dar n-aș putea să vă spun la ce oră, spuse tânăra fată privind spre ceas.

— Nu-i nimic. Voi aștepta cât va fi nevoie.

— Cum doriți, senorita.

Tânăra fată o invită pe Lucie să ia loc și dispăru în biroul alăturat. Câteva secunde mai târziu, auzi țăcănitul mașinii de scris.

Petrecu astfel mai bine de o oră și jumătate. Avu destul timp să studieze fotografia aeriană întinsă pe perete și se putea lăuda că o știe de acum pe dinafară.

În același timp, își pusese la punct viitoarea etapă a strategiei sale. Vrând-nevrând trebuia să facă pace cu doctorul Martinez.

De ce s-o fi purtat atât de ostil cu el ? Iată că acum i-ar putea fi de folos ! În loc să-şi fi făcut din el un duşman, ar fi trebuit, din contră, să-şi folosească tot farmecul. Cu atât mai mult cu cât el nu părea insensibil la asta. Nici nu era de mirare. Încă de copil, ea reuşea să-i seducă pe toţi cei ce se apropiau de ea...

„Copilul ăsta, îi plăcea tatălui ei să repete cu mândrie, ar fermeca şi un regiment !"

Ei bine, va încerca, fără întârziere, această experienţă pe Rex Martinez. Oare va reuşi ?

În primul rând, va trebui să-şi ceară scuze pentru purtarea ei din ajun. Nu avea decât să o dea pe seama oboselii călătoriei. Apoi va începe să-l flateze. Nici un bărbat nu rezistă acestui gen de argumente. Îl va face să creadă că nu-i era indiferent. Înscenarea aceasta i se părea destul de... amuzantă.

Nu era pentru prima oară când folosea această stratagemă. Nu erau, oare, bărbaţii înclinaţi să se creadă irezistibili ?

Desigur, va trebui să aibă grijă să nu împingă gluma prea departe. Călătoria va fi şi aşa destul de neplăcută, fără ca să mai fie nevoită să respingă avansurile ghidului ei.

Încântată de planurile sale, bătu la uşa biroului alăturat. Aceasta se deschise imediat.

— Da, senorita ? Aşteptarea se prelungeşte ? Îmi pare foarte rău...

— Într-adevăr, nu prea mai am răbdare.

Aş putea să vă las un mesaj pentru doctorul Martinez ? Asta m-ar scuti să mai aştept atâta. Puteţi să-mi împrumutaţi un stilou ?

— Desigur.

Lucie cântări cu grijă termenii mesajului său. A-l seduce nu însemna, totuşi, a se umili în faţa lui.

„Dragă doctore Martinez, scrise ea. Relaţia dintre noi a început foarte prost. Aş putea să-mi permit să mă căiesc, invitându-vă la cină, în seara asta sau mâine, la hotelul meu ? Va fi de ajuns să-mi lăsaţi un mesaj la recepţie în acest sens."

Încheie cu o formulă de politeţe şi semnă.

Reciti cele câteva rânduri cu satisfacţie. Fără îndoială că mesajul îl va determina să vină, măcar din curiozitate. Şi, înainte de sfârşitul cinei, va fi sub vraja ei, gata să-i satisfacă orice dorinţă. Cu zâmbetul pe buze lipi plicul, având impresia că, în acelaşi timp, îşi pecetluise destinul.

*

* *

În după-amiaza aceasta, Lucie nici nu simţi cum trece timpul. Însoţită de un ghid, se hotărâse să viziteze oraşul. Celebra piaţă a „Armelor", apele învolburate ale Rimac-ului privite de pe „Podul de piatră", îi trezeau admiraţia. În schimb, nu putea să-şi ascundă un

frison de dezgust în fața resturilor mumificate ale celebrului conchistador Francesco Pizzaro, expuse la catedrală. Ea nu era deloc sigură că aproba acțiunea celebrului cuceritor spaniol. Incașii s-ar fi putut lipsi de această intervenție. Dar, comorile adunate de acest popor treziseră pofta nemăsurată a cuceritorilor și a hoților de pe bătrânul continent. Conducătorul incașilor, atras într-o capcană de către spanioli, a fost făcut prizonier și s-a cerut pentru el o răscumpărare exorbitantă. Din nefericire pentru el, bogătașii regatului său n-au putut să-l salveze. Respectându-și, în felul lui, promisiunea de a nu vărsa nici o picătură de sânge a venerabilului incas, Pizzaro l-a executat prin... strangulare.

Povestea asta însă s-a terminat prost pentru spanioli. Câțiva ani mai târziu, Pizzaro a fost prădat și ucis de propriii oameni.

În alte împrejurări, Lucie ar fi fost pasionată de istoria Peru-ului dar astăzi avea capul în altă parte. Nu se putea împiedica să nu se gândească la Rex Martinez. Cum va reacționa el la mesajul ei ? Probabil că-l va ignora, pur și simplu. „O să am destul timp să-mi fac griji la momentul potrivit", se liniști ea.

Trebuia însă să recunoască faptul că Rex Martinez avusese dreptate într-o privință : capitala peruviană nu era un oraș pentru o femeie singură. Lucie s-ar fi lipsit cu plăcere de privirile al căror obiect era. Fluierături, co-

mentarii admirative, treacă-meargă... Dar nu putea suporta agresivitatea ce o provoca faptul că era blondă. Gesturile echivoce nu încetau de-a lungul traseului ei. Până la urmă se hotărî se renunţe la vizitarea muzeelor. Aproape alergând, se întoarse la hotel.

Spre marea ei surpriză, o aştepta un mesaj „Dragă domnişoară Frazier, accept cu plăcere invitaţia dumitale. Din nefericire, timpul meu la Lima este măsurat şi nu sunt liber decât astă-seară. Să zicem pe la opt ?"

Semnătura era asemănătoare personajului. La fel de arogantă...

Lucie nu putu, totuşi, să-şi stăpânească un sentiment de bucurie. Iată că n-a fost chiar atât de greu !... Se întoarse zâmbind spre recepţioneră.

— Aştept un musafir astă-seară. Aţi putea să-mi trimiteţi chelnerul să stabilim detaliile meniului ?

— Desigur, senorita. Dar îmi permit să vă reamintesc că în seara asta noi organizăm un dineu urmat de un spectacol, cu dansuri folclorice...

— Îmi pare rău, dar invitatul meu şi cu mine avem de discutat probleme de afaceri. Vom fi mult mai liniştiţi în apartamentul meu.

În timp ce urca cu liftul, nu se putu împiedica să nu recitească mesajul de la Rex Martinez. Aşadar, timpul lui la Lima era măsurat.

Asta ar fi putut însemna că era pe punctul de a pleca ? Fără nici o îndoială.

El încă nu știa că ea îl va însoți...

Lucie își petrecu după-amiaza odihnindu-se și pregătindu-se pentru seară. Lupta pe care se pregătea să o dea era dură, așa că trebuia să fie în cea mai bună formă.

După îndelungi ezitări, se hotărî să-și pună o rochie din mătase neagră cu guler înalt dar cu decolteu îndrăzneț în spate. Își puse cerceii de aur, foarte delicați și își dădu discret cu parfum.

Privindu-se, zâmbi imaginii ei din oglindă. Rex Martinez nu avea decât să se țină bine...

La ora opt fix sună telefonul.

— Musafirul dumneavoastră este jos, senorita.

— Foarte bine, cobor și eu. Rugați-l, vă rog. să mă aștepte la bar.

Ea inspiră profund și aruncă o ultimă privire spre oglindă. Pantofii fini cu tocuri înalte se armonizau de minune cu rochia, iar părul îi strălucea ca mătasea.

„S-ar putea spune că sunt o femeie pe punctul de a-și întâlni iubitul..." Gândul acesta o impresionă neplăcut. Pentru prima dată, începu să aibă îndoieli asupra reușitei planului ei. Dar își reveni repede și își ridică, semeață, bărbia. Ideea că trebuia să-l seducă pe unul ca Rex Martinez nu-i plăcea deloc, dar scopul

final merita încercarea. Nu era aceasta singura soluţie de a-l regăsi pe Evan ?

Acest personaj odios de Rex Martinez o tratase într-un mod nepermis de obraznic. Merita, deci, să se joace puţin cu el.

Intrarea tinerei femei la bar făcu senzaţie. În alte împrejurări s-ar fi simţit flatată. Dar în seara asta... Era prea preocupată să-şi ascundă nervozitatea.

Nu avu nici o dificultate în a-şi localiza oaspetele. În picioare în faţa barului, parcă domina toată asistenţa. Simţindu-i în mod misterios prezenţa, el se întoarse încet şi o privi venind spre el.

Lucie tresări. Cu un surâs cordial pe buze, ea străbătu spaţiul scurt care-i separa.

— Doctore Martinez... Vocea îi era asemănătoare surâsului... Sper că nu te-am făcut să aştepţi prea mult ?

— Chiar dacă ar fi aşa, domnişoară Frazier, aş fi nerecunoscător dacă m-aş plânge. Pentru ceea ce văd, merita să fiu răbdător. Este doar în onoarea mea sau mai sunt şi alţi invitaţi ?

Lucie lăsă privirea în jos cu o modestie prefăcută.

— Ar fi greu să mai fie şi alţii. Nu mai cunosc pe nimeni în Lima.

— Da, adevărat, uitasem. Ce pot să-ţi ofer ?

— La fel ca dumneata.

— Cu plăcere. Dar te previn : este un punct destul de tare.

— N-are importanță. Ce-ar fi să ne așezăm undeva ?

Lucie își scoase din poșetă o batistă de care nici nu avea nevoie, doar pentru a nu-și pierde sângele rece. Planul ei începuse bine. Contrastul mătăsii negre pe pielea ei sidefie, era, el singur, un punct câștigat. Era evident că oaspetelui îi era greu să-și ia ochii de la ea.

Privindu-l venind spre ea cu două pahare în mână, Lucie avu totuși o bănuială : probabil că acest individ nu ducea lipsă de admiratoare.

Îmbrăcat într-un costum deschis și o cămașă bleu, era de o eleganță rafinată. Dealtfel, femeile din preajmă n-aveau ochi decât pentru el...

Cum să le învinovățești ? Emana în jurul lui un farmec și un magnetism diabolic.

Lucie ridică paharul zâmbind.

— Pentru împăcarea noastră, doctore Martinez !

— **Salud,** domnișoară Frazier.

Cu o expresie enigmatică întipărită pe față, el o privea peste marginea paharului.

— Așadar, cum ți s-a părut Lima ?

Trebuia, deci, să poarte o conversație anodină... „Nu-i nimic", gândi ea și se conformă cu bunăvoință.

— Este un oraş interesant, în afara unor mici inconveniente... cum ar fi blestemata asta de ceaţă, de exemplu.

— Oh ! „garua"... Legenda spune că spaniolii şi-au construit oraşul aici la îndemnul incaşilor. Era un sfat care nu trebuia urmat. Au înţeles asta însă prea târziu...

Lucie izbucni în râs.

— Nici nu mă miră această viclenie din partea incaşilor. Dar, la urma-urmei, eu n-am venit în Peru ca să vizitez Lima.

— Sunt sigur de asta.

Interlocutorul ei o privea cu atâta intensitate încât simţi un fior străbătând-o.

— De fapt, continuă ea, am impresia clară că nu aici poţi descoperi adevăratul Peru.

— Te înşeli. Lima este un eşantion destul de fidel. În legătură cu asta, domnişoară Frazier, eu continui să te sfătuiesc să-ţi foloseşti cât mai repede biletul de avion pentru întoarcerea acasă. Dacă întâmpini cea mai mică dificultate, fata de la Institut, Juanita, te poate ajuta cu cea mai mare plăcere.

Lucie bău o gură de punci înainte de a-i răspunde cu răceală :

— Oh ! Dar n-am nici o intenţie să-mi scurtez voiajul. Ceaţa asta sinistră se va ridica odată şi odată. Şi încă n-am vizitat nici Cuzco, nici Machu Picchu.

Terminându-şi băutura, Rex îşi puse încet paharul pe masă.

— Pentru acest gen de excursii alege mai bine formula voiajului organizat. Astfel rişti mai puţine neplăceri. Mai vrei un aperitiv, sau preferi să cinăm imediat ? Mi-ar face plăcere să te conduc într-un restaurant renumit pentru specialităţile sale locale.

Lucie clipi de mai multe ori.

— Aş fi mers cu plăcere, dar deja am aranjat să cinăm în apartamentul meu. Nu uita că eu am făcut invitaţia, spuse ea cu multă gingăşie.

— Fii liniştită, n-am uitat. Şi mă întreb încă asupra motivelor care au determinat invitaţia...

— Să zicem că voiam să-mi cer scuze şi să mă împac cu dumneata. La urma-urmelor, de ce să fim duşmani ? Suntem doar de aceeaşi parte, spuse ea adresându-i zâmbetul cel mai luminos.

— Crezi, domnişoară Frazier ? În ce mă priveşte, sunt cam sceptic...

— Am o seară întreagă la dispoziţie ca să te conving... Lucie se ridică. Urcăm ?

Cu o expresie în aparenţă liniştită, ea îl conduse spre lift. În realitate, nu putea să-şi înlăture un ciudat sentiment de neliniste. Îşi subestimase adversarul ! Acesta se dovedea de temut... „Ei, hai, îşi zise ea, „nu o să-mi pierd cumpătul acum. Este un bărbat ca toţi cei-

lalți... La fel de ușor de manevrat". Și, din câte își amintea încă din leagăn, acest gen de manevre nu avea nici un secret pentru ea.

Nimic nu-i spunea, dar absolut nimic, că pentru prima oară în viața ei își găsise un adversar pe măsură.

CAPITOLUL III

Dacă seara nu se derula exact după planurile ei, în schimb cina îi depăşise aşteptările. Puiul condimentat era destul de suculent, dar, din nefericire, Lucie era prea încordată pentru a-l putea aprecia cum trebuie. Spre deosebire de oaspetele său care mânca cu poftă, ea abia se atinsese de mâncare. Îi lăsa întreaga iniţiativă a conversaţiei musafirului ei care dealtfel se achita foarte bine de această sarcină.

Rex reuşi să abordeze cu acelaşi talent subiectele atât de diverse cum ar fi civilizaţia incaşă sau situaţia politică actuală. Se vedea bine că avea multe relaţii printre oamenii politici şi de cultură. În alte împrejurări, Lucie ar fi fost încântată să descopere acest mediu atât de diferit de al ei. Dar astă-seară era prea preocupată de proiectul său.

Printre gene, îşi examină discret interlocutorul. Nu se putea împiedica să nu-şi pună tot soiul de întrebări. Era însurat ? Cum arăta soţia lui ? Era celibatar ? Care era modul lui de

viaţă ? Şi-l imagina foarte bine colecţionând cuceririle feminine. Emana atâta senzualitate...

Dar... surprinsese oare, Rex Martinez, privirea ei ? Pentru a risipi orice echivoc, ea se grăbi să relanseze conversaţia.

— Eşti originar din această ţară, doctore ?

El clătină din cap.

— Nu. Sunt născut, ca şi dumneata, în Anglia. Tatăl meu se afla acolo în exil politic. Mama este de origine irlandeză. Actualmente părinţii mei trăiesc în Statele Unite. Cu o notă de amuzament în glas, adăugă : Ce ai mai dori să afli ?

Fără să-i ia în seamă întrebarea, Lucie servi cafeaua. Îi adresă un surâs fermecător invitatului ei.

— Te rog să-mi ierţi curiozitatea, dar dat fiind situaţia, mi se pare normal...

— La ce fel de situaţie faci aluzie ?

Cu ceaşca de cafea în mână, el o privea întrebător.

— Ei bine... Lucie îşi permise un uşor oftat. Să zicem că soarta a făcut să ne întâlnim şi acum eu mă aflu aici, departe de casă, într-o ţară complet străină, sunt un pic dependentă de bunăvoinţa dumitale...

— Poate că era mai înţelept să te informezi asupra mea înainte de a mă invita să urc ?

— Oh ! ar fi fost în zadar...

Ce supliciu să se prefacă nepăsătoare şi calmă, când i-ar fi făcut o plăcere nebună să-i arunce în faţă cafeaua !

— Ştiu că mă consideri o intrusă. Dar eu **trebuia** să vin. Era neapărat necesar.

— În orice caz, faptul este consumat : te afli aici. Totul este să aflăm până când... spuse el sorbind încet cafeaua.

Ce personaj arogant !... Lucie afişă un zâmbet nostalgic.

— Poate că ai dreptate... Ar fi trebuit să reflectez mai mult înainte de a mă lansa în această călătorie. Dar eu am o tendinţă supărătoare de a acţiona într-o manieră impulsivă.

— Ce noroc ! Puţini dintre noi îşi pot permite acest lux !

— Desigur. Ştii, doctore, că dumneata nu-mi uşurezi deloc lucrurile ? Eu... încerc să mă scuz pentru prima noastră întâlnire. Ai putea fi şi dumneata mai binevoitor...

O sclipire de uimire traversă privirea lui Rex Martinez.

— Dacă asta este dorinţa dumitale...

„Am câştigat !" gândi ea mascându-şi bucuria.

— Este chiar dorinţa mea cea mai importantă, zâmbi ea. Acum că ne-am împăcat, să înlăturăm orice protocol dintre noi. Eu sunt Lucie.

— Aşa era semnat mesajul care a ajuns în tabără.

Neluând în seamă, în mod deliberat, tonul sec cu care el îi răspunsese, ea îi mai puse cafea.

— Ah, da ! tabăra... Ai putea să-mi vorbeşti despre ea, despre munca voastră acolo ? Am înţeles că reprezintă mult pentru tine.

— Dacă ţi-aş descrie misiunea noastră, ar trebui să ajung foarte departe. Dar aşa este : reprezintă atât de mult pentru mine încât nu suport amestecul străinilor. Noi nu avem nici timpul, nici mijloacele necesare pentru a-i adăposti. Fiecare trebuie să-şi asigure singur mijloacele de subzistenţă.

— Sunt perfect conştientă de acest lucru. Dar nu există nici o femeie în echipa ta ? întrebă ea cu un prefăcut aer dezinvolt.

— Ba da. O infirmieră, June Muirhead şi experta noastră în ceramică, Consuela Esteban. Logodnicul tău nu ţi-a povestit niciodată despre ele în scrisori ?

— Nu. Avea, fără îndoială, alte preocupări, adăugă ea întorcând privirea.

— Nu-mi este prea greu să-mi imaginez care erau acestea... Şi, cu un ton tăios el enumeră : ambianţa, frigul din timpul nopţii, hrana... Vrei să le mai înşir ?

— Nu, admise ea oftând. Dar n-ai nici un drept să-l învinovăţeşti. El se află acolo împotriva voinţei lui, datorită exigenţei tatălui meu.

Interlocutorul ei zâmbi sardonic.

— Dacă înţeleg bine, noi trebuia să facem din el un bărbat adevărat ?

Lucie roşi violent.

— Eşti prea nedrept ! El n-a cerut niciodată să plece. Încă de la început, de când a venit în tabără, face tot posibilul să se adapteze.

— Asta, cel puţin, aşa este...

Ce înţelegea el prin această remarcă ? Ea renunţă să-şi mai clarifice această nelămurire. În afara acestei discuţii despre Evan, Rex părea mai puţin antipatic ca în ajun. Venise momentul să profite de acest lucru.

Lucie constată deodată că el privea la ceas şi deja, parcă se pregătea să se ridice.

— Îţi mulţumesc pentru această cină delicioasă. Este plăcut să iei din când în când contactul cu bucuriile civilizaţiei.

— Oh ! n-ai să mă părăseşti atât de repede ! interveni ea. Nu este chiar atât de târziu.

— Poate, dar eu trebuie să mă trezesc mâine dimineaţă devreme.

„Dumnezeule ! gândi ea. Atâta efort pentru nimic... Nu, nu se poate !“

În disperare de cauză, ea îşi puse încet mâna pe mâna lui.

— Te rog, Rex, nu pleca încă. Nu-mi place să rămân singură. De când am venit aici mă simt atât de izolată ! Nici nu-ţi imaginezi ce îngrozitor este !

Rex îi replică aspru :

— Dacă nu-ţi place să călătoreşti singură, trebuia să te fi gândit mai din timp...

Cu tot acest răspuns sec, el păru să renunţe la ideea de a pleca.

Lucie îi răspunse cu o blândeţe prefăcută :

— Nimănui nu-i place singurătatea, Rex... Şi, din acest punct de vedere, eu am avut un an îngrozitor... Când eşti despărţit de fiinţa iubită timpul ţi se pare şi mai lung. După o pauză, ea continuă. Desigur, tu n-ai cum să ştii. Aparţii probabil acelei categorii de oameni cărora le ajunge propria persoană.

— Te înşeli. Am şi eu aceleaşi aspiraţii ca orice fiinţă umană.

— Atunci, ar trebui să ştii ce simt eu în această seară. Sunt singură de atâta vreme... Tu eşti singura persoană care mă poate ajuta. Nu mă abandona şi tu ! Promite-mi că n-ai s-o faci, te rog !

— Cu cea mai mare plăcere...

În clipa următoare, el se afla în faţa ei, atrăgând-o violent spre el. Apoi o ridică în braţe ca pe un fulg şi... se îndreptă spre dormitor.

— Ce faci ? bolborosi Lucie.

— Aşa cum am spus, n-am să te abandonez.

Deja, el o culcase în pat şi se întinsese liniştit alături de ea.

— Eşti mulţumită, senorita ? Aveai dreptate, de ce să ne petrecem noaptea separat ?

Cu ochii măriţi de uimire, Lucie îl văzu aplecându-se spre ea şi îi simţi căldura buzelor pe ale ei. Nişte buze prea exigente, după părerea ei... Nimeni, niciodată nu o sărutase astfel. Nimeni, niciodată nu îndrăznise...

Cu răsuflarea tăiată, ea strigă :

— Ai înnebunit ?! Potoleşte-te...

Mângâierea mâinilor lui Rex pe ceafa ei o împiedică să continue. Încerca din toate puterile, cu disperare, să se degajeze.

— Nu ! Dă-mi drumul !

Dar, pe nesimţite, el reuşise să-i descheie rochia şi fără să ştie cum, ea se trezi goală până în talie.

— Draga mea, eşti delicioasă...

El îi atinse vârful roz al unui sân, care la acest contact, se întări instinctiv.

Îngrozită de intensitatea reacţiei, Lucie se rostogoli repede pe o parte şi se înfăşură în cuvertură.

— Eşti nebun ! strigă ea. Pleacă ! Lasă-mă în pace !

— Ţi se pare mai greu decât te aşteptai, să joci această comedie, dragă ?

Cu toată panica dezlănţuită ce o cuprinsese, Lucie pricepu ironia din vocea lui.

— Nu este nevoie să te agiţi atât, continuă el. Aventura noastră va fi scurtă. Aşa cum ţi-am spus, eu plec mâine dimineaţă în zori.

Rămăsese nemişcat şi nu mai încercă să facă nici un gest spre ea. Înfăşurată strâns în

cuvertură, ea se ridică încet încercând să-şi regăsească suflul. Cu un zâmbet pe buze, el murmură :

— Hai, frumoasa mea Lucie, nu te arăta mai sălbatică decât eşti. Cum o să putem face dragoste dacă stai înfăşurată în cuvertură ?

— Să facem... ? Ţi-ai pierdut minţile ? Îţi interzic să mă atingi, înţelegi ? Dacă îndrăzneşti să mă atingi cu un deget, voi face să fii arestat pentru viol !

— După părerea mea, asta ar fi foarte greu. Tu m-ai invitat să cinăm în apartamentul tău. Mă rogi să rămân după ce mi-ai explicat cât suferi de a fi fost lipsită atâta vreme de iubitul tău. Şi doar eu singur — chiar ai insistat asupra acestui punct — sunt în stare să te ajut să-ţi rezolvi problemele... Trebuie să recunoşti că autorităţile ar fi tare încurcate, zise el ridicând din umeri.

Lucie ar fi dorit să plângă de furie.

— Eu n-am avut niciodată asemenea gânduri ascunse. Ştii prea bine. Ai răstălmăcit cu bună ştiinţă vorbele mele. Eu voiam doar...

— ...Să mergi la Atayahuanco. Linişteşte-te, am înţeles asta încă de la început. Dar este imposibil. Ţi-am mai spus-o şi îţi repet. Tonul era categoric. Nu, domnişoară Frazier. Dacă te-ai gândit cumva că poţi să mă duci astfel, te-ai înşelat amarnic. Vinul, mâncarea, rochia... totul în această seară ar fi trebuit să mă seducă, nu-i aşa ? Ei bine... Rex se întinse de-

zinvolt, ca după o masă bună. Poţi să fii mulţumită. Ai reuşit mai mult decât sperai !

Inima tinerei femei bătea atât de tare încât avea impresia că se sufocă.

— Ieşi ! Nu vreau să te mai văd vreodată !

Rex Martinez oftă.

— Mă dezamăgeşti, dragă. După o asemenea desfăşurare de forţe, m-aş fi aşteptat la altceva. Cu un trup ca al dumitale, poţi să-ţi permiţi orice...

Lucie tresări.

— Nu o să... nu o să-ţi imaginezi, totuşi, că mă voi prostitua pentru a ajunge în tabără ?

Rex izbucni în râs.

— Motivele tale nu mă interesează, dragă. Aş fi apreciat mult câteva ore petrecute împreună... dar oricum nu te-aş fi dus la Atayahuanco.

— Mai degrabă mor decât să mă supun dorinţelor tale !

— Greşeşti că eşti atât de categorică. Pentru că eu bănuiesc că mângâierile mele ar putea avea un efect benefic asupra ta. Fără să mă laud, chiar cred că te-ar trezi la viaţă...

Rex se ridicase şi îşi aranja cravata.

— Din păcate, nu o să avem ocazia să aflăm. **Buenas noces,** dragă Lucie.

*

* *

Trecu destul timp până ce ea își regăsi cât de cât calmul. Când reuși în fine să se ridice, Rex Martinez dispăruse de mult.

Văzându-și imaginea în oglindă, nu-și putu reprima un gest de recul. Dezbrăcată, ciufulită, cu un aer năucit, nu mai avea nimic din femeia încântătoare de la începutul serii. Cu fața crispată ca a unui copil bosumflat, îi fu îngrozitor de greu să se mai lase cuprinsă de umilință. Nimeni, niciodată nu îndrăznise să o trateze astfel ! Iar Rex Martinez nu avea nici măcar scuza de a o fi făcut din cauza excesului de alcool sau a pasiunii. Nu, el știa foarte bine ce făcea. O lăsase cu bună știință să-și joace mica farsă înainte de a întoarce situația împotriva ei.

Lucie își dezbrăcă rochia și o aruncă în fundul dulapului.

Se întinse pe pat, dar îi era imposibil să-și găsească somnul. Simțea încă presiunea corpului lui Rex, căldura mângâierilor lui... Cu un gest furios, aprinse veioza și zise cu voce tare :

— Dar este ridicol !

Va fi de ajuns să ceară cameristei să schimbe cearșafurile, care parcă păstrau încă mirosul lui și totul va fi în regulă. Dar asta risca să dea naștere la comentarii... Atunci, ce-i de făcut ? Să schimbe hotelul ? Renunță și la această idee. Nu cunoștea prea bine Lima ca să înceapă să caute alt hotel.

Să se întoarcă în Anglia și, astfel, să-și recunoască înfrângerea ? Nici nu intra în discuție ! Poate că exact în acel moment Evan era în pericol. Atunci, atunci cum s-ar fi putut gândi ea la propriul confort ?

În afară de asta, avea unele socoteli de încheiat cu Rex Martinez. În mod sigur Evan își căutase refugiul în fugă din cauza asprimii lui și a lipsei de înțelegere.

După această seară, ea nu se mai putea gândi să facă drumul în compania lui. Bineînțeles că propria ei purtare nu putea fi scutită de reproș. Încercase în mod deliberat să-l seducă.

Dar, când ea îl va reîntâlni pe Rex Martinez în tabără, nici nu-l va mai băga în seamă. În acest fel nu va mai exista nici un dubiu asupra relațiilor dintre ei, iar Evan va apărea până la urmă...

Dintr-odată o cuprinse frigul. Se ghemui și se înveli mai strâns în cuvertură. Dacă, măcar, Evan n-ar fi plecat așa, de capul lui, fără să anunțe pe nimeni ! De ce nu i-a scris nimic în ultima scrisoare despre intenția lui ? Dacă ar mai fi rămas doar puțin în tabără, ar fi primit mesajul ei și atunci, el s-ar fi aflat acum aici cu ea, și-ar fi făcut planuri pentru căsătorie. Ar fi ținut-o în brațe...

Lucie se răsuci nervoasă în pat. Nu crezuse niciodată în binefacerile experiențelor de dinainte de nuntă. Dacă dorea să se îmbrace

în alb la cununie, atunci trebuia să merite acest lucru. Evan, cunoscându-i această dorinţă, se supusese fără prea mare entuziasm.

— Ce plină de contradicţii eşti ! îi spusese el într-o zi când ea refuzase să i se dăruiască. Cum poate fi cineva, în acelaşi timp, atât de modern şi atât de tradiţionalist ?

Ea râsese atunci, încântată că el îi ghicise motivul. Era sigură că nu se înşelase. Erau făcuţi într-adevăr unul pentru altul. Dar acum regreta că fusese atât de rigidă în relaţiile dintre ei...

Fără această încăpăţânare a ei, ar fi fost acum în braţele lui Evan. El ar fi fost cel care ar fi sărutat-o, care ar fi mângâiat-o şi ar fi trezit în ea acest inexplicabil fior. El, şi nu acest cinic de Rex Martinez !

„Oh, Evan, gândi ea cu disperare. Unde eşti ? Am atâta nevoie de tine..."

Parcă sufocată de atâta îngrijorare, se răsuci din nou şi-şi ascunse capul în pernă. Gândurile nu-i dădeau pace. Iar îşi aminti de Rex Martinez. Nu-i nimic ! Unica lui victorie va fi de scurtă durată. Bătălia nu era încă terminată. Într-un fel sau altul, ea se va duce la Atayahuanco şi îl va găsi pe Evan.

Lucie ştia că nu avea ce aştepta de la Institutul de Cercetări Arheologice. Cel mai bine era să încerce să ajungă la Machu Picchu prin intermediul unei agenţii turistice. Ajunsă acolo, va închiria un jeep şi un catâr. În în-

tuneric, făcu o mutră plictisită. Voiajul nu se anunţa prea odihnitor. Dar, dacă Rex Martinez putea să-l facă, de ce n-ar fi putut şi ea ? Se bucură de pe acum imaginându-şi stupefacţia lui când o va vedea şi că a putut ajunge în tabără.

Cu surâsul pe buze, adormi brusc.

Pe catâr îl chema Rosita. Era de fapt o iapă despre care i se spusese că era perfect dresată, dar Lucie era cam sceptică din acest punct de vedere. Animalul acesta descărnat, cu urechile căzute, cu o expresie şireată, nu-i prea plăcu. Dacă ar fi avut de unde alege, s-ar fi ferit să se oprească asupra lui. Dar experienţa o învăţase că, în ţara asta, posibilitatea de a alege era limitată.

Nu i-a fost greu să găsească o agenţie de turism. Cei de la hotel erau dispuşi s-o ajute să-şi organizeze această călătorie. La cererea ei acceptaseră chiar să-i păstreze apartamentul până la întoarcerea ei.

Drumul până la. Cuzco şi Machu Picchu se dovedi a fi un adevărat supliciu. Cu toate acestea, Lucie nu regretă nimic şi nu ar fi renunţat la el pentru nimic în lume.

Frumuseţea ruinelor maiestuoase cuibărite în inima muntelui depăşea în splendoare tot ceea ce văzuse ea până atunci. Avea impresia că descoperă în sfârşit acel adevărat Peru despre care îi vorbise Rex Martinez. Contac-

tul cu istoria extraordinară şi sublimă a acestei ţări o tulburase. Regreta acum că nu era o simplă turistă. Cât i-ar fi plăcut să se plimbe prin străduţele acestea întortocheate, să urce aceste trepte nesfârşite !

Din păcate, proiectele ei erau prea urgente pentru a-şi permite aceasta. Şi aşa, trebuia să-şi procure în mare grabă nişte lucruri strict necesare : îmbrăcăminte călduroasă, cort, sac de dormit, ustensile de camping.

Dificultăţile abia începeau. Prima fusese aceea de a găsi un ghid. Când îi spusese acestuia locul unde voia să ajungă, o privise cu nişte ochi ieşiţi din orbite. Doar nu se gândise cu adevărat să meargă la Atayahuanco !? Asta era curată nebunie !

Lucie trebui să recunoască : bietul om nu-şi menajase forţele încercând s-o facă să se răzgândească. Îl suspectase chiar de a fi trimis nişte poliţişti s-o viziteze...

Într-adevăr, doi bărbaţi se prezentaseră la uşa camerei ei de la hotel. Uniforma nu lăsa nici o îndoială asupra meseriei unuia dintre ei. Cât îl priveşte pe celălalt, lucrurile erau mai neclare : mic, îndesat, în costum de oraş, se mulţumea să-l lase pe însoţitorul lui să vorbească, în cea mai mare parte a timpului. Mesajul lor, prezentat politicos, era categoric : fără documente şi autorizaţie obţinută în prealabil, nu avea nici o garanţie de securitate. Şi chiar dacă ar fi obţinut această auto-

rizație, o asemenea călătorie făcută de o femeie singură, tânără și frumoasă... Elocvența privirii nu lăsa nici un dubiu asupra concluziilor.

— Dar nu voi fi pentru mult timp singură ! protestă Lucie pentru a se apăra. Mă voi întâlni cu logodnicul meu, Evan Gilchrist. El lucrează în tabăra de la Atayahuanco.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi, cel mic și îndesat se hotărî pentru prima dată să vorbească.

— Sunteți atât de sigură că îl veți găsi acolo, senorita ? Îmi amintesc că directorul taberei, domnul Rex Martinez, ne-a semnalat dispariția lui...

— Oh ! Până când voi ajunge eu acolo, Evan se va întoarce. După părerea mea, el nu și-a dat seama de încurcăturile pe care le produce prin plecarea lui. Întotdeauna a visat să descopere o comoară extraordinară. Precis că a plecat s-o caute.

Bărbatul cel mic și îndesat lăsă să-i scape un râs ușor.

— O comoară ? Ca să vezi ! Cufundat în contemplarea unghiilor sale, adăugă : Poate că ați primit vreun mesaj din partea lui ? Poate că v-a dat chiar întâlnire ?

— N-aș putea spune asta... Nu...

Din instinct, Lucie încercă să fie cât mai prudentă.

Celălalt bărbat o scrută îndelung cu privirea.

— Dacă pot să-mi permit un sfat, senorita... Întoarceţi-vă la Lima, sau chiar mai bine, în ţara dumneavoastră. Veţi fi mult mai în siguranţă ca aici.

— Mulţumesc pentru avertisment.

Cu bărbia ridicată, îl sfida cu privirea.

— Este mai mult decât un avertisment, senorita. Este un ordin.

Această vizită o lăsase descumpănită. Fusese gata să se supună, dar imediat îşi reveni. Era ridicol ! Doriseră doar s-o sperie. Doar că, uitaseră că ea putea să-şi permită să plătească un însoţitor.

Se sfătui cu recepţionerul hotelului şi acesta o puse în relaţie cu doi posibili ghizi. Dar, o dată în plus, se lovi de un refuz categoric. Când le spusese destinaţia, amândoi refuzaseră. Fără îndoială că preferau turişti liniştiţi din Cuzco.

Începea să-şi piardă speranţa, când unul din băieţii de la hotel o întrebă :

— Vreţi să vă duceţi la Atayahuanco ? Tocmai bine, vărul meu are de vânzare un catâr şi în satul lui, aveţi toate şansele să găsiţi un ghid.

„Uite unde era salvatorul meu !“ gândi ea cu bucurie.

— Cum pot să ajung în acel sat ? Şi cum se numeşte vărul dumitale ?

— Este foarte simplu, senorita : luaţi un „Collectivo“ până în sat. Vărul meu, Pablo Ortega, este un om de încredere, n-o să vă ceară foarte mult.

Privind retroactiv, Lucie avu impresia că se lăsase orbită de entuziasmul ei.

Călătoria în „collectivo“ — un fel de taxi comunal, pe lângă care cele din Lima erau adevărate limuzine — fusese o încercare grea. Drumurile bolovănoase, pe marginea prăpastiilor, nu aveau din drumuri decât numele. Pe deasupra, trebuise să suporte compania a două familii ai căror copii urlau în permanenţă. Cuprinsă de o senzaţie de greaţă după câţiva kilometri, Lucie preferase să închidă ochii pentru a nu mai vedea abisul în care maşina ameninţa, la fiecare învârtitură de roţi, să se prăbuşească.

În sfârşit, vehiculul îşi încetini cursa nebunească. Mirată şi uşurată în acelaşi timp, Lucie redeschise ochii şi descoperi că ajunseseră cu bine la destinaţie.

Satul era format dintr-un ciudat amalgam de construcţii în jurul unei biserici. În aşteptarea lui Pablo Ortega, Lucie dorise s-o viziteze, dar clădirea era închisă. Din explicaţiile femeilor care se aflau prin preajmă, crezu că înţelege că nici un preot nu mai venea până aici.

Căută în zadar un magazin sau un bar unde să poată bea o cafea. Satul nu avea aşa ceva.

Începea chiar să se îndoiască de existenţa lui Pablo Ortega, când auzi un zgomot de copite. Văzu un bărbat îndreptându-se spre ea, trăgând după el un catâr.

Care nu-i fu atunci mirarea să-l audă pe senor Ortega că refuză categoric s-o închirieze pe Rosita ! Ori o cumpăra, ori nimic. Ce garanţie putea să aibă el, spusese acesta într-o engleză aproximativă, că îşi va recupera într-o zi catârul ? Şi apoi, señoritei nu-i va fi deloc greu să-l vândă, odată ce călătoria se va încheia.

A fost nevoie de peste o oră de discuţii pentru a încheia târgul. Sceptică asupra valorii atribuite animalului, Lucie nu se lăsă prea uşor impresionată şi se târgui cu înverşunare. În sfârşit, obţinu catârul. Nu mai rămânea decât să-l înhame şi să-l încarce corect.

La acest capitol, avu o nouă surpriză : şaua nu era inclusă în preţ. Trebuia să fie de acord să plătească un supliment.

Dar ceea ce era mai rău, fu să descopere că nimeni nu voia să-i fie ghid. Nici Pablo Ortega, nici altcineva.

Degeaba le oferi sume exorbitante, toţi rămăseseră neclintiţi în hotărârea lor. Ţinură însă cu toţii s-o liniştească : în următorul sat, situat la o zi de mers pe jos, va găsi cu uşurinţă pe cineva să o ajute.

Gândul că își va petrece noaptea în acest ținut sălbatic doar în compania unui catâr, n-o încântase deloc pe Lucie, dar nu avea de ales. Trebuia să facă impresia unei femei puternice pe care nimic n-o speria. Își ascunse deci neliniștea sub masca unui zâmbet calm și începu să încarce bagajele pe spinarea unei Rosita puțin cooperante. Apoi, se îndepărtă cu un pas vioi sub privirile sătenilor adunați la acest eveniment. După fețele lor, era clar că se îndoiau de sănătatea ei mintală...

Își continuă astfel drumul, mulțumind lui Dumnezeu că potecile erau bine marcate. Când soarele începu să alunece în spatele crestelor înzăpezite, fu mulțumită să se oprească. Tot împingând-o pe recalcitranta Rosita, începură s-o doară serios mușchii.

Reuși să adune câteva surcele și să aprindă focul pentru a-și încălzi cina. Vârfurile înzăpezite ale munților care, mai devreme, ardeau într-o lumină violetă și purpurie, dispăreau încet în lumina asfințitului. O cuprinse o bruscă senzație de izolare. Se întreba cu neliniște ce îi va mai rezerva ziua de mâine. În aceeași clipă, ca pentru a o liniști, pe deasupra ei își făcu apariția o pasăre maiestuoasă, ca un spirit al zăpezilor. Aripile ei negre se profilau pe cerul palid.

Cu răsuflarea tăiată de emoție, Lucie privi pasărea. Era un condor ! Și ea, care întotdeauna visase să vadă unul, într-o zi...

Asta era prima grijă a oricărui turist, odată ajuns la Cuzco. Dar ghizii făceau tot ce le stătea în putinţă să le mai potolească entuziasmul, deoarece specia era pe cale de dispariţie şi rareori se mai vedea câte un exemplar.

Fermecată de această apariţie, Lucie îşi luă repede binoclul şi îşi îndreptă privirea spre pasărea fascinantă. Când, într-un târziu, pasărea dispăru din câmpul ei vizual, tânăra fată se simţi parcă mai singură.

O dată cu căderea serii, vântul începuse să bată şi, cu toată îmbrăcămintea ei călduroasă, Lucie începu să tremure. Era absolut necesar să-şi ridice cortul. După ce reuşi acest lucru, se ghemui în sacul de dormit. Aşa parcă se simţea mai în siguranţă. Totuşi, somnul întârzia să vină. Era pentru prima oară în viaţa ei când petrecea noaptea sub cerul liber, fără a avea pe altcineva în preajmă, în caz de nevoie. Atunci, îi veni în minte Evan. Poate că şi el se afla undeva, singur, rătăcind în noapte. Gândul acesta, însă, nu-i aduse nici o consolare.

Când, în sfârşit, reuşi să adoarmă frântă de oboseală, obrajii îi erau umezi de lacrimi. Somnul îi fu bântuit de vise ciudate : parcă fugea fără încetare împreună cu Evan prin nişte munţi ostili. În urma lor, un bărbat înalt, cu pielea închisă la culoare, cu ochii de felină, striga :

— Plecaţi de aici ! Nu aveţi ce căuta prin aceste locuri !

Apoi, se făcea că, apărut din noapte, un condor cu aripile lui imense desfăşurate, cobora în picaj spre ea, o prindea în gheare şi o ducea, nu se ştie unde...

CAPITOLUL IV

Lucie se trezi tresărind, cu fruntea umedă de transpiraţie, cu inima bătându-i tare. Se ridică dintr-un salt şi încercă să se calmeze.

„Ei, hai, nu mai eşti o fetiţă ca să-ţi fie frică de coşmaruri", îşi zise ea. „Aşteaptă să te confrunţi cu adevăratele pericole şi abia după aceea să intri în starea asta !"

Dar când ieşi din cort şi n-o mai văzu pe Rosita, fu convinsă că are darul previziunilor. Apropiindu-se de locul unde o lăsase, înţelese toată amploarea dezastrului : catârul dispăruse şi, odată cu el, şaua, bagajele, proviziile !

Îngrozită, Lucie se lăsă să cadă pe pământ, lângă cenuşa din vatra unde fusese făcut focul în ajun. Cineva o urmărise şi o pândise în aşteptarea momentului propice pentru a o jefui. Apoi, îşi mai veni puţin în fire : s-ar fi putut să fie şi mai rău. Din fericire, îşi păstrase rucsacul cu ea, în cort.

Îi mai rămăseseră deci, paşaportul şi banii. Fără a mai pune la socoteală cortul şi îmbră-

cămintea pe care o avea pe ea. Încă nu era prea rău...

Încercă să găsească soluția cea mai bună de urmat. După cum îi spusese Pablo Ortega, următorul sat era la o distanță rezonabilă. Dar ce o fi înțelegând acesta prin „rezonabilă" ? Aici era toată problema. Fără ajutorul catârului, ea nu mai putea să-și ducă sacul de dormit și cortul. Trebuia să le lase aici. O să se întoarcă după ele când va reuși să cumpere un alt catâr. La acest gând își mușcă buzele. Având în vedere prețul exorbitant pe care-l dăduse pe Rosita, curând va fi în criză de bani. Și atunci, ce era de făcut ? Să se întoarcă ?

Cu o mână tremurândă își dădu nervoasă părul pe spate. Nu, asta ar fi fost o atitudine defetistă. Vrând-nevrând, ea va continua drumul. La urma-urmei, cu fiecare kilometru parcurs, se apropia de tabără.

Aruncă o privire îngrijorată în jurul ei. Cine știe dacă hoțul nu era undeva în preajmă, observând-o și punând la cale vreo altă lovitură ? Cel mai înțelept lucru era să părăsească aceste locuri cât mai repede cu putință. Își puse rucsacul și porni la drum.

Cu inima strânsă, își privi ultima oară cortul. După ce acesta nu se mai văzu printre tufișuri, ea acceleră instinctiv pasul. Avea permanent impresia că este urmărită. Din nefericire, ghetele îi alunecau la fiecare pas pe

pământul umed. Hotărî că este mai cuminte să încetinească mersul. Ultimul lucru de care ar fi avut acum nevoie, ar fi fost o gleznă scrântită !

După trei ore de mers epuizant, începu s-o cuprindă disperarea. I se făcuse foame şi sete, iar, pe deasupra, o apucase şi o durere îngrozitoare de cap. Unde naiba era satul acela blestemat ? Ar fi dat oricât pentru ceva de mâncare şi o tabletă de aspirină.

Picioarele o făceau să sufere teribil. Era sigură că avea deja băşici în tălpi.

La un moment dat, văzu undeva în vale un acoperiş. Scoase un strigăt de uşurare şi se lansă pe pantă în jos. În lipsa satului pe care s-ar fi aşteptat să-l găsească, dăduse, cel puţin, peste această urmă de viaţă. Era, oricum, mai bine decât nimic. Străbătu alergând ultimii metri.

Cabana era de fapt o locuinţă destul de întinsă, înconjurată de un teren cultivat. În curte, câteva găini ciuguleau de zor, un curcan înfoiat o privea cu un aer ostil. Lucie nici măcar nu-l văzu. De fapt, nu mai vedea nimic altceva decât catârul încărcat cu bagaje care aştepta supus lângă gard. Rosita !

În aceeaşi clipă, un bărbat înalt ieşi din casă şi se îndreptă spre animal. Cuprinsă de ameţeală, Lucie simţi că i se înmoaie genunchii. Cu o voce pe care nici nu şi-o recunoscu, bolborosi :

— **Poŧ favor...**

Bărbatul se întoarse brusc, iar ea începu să tremure din tot corpul. Această față încruntată, această privire de topaz, aparţineau lui Rex Martinez.

Nu se putu opri la timp din alergare şi aproape căzu în braţele lui. Îngrozită, se simţi înşfăcată de umeri, parcă de ghearele condorului care zburase deasupra ei o bună parte din noapte.

— Dumneata !... murmură ea, cu o figură rătăcită. Dumneata mi-ai furat catârul !

Lucie avu deodată impresia că se prăbuşeşte într-o prăpastie. Apoi, totul se întunecă în faţa ei şi nu mai văzu nimic.

*

* *

La trezire o întâmpină aceeaşi obscuritate. Pleoapele îi erau grele, tot corpul, plin de lovituri, o durea, o migrenă violentă făcea să-i crape capul.

Avea impresia că este moartă. Dar, era asta doar o impresie ? Obscuritatea aceasta umedă din jurul ei semăna aceleia dintr-un mormânt. Vru să strige dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Apoi încercă să se mişte şi se lovi de ceva : era cadrul de lemn al unui pat. Un pat tare, cu un oribil miros de mucegai, dar... un pat, totuşi. La cea mai mică mişcare, simţi o

slăbiciune teribilă şi, din nou, totul i se întunecă în faţa ochilor.

La a doua trezire, o luminiţă pusă pe un scaun, la căpătâiul ei, împrăştia puţin întunericul. Prin această semiobscuritate reuşi să distingă silueta lui Rex Martinez.

— Cum te simţi ? o întrebă el, luându-i mâna pentru a-i controla pulsul.

Lucie se ridică dintr-un salt. Amintirile năvăleau una după alta în mintea ei.

— Dumneata mi-ai luat-o pe Rosita ! M-ai urmărit şi apoi...

El clătină din cap.

— Delirezi. Nu ţi-am luat nimic. Nici nu bănuiam că te afli prin preajmă. Am fost primul surprins când te-am văzut aruncându-te ca o nebună asupra mea, debitând toate aceste baliverne.

— Nu sunt baliverne. Vocea ei tremura de indignare. Am cumpărat un catâr ieri. Înainte de a adormi, l-am legat solid de un copac. Azi-dimineaţă când m-am trezit, nu mai era.

— Dă-mi voie să-ţi spun, draga mea, că ai pierdut noţiunea timpului. Aventura despre care încerci să-mi vorbeşti a avut loc în urmă cu trei zile. Tot acest timp ai fost bolnavă. Nimic grav. Clasicul „rău de înălţime", cum îl numesc băştinaşii, „soroche". Cei din Cuzco nu te-au pus în temă asupra faptului că nu este indicat să fii expusă la emoţii puternice înainte de a te fi aclimatizat perfect ?

— Ba da, mărturisi ea cu o voce slabă.

Rex îi întinse o ceaşcă.

— Bea ! Te vei simţi mai bine.

Lucie mirosi, cu o mutră suspicioasă, ciudata băutură.

— Ce fel de ceai este ăsta ?

— Un decoct pe bază de frunze de coca. Nu există nimic altceva mai bun împotriva răului de înălţime şi odihna, bineînţeles... Jose şi Maria, proprietarii acestui loc, au acceptat să te adăpostească până ce te vei restabili complet. După aceea, Jose te va ajuta să te întorci la civilizaţie. Presupun că ai cu ce să-l recompensezi ?

Cu o mutră scârbită, Lucie începu să soarbă din ceai.

— Frunze de coca... murmură ea cu un aer gânditor. Dar nu este interzis să... ?

—. Ba da.

Rex aprobă din cap, surâzând.

— Dar ai face mai bine să uiţi asta, pentru a te restabili complet şi repede şi să-ţi recapeţi toate facultăţile mintale...

Lucie îi replică sec :

— Sunt în deplinătatea facultăţilor mele mintale ! Tot ce ţi-am spus nu a fost vis : catârul pe care l-am văzut afară este cel pe care l-am cumpărat eu.

Rex dădu din cap cu un aer înţelegător.

— Nu. Acesta aparţine proprietarilor acestor locuri. Eu l-am împrumutat de la ei în

schimbul jeep-ului. Am stabilit acest angajament cu multă vreme în urmă. Dealtfel, poţi să verifici acest lucru după tatuajul ce se află pe pielea animalului.

— Tatuajul ?

El ridică sprâncenele, mirat.

— Da. De ce eşti surprinsă ? Ai, desigur, certificatul de proprietate ?

Urmă o clipă de linişte, apoi Lucie strigă cu un aer sfidător :

— Vânzarea s-a făcut perfect legal ! Şi am intenţia să reclam furtul acestui catâr !

— Fără nici un document că l-ai cumpărat ! Va fi foarte greu să dovedeşti. Cât ai plătit pe animalul ăsta ? întrebă el în continuare încruntând din sprâncene.

— Optzeci de mii de soli, replică ea cu mândrie. A fost o ocazie nemaipomenită !

Rex izbucni în râs.

— Într-adevăr o ocazie ! Te-ai lăsat fraierită înainte să dispară catârul, senorita ! Şi probabil că fapta a făcut-o aceeaşi persoană. Ia gândeşte-te ! O tânără plină de bani, călătorind singură... ce chilipir ! Probabil că ţi l-ar mai fi vândut o dată, la momentul potrivit, dacă nu te-ai fi rătăcit...

Deci, ea se rătăcise... Având confirmarea acestui fapt chiar din gura lui Rex Martinez, era mai rău decât orice !

— Acest... Jose... îndrăzni ea să întrebe, mai are vreun catâr de închiriat ?

— Nu.

Răspunsul, scurt, nu admitea replică.

— Deja ţi-ai asumat o mulţime de riscuri, domnişoară Frazier. De acum, singura soluţie pentru dumneata este să te întorci la Cuzco cu jeep-ul în cel mai scurt timp. Vizita pe care ţi-a făcut-o Pedro Morales ar fi trebuit să te convingă. Dar se pare că eşti mai încăpăţânată decât un catâr, nu-i aşa, **querida ?**

La aflarea acestei informaţii, ea tresări.

— Deci dumitale îţi datorez vizita acelor poliţişti ? Trebuia să bănuiesc !

— Îmi supraapreciezi influenţa, domnişoară Frazier. Era normal ca ei să se intereseze de proiectele dumitale. Şi au încercat imposibilul pentru a te face să te răzgândeşti. Privind-o dispreţuitor, Rex adăugă : Dar, săracii de ei, nu ştiau cu cine au de-a face. Ai fost deja escrocată şi furată. Ai suferit şi influenţele răului de înălţime. Ai fi putut fi violată sau chiar asasinată. Cu toate acestea, perseverezi în ideea nebunească de a merge mai departe !

— Trebuie să-l regăsesc pe Evan ! Sunt hotărâtă să merg până la Atayahuanco, orice s-ar întâmpla. Iar dumneata n-o să mă împiedici. Chiar dacă va trebui să te urmez târându-mă... N-ai să te descotoroseşti prea uşor de mine.

Rex Martinez îşi încleştă fălcile.

— Uită de acest proiect, domnişoară Frazier. Am treburi mai importante decât să car după mine o copilă răsfăţată, prin toţi Anzii.

Dă dovadă de bun simţ măcar o dată în viaţa dumitale ! Întoarce-te acasă. Vei găsi sute de Evan Glichrist prin toată lumea. Este plină lumea de acest gen de indivizi slabi şi fără scrupule. Vei vedea, te vei consola foarte repede.

— Cum îndrăzneşti ! Îl iubesc pe Evan şi sunt ferm hotărâtă să-l găsesc. Poate că ai dumneata toate puterile în tabăra de la Atayahuanco, dar n-ai nici o putere asupra mea !

Tot vorbind, ea se străduia din răsputeri să dea la o parte pătura cu care era învelită. Cuvertura asta din lână aspră era ca o adevărată capcană ! Nu se mai mira că, adineaori, se crezuse într-un mormânt !

În sfârşit, reuşi să se elibereze... şi observă, prea târziu, că fusese dezbrăcată. Nu mai avea pe ea decât lenjeria de corp. Ceea ce părea să primească deplina aprobare din partea lui Rex Martinez... Ei bine, ea nu-i va arăta că se jenează !

Rex reluă conversaţia :

— Acest... incident poate să-ţi dea de gândit, domnişoară Frazier. Cum poţi să ai încredere într-un bărbat care, o dată, te-a lăsat să înţelegi că te găseşte pe gustul lui ? Nopţile sunt lungi în munţi...

Lucie îi aruncă o privire ostilă.

— Această atracţie nu este reciprocă, doctore Martinez. Eşti cumva, din întâmplare, pe cale de a mă ameninţa cu violul ?

Rex zâmbi şi îşi lăsă privirea să rătăcească pe corpul ei pe jumătate gol.

— Violul este pentru laşi, domnişoară Frazier. Eu nu fac parte din această categorie.

Lucie ridică din umeri.

— În acest caz, presupun că nu voi risca nimic. În plus, un gentleman demn de acest nume are datoria s-o respecte pe femeia altuia.

Un surâs cinic apăru pe buzele interlocutorului ei.

— În aceste circumstanţe, desigur. Dar, se întâmplă că, pentru mine, **querida,** nu eşti femeia altuia. Cel puţin, deocamdată...

— Eşti nebun ! strigă ea, simţind că se sufocă de indignare. Vrei, nu vrei, eu îi aparţin lui Evan. Altfel, ce aş căuta aici ? De ce aş fi atât de disperat de nerăbdare să-l regăsesc ?

Pe un ton aspru, Rex îi răspunse :

— După părerea mea, motive sunt destule... dar n-au nici o legătură cu atracţia fizică.

Vocea îi era modificată, dar Lucie nu remarcă acest lucru. Tocmai îşi observase hainele aranjate pe o comodă care, pe lângă pat, era singura mobilă din încăpere. În acelaşi moment înţelese de ce era atât de întuneric în cameră : nu exista nici o fereastră. Cu o mişcare rapidă, îşi apucă bluza şi blugii şi începu să se îmbrace.

— Motivele mele nu te privesc !

— Tot ceea ce are legătură cu Atayahuanco mă privește. Și nu voi lăsa pe nimeni să ne compromită misiunea. Mai ales pentru un banal hoț cum este pseudo-logodnicul dumitale.

Tulburată, Lucie reuși totuși să-și păstreze un aer nepăsător. Se putea, oare, ca Evan să fi găsit acea comoară despre care vorbiseră și pe seama căreia glumiseră atâta amândoi ? Să fi reușit el să escaladeze muntele de sticlă și să fi găsit nu mai puțin faimosul „măr de aur" ? Chiar dacă ar fi fost așa, de ce îi vorbise Rex pe acest ton acuzator ? Dacă exista vreo lege care reglementa descoperirea comorilor incașe, dacă Evan va trebui să restituie autorităților ceea ce găsise, ei bine, el o va face ! Asta-i tot !

Cu calm, îi replică lui Rex :

— Nimic nu-ți dă dreptul să vorbești astfel. La întoarcerea sa, sunt sigură, Evan va da toate justificările necesare asupra dispariției lui. Și dacă, fără să vrea, a încălcat legea, doar eu sunt de vină. El s-a lansat în această aventură doar din cauza mea.

— Pentru a-ți păstra modul de viață cu care ești obișnuită ? O privi ironic și-și continuă ideea : Păcat că nimeni nu s-a gândit să te învețe care sunt adevăratele valori, domnișoară Frazier. La urma-urmei, poate că acest drum la Atayahuanco îți va fi folositor... S-ar putea să mai pierzi puțin din înfumurare...

Se vedea clar că, în mod deliberat, Rex dorea s-o rănească şi ea trebuia să recunoască faptul că reuşea mai mult decât sperase el. Nimeni, niciodată, nu avusese o părere atât de jalnică despre ea !

Cu o voce tremurătoare, reuşi să-i răspundă :

— Nu-mi pasă de părerea dumitale, doctore Martinez ; vreau să mă conduci în tabără.

Rex Martinez o privi ciudat, apoi, brusc, dădu din cap aprobator.

— Eu plec mâine în zori. Dacă te simţi în stare să mă urmezi, n-ai decât.

— Am... am lăsat cortul şi sacul de dormit la locul unde mi s-a furat catârul. Ar putea să se ducă cineva să le aducă ?

— Nu. Cu un zâmbet ironic, adăugă : Presupunând că se mai află încă acolo, lucru de care mă îndoiesc foarte tare. Zâmbetul îi cuprinse, în mod periculos, toată faţa. Iată-te deci obligată, domnişoară Frazier, să dormi în acelaşi cort cu mine... Mai eşti sigură că vrei să vii ?

— Evident ! Şi vreau să-ţi spun că, dacă aş avea de ales, aş prefera compania catârului !

Rex o privi enigmatic, înainte de a se întoarce brusc.

— Voi încerca să-mi amintesc...

Aşadar, ea avusese în sfârşit câştig de cauză : va merge la Atayahuanco ! Contrar aştep-

tărilor sale însă, Lucie nu încercă nici cel mai mic sentiment de victorie. Ba mai mult, inima i se strânse de neliniște numai când se gândea la drumul pe care avea să-l parcurgă. Pentru că această călătorie, oricât de scurtă ar fi, presupunea cel puțin o noapte sau două de petrecut împreună cu Rex Martinez...

Doar la această idee, ea începu să tremure. Mai degrabă să moară decât să împartă cortul cu el! O fi având Maria să-i împrumute vreo pătură ? Se va înveli bine cu ea și n-o să mai aibă nevoie de „ospitalitatea" lui Rex Martinez ! N-o să i se întâmple nimic dacă va petrece o noapte sau două sub cerul liber. Din contră, aerul tare al nopții va șterge și ultimele urme ale răului de înălțime care îi făcuse atâtea necazuri. Sau, va face o pneumonie...

Când se așeză pe marginea patului cu picioarele atârnând, se simți moale ca o cârpă. Ei, și ? Va trebui să reziste în orice condiții, decât să doarmă în preajma unui asemenea om.

Fără să vrea, se surprinse evocându-și amintirea unui alt pat : acela de la hotelul din Lima... Cum să-și alunge din minte virilitatea acelui trup alungit lângă al său, căldura acelei guri, mângâierile acelei mâini tandre pe pielea ei fierbinte ?

Își pierduse, oare, mințile ? Acestea erau doar amintirile pe care dorea să le uite pentru

totdeauna. Atunci, de ce i se întipăriseră atât de profund ?

Cu toate eforturile ei, nu putu să-şi răspundă la această întrebare.

*

* *

Jose şi Maria erau doi tineri fermecători şi foarte timizi. Doar atenţia călduroasă manifestată de Lucie faţă de copilul lor, de care erau foarte mândri, reuşi să le mai dea curaj să vorbească. Duceau o existenţă de o extremă simplitate. Singura lor sursă de existenţă era bucăţica aceea de pământ pe care o cultivau. Cu toate acestea, micuţul Juan părea un copil foarte bine îngrijit şi fericit cu existenţa lui.

Pentru a o convinge pe Maria să-i vândă câteva pături, Lucie pretextă dorinţa pe care o avea de a păstra o amintire de pe aceste meleaguri. Din fericire, slabele ei cunoştinţe de limbă spaniolă o scutiră de prea multe explicaţii.

Ceaiul din frunze de coca părea să-şi fi făcut efectul, simţind cum încet, încet începe să prindă puteri. Reuşi să se ridice din pat şi să se ducă la masă. Stăpâna casei pregătise o tocană delicioasă. Foamea şi perioada de odihnă forţată la care fusese supusă o ajutaseră pe Lucie să mănânce tot ce-i fusese pus în farfurie.

A doua zi dimineaţa, la trezire, se înfruptă din nou dintr-un mic dejun copios, format din omletă, pâine de secară şi o cafea extraordinară.

Apropiindu-se ora plecării, ea începu să-şi adune puţinele lucruri, îşi împachetă cu grijă păturile şi se duse spre Rex care tocmai încărca bagajele pe catâr.

Acum, cu mintea limpede, trebuia să recunoască faptul că Rex avea dreptate : catârul nu era Rosita. Acest animal avea părul strălucitor, curat, părea prietenos şi era bine hrănit. Văzându-l, regretă şi mai mult banii pe care-i dăduse pentru gloaba de Rosita. De fapt, încă din ajun, Jose îi spulberase şi ultimele iluzii. Pablo Ortega nu se bucura deloc de o reputaţie de om cinstit. Ca şi pe alţii, o escrocase şi pe Lucie.

— Pot să pun pe catârul dumitale şi acest pachet ? întrebă ea, cu timiditate.

Rex îi luă din braţe pachetul cu pături, fără comentarii. Întorcându-se spre casă, ea se opri din drum să admire o pereche de cobai ce se învârteau prin curte, ca orice animal domestic. Prezenţa acestor mici animale alături de cei doi fioroşi câini ciobăneşti, o încântă.

— Nu-i aşa că sunt adorabili ? exclamă ea adresându-se lui Rex. Este incredibil... Aceşti

oameni atât de săraci să se îngrijească şi de aceste drăgălaşe fiinţe, doar pentru plăcerea lor !

— Doar pentru plăcerea lor ? După părerea dumitale, din ce era făcută tocana de aseară ?

Lucie îl privi cu ochii ieşiţi din orbite, profund şocată.

— Îmi pare rău că ţi-am spulberat nişte iluzii !

Tonul zeflemitor al ghidului ei avea darul s-o facă să uite că-i era greaţă. Dacă o credea atât de vulnerabilă încât să leşine auzind cele dinainte, ei bine, se înşela ! Cu preţul unui enorm efort, reuşi să zâmbească. Oare visa sau, într-adevăr, observă o licărire de admiraţie în ochii lui Rex ? Ocoli repede această întrebare. Dealtfel, de ce ar fi interesat-o admiraţia acestui individ ? Nici nu-i păsa de părerea lui despre ea !

*

* *

Mergeau deja de aproape o oră când Lucie îndrăzni să-i pună întrebarea care-i ardea buzele.

— Mai este mult până la Atayahuanco ?

— Destul.

Rex o privi atent.

— De ce întrebi ? Deja te-ai săturat ?

— Nicidecum !

Indignarea tinerei femei era însă prefăcută. Rex mergea mult prea repede pentru puterile ei. Rareori întâlnise teren mai accidentat : trecători înguste și profunde erau urmate de pante abrupte. Pe măsură ce coborau, căldura devenea mai sufocantă. Deși ar fi dorit din tot sufletul să facă un popas, mai bine murea decât să-i mărturisească așa ceva lui Rex. Dealtfel, îl bănuia pe acesta că, în mod intenționat mergea atât de repede, doar ca s-o pedepsească.

Lucie încercă însă, cu tot curajul pe care-l mai avea, să uite oboseala, să admire spectacolul înconjurător. Valea prin care treceau era o zonă de culturi agricole intensive, alternând uneori cu pășuni. Se vedea bine că mâna omului era la originea acestor culturi dar, cu toate acestea, nu întâlniseră picior de om...

Pentru o clipă, vru să-l întrebe pe Rex despre asta și despre alte nedumeriri care-i veneau în minte, dar preferă să se abțină.

Când, în sfârșit, Rex se hotărî să se oprească, Lucie fu gata să scoată un strigăt de ușurare. Ajunseseră tocmai în fundul văii, unde se rostogoleau apele limpezi și reci ale unui torent.

Frântă de oboseală, ea se întinse cât era de lungă pe iarbă. Murea de dorința de a-și scoate cizmele și a-și scălda picioarele rănite în apa transparentă, dar nu îndrăzni. Și totuși.

n-ar fi fost un lux să încerce să se răcorească puțin. Bluza i se lipise de piele din cauza transpirației.

Rex, în schimb, era perfect relaxat, deloc afectat de climatul sau de kilometrii parcurși.

Lucie îl privi în timp ce el căuta printr-un sac și scoase o pâine, coaptă de Maria și două pahare de tablă.

— Îmi pare rău că-ți ofer o masă atât de frugală. Nu am nici șampanie, nici caviar...

— Mă crezi un copil răsfățat, nu-i așa ?

— Departe de mine această idee ! Cel puțin, sper că nu ești așa, spre binele dumitale... Pentru că mă tem ca, de data aceasta, să nu-ți fi supraapreciat forțele...

Fără îndoială că el se aștepta s-o vadă prăbușindu-se și întorcându-se la civilizație în cel mai scurt timp. Ea însă înghiți liniștită o bucățică de pâine și spuse :

— Poți să fii liniștit, sunt mult mai puternică decât par.

— Cu atât mai bine, vei avea nevoie de toate resursele.

— Asta este o amenințare sau doar un avertisment ?

— Ești liberă să-l interpretezi cum vrei...

Tonul lui sec o răni profund. Dar era de preferat perfidei senzualități ce însoțise prima lor întâlnire. Ea fremătă fără să vrea la această amintire. Rex Martinez nu o dorea. Nu o do-

rise niciodată. Pentru el, ea nu era decât un copil răsfățat care-l încurca și de care dorea să se descotorosească foarte repede.

În mintea ei încolți atunci o idee, o dorință bruscă de răzbunare, de revanșă. Rex ar merita din plin așa ceva, chiar dacă ar fi numai pentru manevrele pe care le făcuse pentru a o convinge să se răzgândească. Se pare că tatăl ei și Rex se înșelaseră în această privință...

Tatăl ei... Era posibil ca Justin Frazier s-o fi urmărit până aici cu influența lui ? Să-l fi însărcinat pe Rex Martinez să facă tot ce putea pentru a o împiedica să-și ducă la îndeplinire proiectul ?

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai urgent să clarifice acest mister.

Se uită pe furiș la Rex. Acesta tocmai se dusese să dezlege catârul, să mai aranjeze bagajele. Să fie el oare doar o marionetă în mâinile atotputernicului Justin Frazier ? se întreabă ea. Acționase deci la ordinul tatălui ei. Cum de nu înțelesese ea asta nai devreme ? Un zâmbet enigmatic îi apăru pe buze.

— Ești gata ? lansă Rex întrebarea.

— Pentru orice, da...

Lucie se ridică dintr-un salt și se întinse cu voluptate, punându-și cu bună știință în valoare curbele șoldurilor și linia gâtului.

Rex întoarse brusc capul. Lucie fu cât pe ce să izbucnească în râs.

Și acum, între noi doi, Rex Martinez !

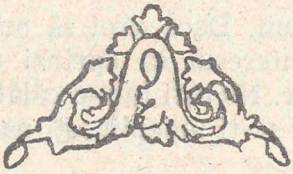

CAPITOLUL V

Zâmbetul Luciei fu de scurtă durată. Oboseala o ajunse foarte repede după ce porniră la drum. Piciorul drept o durea atât de tare încât pândea cea mai scurtă clipă de neatenţie a ghidului său pentru a merge şchiopătat. Ce n-ar fi dat pentru o baie caldă şi un pat adevărat, cu cearşafuri !

Când ea îndrăznise să-şi exprime dorinţa de a se sui pe catâr, Rex o repezise sec :

— Este destul de încărcat şi aşa. Poartă-ţi singură greutatea.

Deşi la capătul puterilor, renunţă să mai insiste. Când ajunseră, în sfârşit, la locul prevăzut pentru înnoptat, ea se lăsă să cadă în iarbă cu plăcere. Era şi cazul să se mai odihnească puţin...

— Încă nu este momentul să leneveşti; spuse Rex. Ocupă-te să aprinzi focul până ce eu instalez cortul.

— Doar o clipă...

Lucie nu mai putea de oboseală.

— Nu, acum. Dacă vrei să mănânci ceva cald, ai tot interesul să aprinzi focul, domnişoară Frazier. Nu eşti într-o călătorie de plăcere şi trebuie să-ţi îndeplineşti partea de sarcini ce-ţi revin.

Imediat el îi întoarse spatele şi ea scoase limba strâmbându-se furioasă. Nu-i păsa că se purta ca un copil, din moment ce trăise ziua cea mai grea din toată existenţa ei. Cea mai grea atât din punct de vedere fizic, dar mai ales... moral. Orice încercare a ei de a lega o conversaţie în timpul drumului se soldase cu un eşec. Îi venea să-i strige în faţă : „du-te la naiba !". Dar, nu. Nu îi va da această satisfacţie. Se jurase că se va răzbuna altfel...

Spre marea ei uşurare, în locul unde se opriseră se găseau destule surcele uscate. Cu o îndemânare de care fu ea însăşi surprinsă, reuşi să aprindă focul de la prima încercare.

— Vezi, îi strigă ea lui Rex care tocmai se întorcea cu sacul de alimente. Nu sunt chiar atât de inutilă pe cât par !

— Cu atât mai bine pentru dumneata.

Lucie îşi strânse pumnii de furie. Oh ! dacă măcar ar putea să-l pună la locul lui o dată pentru totdeauna !

Cina, compusă din cartofi copţi pe jar şi din ultima pâine de la Maria, era delicioasă. Dar Lucie se întreba neliniştită din ce va mai fi

formată masa lor de mâine. Poate că Atayahuanco era mai aproape decât o lăsase Rex să creadă ?

Ceva mai înviorată, Lucie îl observa discret. El privea focul cu un aer gânditor. „Fără îndoială că își pune la punct ultima fază a planului pentru a se debarasa de mine", gândi ea.

Controlându-și reacțiile, ea murmură visătoare :

— Ce noapte minunată ! N-aș fi crezut niciodată că ar putea să fie atât de plăcut la altitudinea asta...

Se întinse languros, apoi își desfăcu cu o încetineală deliberată primii nasturi ai bluzei.

— Ce păcat că nu suntem, ca adineaori, lângă vreo sursă de apă ! M-aș fi scăldat cu plăcere...

— Mă îndoiesc, doar dacă apreciezi în mod special apa înghețată.

Rex își luă o țigară din buzunar și o aprinse.

Lucie abia își ascunse un zâmbet. Să fie acesta un semn ? Nu-l văzuse fumând până acum...

Ea oftă.

— De ce ești dumneata atât de îngrozitor de realist ?

— Unul din noi trebuie să fie...

Trase puternic din țigară, apoi se învălui într-un nor de fum înainte de a continua :

— Nu știu care dintre cele două concepții ale dumitale despre Atayahuanco este mai eronată : aspectul avantajos al misiunii sau închisoarea infamă în care este deținut cu forța... logodnicul dumitale.

— Aș putea să știu care este adevărul, după părerea dumitale ?

— Ca orice adevăr, probabil undeva la mijloc. Dar dacă vrei să-ți păstrezi iluziile intacte, încă te mai sfătuiesc să te întorci acasă.

— Fără Evan ? Nici nu se pune problema !

— Atunci, nu-mi rămâne decât să sper că visul dumitale nu se va transforma în coșmar...

Hotărât lucru, conversația nu lua întorsătura pe care o dorea Lucie.

Cu o voce deliberat îndulcită, ea murmură :

— Oh ! dacă aș putea măcar să te fac să înțelegi... Ești căsătorit, doctore Martinez ?

— Nu.

Țigara aterizâ brusc în foc.

— Ți s-a întâmplat vreodată să te... îndrăgostești ?

O expresie enigmatică se întipări pe frumosul chip îndreptat spre flăcările din vatră.

— Totul depinde de ceea ce se înțelege prin a te „îndrăgosti".

— Nu ți-ai dorit niciodată o dragoste adevărată ?

— La ce bun să-ți dorești imposibilul ? Este ceva absolut inutil.

— Evident, trebuia să bănuiesc că nu ai nimic dintr-un idealist. Dar poate că te consideri deja căsătorit cu munca dumitale ?

— Nu chiar. Doar că acest gen de muncă este, după părerea mea, absolut incompatibil cu mariajul.

— Poate că o femeie care s-ar îndrăgosti de dumneata ar găsi unele... compensații.

— Mă îndoiesc foarte tare, îi replică el cu răceală. Interesul dumitale pentru viața mea particulară mă flatează... chiar dacă îl găsesc puțin deplasat.

— Ce să-i faci ? Soarta a făcut să fim împreună pentru o vreme. Lucie îi aruncă o privire oarecum vinovată. Așa că, sper să-mi ierți acest acces de curiozitate feminină.

— Îți dau un sfat, domnișoară Frazier : stăpânește-ți-l. Așa este mai sigur.

— Mai sigur, mai sigur... Numai la siguranță te poți gândi ?

Totul în cuvintele ei, în gesturile ei, în mișcările corpului ei era numai provocare.

Judecând după brusca mișcare de retragere a lui Rex, acesta nu era insensibil la acțiunile ei.

— În situația de față, da.

Vocea lui, ușor alterată, îi umplea inima tinerei femei de satisfacție. Își stăpâni cu greu un zâmbet. În sfârșit, reușise să-l atingă ! Se întinse din nou, ca o pisică, de maniera cea mai senzuală care putea exista.

— Ziua a fost lungă. Dacă nu mai ai nimic să-mi dai de lucru, m-aș duce cu plăcere să mă culc.

— Cortul îți stă la dispoziție. Rex mai puse un lemn pe foc, evitând cu grijă s-o privească. Dimineață plecăm în zori.

Lucie se ridică grațios în picioare, dar abia își putu ascunde o strâmbătură de durere când puse piciorul pe pământ.

— Ești sigur că nu mai ai nevoie de mine ?

Răsfirându-și cu mâinile părul blond, ea îl sfida cu privirea. Rex însă nu răspunse.

— Ei bine, vise plăcute... Rex !

Intrase deja în cort când îl auzi strigând :

— Dacă nu vrei să fii devorată de țânțari, ai face mai bine să închizi cortul !

Lucie se supuse. Fără îndoială că el își va petrece noaptea lângă foc. Parcurse cu privirea interiorul cortului. Zâmbi mulțumită când văzu sacul de dormit gata pregătit. Ce gest cavaleresc !

Prima ei grijă fu să-și scoată cizmele. Bietele ei picioare o făceau să sufere îngrozitor. Dar, cu puțin noroc, va rezista și celei de-a doua zi de mers. Cel puțin, așa spera. Alifia pe care și-o cumpărase cu scopul de a-și îngriji bășicile de pe tălpi dispăruse odată cu celelalte bagaje care-i fuseseră furate. Și, pentru nimic în lume, nu ar fi cerut ajutorul lui Rex !

Se dezbrăcă, zâmbind, şi de restul hainelor şi se întinse în sacul de dormit. Închise ochii şi începu încet să aţipească. La un moment dat, fu conştientă de o prezenţă în preajma ei. Se ridică dintr-un salt.

— Ce naiba... ?

Prin întuneric, auzi vocea lui Rex.

— Văd că ai pus stăpânire pe tot cortul... Îmi pare rău că te deranjez, dar acest sac de dormit îmi aparţine şi aş vrea să-l recuperez.

Stupefiată, ea făcu ochii mari.

— Poftim ?

— Ai auzit bine. Vreau să-mi recuperez sacul de dormit pentru că nu eşti singura care are nevoie de somn.

Îi întinse apoi pachetul de pături cumpărate de la Maria.

— Astea îţi aparţin. Şi ai fi putut să mă scuteşti să mă duc în locul tău să le aduc.

Tulburată, ea reuşi să bolborosească :

— Dar... credeam că vei dormi afară... lângă foc...

Rex izbucni într-un râs uşor.

— Ei bine, te-aĭ înşelat ! Şi acum, hai, dă-te mai încolo...

Pentru o clipă Lucie crezu că o va împinge chiar el mai încolo, aşa că se retrase violent, cu păturile strânse în braţe ca un scut.

Rex începu liniştit să-şi descheie cămaşa

Îngrozită, Lucie spuse :

— N-o să... n-o să...

— Văd că dumneata te-ai dezbrăcat. Nu văd de ce n-aș face și eu la fel ?

Văzându-l că își desface cureaua, începu s-o cuprindă panica.

— Nu fi îngrijorată, o liniști el pe un ton ironic. N-am să merg mai departe. Doar dacă, bineînțeles, n-ai să insiști dumneata... Acum hai, culcă-te...

O clipă Lucie îi susținu privirea.

— Îți cedez bucuroasă sacul de dormit, cu condiția să rămân doar eu în cort.

— Imposibil.

Rex se întinse pe spate și începu s-o contemple cu o privire șireată.

— Adineaori m-ai întrebat dacă poți să-mi fii de folos cu ceva.

„Nu este cazul să intri în panică", își zise ea. „Se distrează doar pe seama mea, vrând să mă sperie. Și dacă mă vede dezbrăcată pe jumătate, ce importanță are ?"

Încercă să pară nepăsătoare.

— Nu crezi că gluma a durat destul, doctore Martinez ?

— Puțin mai înainte mi-ai spus Rex. Ai uitat deja ?

— Dumneata ești cel care a uitat cui i se adresează ! N-ai sentimentul că îți depășești instrucțiunile ?

— Nu știu la ce instrucțiuni te referi... Doar dacă nu cumva te referi la invitația pe care mi-ai făcut-o mai înainte ?

Lucie își simți tot corpul încordându-se.

— Delirezi ! Nu ți-am făcut nici o invitație !

— Minți, și știm amândoi asta.

Tonul usturător nu admitea replică. Cu un aer dezinvolt, el întinse o mână spre ea.

— Hai, **querida**, ai jucat destul pe nevinovata. Lasă jos păturile alea și vino lângă mine.

Cuprinsă de o umilință îngrozitoare, ea își strânse pumnii. Victoria ei fusese de scurtă durată. Cu prețul unui imens efort, reuși totuși să-și controleze vocea.

— Ești un ipocrit, doctore Martinez. Recunoști sau nu, știu că tatăl meu ți-a ordonat să mă alungi din Peru prin toate mijloacele. Mă îndoiesc că a mers până acolo încât să te sfătuiască să mă seduci. Așa că, ia-ți sacul de dormit și lasă-mă singură. Lucie făcu o pauză și înghiți de câteva ori pentru a-și stăpâni lacrimile de umilință. Bineînțeles, nu neg că am și eu partea mea de vină. Este adevărat, te-am provocat în mod deliberat și îmi cer scuze pentru asta...

— Îți accept scuzele, **amada.** Dar nu ai fost avertizată niciodată cu acest mod de a proceda ? Este foarte periculos să provoci un bărbat solitar... doar dacă nu cumva suferi și tu de aceeași solitudine...

— Nici vorbă ! strigă ea cu energia ce i-o dădea disperarea. Ascultă-mă, Rex... Nu știu exact ce ordine ai primit de la tatăl meu, dar

în mod sigur nu ţi-a cerut să te foloseşti de asemenea argumente. Aşa că, te rog să ieşi din acest cort şi...

— Ţi-ai pierdut minţile ? N-am primit nici un fel de ordin de la nimeni ! Nici de la tatăl tău, nici de la altcineva...

Tonul bicluitor o făcu să tremure.

— De fapt, continuă el, n-am fost niciodată în raporturi directe cu el. Ai înţeles ?

— Da.

Lucie îşi apăsă nervos palmele pe obrajii în flăcări.

— Iar în ceea ce te priveşte, consideră-te norocoasă că oboseala îmi taie orice poftă de a descoperi cine se ascunde în spatele atâtor sclifoseli. Şi acum, te sfătuiesc insistent să mă laşi să dorm. Nu se ştie niciodată, aş putea să mă răzgândesc...

Cu mâinile tremurânde, ea se înveli în pături, apoi stinse lanterna. Obscuritatea o făcea să se simtă mai în siguranţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, relaxează-te ! strigă Rex după câteva clipe.

— Voi încerca, dar nu-ţi promit nimic. Poate că toate astea nu sunt decât o glumă pentru tine, doar că...

— N-am nici un chef de glume. Dă-mi voie, totuşi, să-ţi mai spun un lucru : eu nu ţi-am cerut să faci această călătorie. Mi te-ai impus cu forţa. Aşa că, dacă nu-ţi convin condiţiile, cu atât mai rău.

În sinea ei, Lucie fu obligată să recunoască adevărul cuprins în această remarcă...

Nu vedea decât o soluţie : să aştepte cu răbdare ca el să adoarmă. Ceea ce se va întâmpla curând. În aşteptare, îşi strânse şi mai tare pumnii. Nu numai că acest bărbat îi ghicise jocul, dar se străduia din răsputeri să-i facă viaţa imposibilă !

Lucie reuşi până la urmă să aţipească. Dar somnul îi fu agitat, plin de coşmaruri. Visa cum muntele se prăbuşea asupra ei cu un zgomot asurzitor şi o zdrobea sub tone de stânci... Se trezi tresărind, având impresia că ţipase în somn.

— Ce s-a întâmplat ?

Vocea lui Rex în întuneric îi provocă o nouă tresărire.

— Mi s-a părut că aud zgomot.

Acum că se mai liniştise, îi fu ruşine de panica ei.

— E tunetul.

Întotdeauna Luciei îi fusese groază de furtună. Mai ales noaptea.

— O să... o să înceapă furtuna ?

— Este posibil.

— Nu prea... nu prea îmi place, spuse ea cu o voce slabă.

Pentru o clipă se făcu liniște. Apoi, Rex remarcă tăios :

— Evident. În copilăria ta calmă, suprapro-tejată, ai fost ferită de asemenea temeri...

— Oh ! te rog... Termină cu sarcasmele !

Din depărtare se auzi o nouă bubuitură şi Lucie nu putu să-şi stăpânească o tresărire.

În întuneric, o mână liniştitoare se aşeză pe mâna ei.

— Liniştește-te, sunt aici.

În mod ciudat, acest contact simplu o electriză.

„E din cauza fricii", gândi ea. Frica şi acest blestemat rău de înălţime care îi dăduse această stare de slăbiciune. Nu putea să fie altă explicaţie. Atunci, de ce simţea ea această bruscă dorinţă de a se ghemui în braţele lui ?

Fără îndoială, era influenţa acestor meleaguri aspre şi sălbatice. Încercă să judece limpede. El o dispreţuia, ea îl detesta. N-o să se lase acum emoţionată de cel mai neînsemnat gest de tandreţe !

Dar, cu toate acestea, nu-şi retrase mâna. Se mulţumi doar cu un vag „mulţumesc" şi îşi ascunse apoi faţa în pături. Se simţea, într-adevăr, mai în siguranţă.

*

* *

A doua zi dimineaţa, se trezi cu un ciudat sentiment de frustrare. Pentru o clipă se întrebă unde se află, apoi îşi aminti. Dacă mâna lui Rex nu i-o mai ţinea pe a ei, în schimb

brațul lui se afla sub capul ei. Distanța decentă ce existase între ei înainte de a adormi, dispăruse în totalitate. Ea se trezi lipită de Rex, ghemuită, cu capul pe umărul lui...

Judecând după ritmul respirației lui, părea că încă mai doarme. Ea încercă să se elibereze. În zadar. El o strânse mai aproape. Și totuși, dormea. Lucie tresări când, în somn, el pronunță un nume. O cuprinse indignarea. Era un nume care se pronunța la fel în orice limbă : Isabella.

De data aceasta nu mai avu nici un scrupul pentru a-l trezi și îl împinse cu un gest brusc. Dar el toț nu-i dădea drumul. Ea începu să se zbată. Trezit, el deschise ochii și îi zâmbi.

— Ai dormit bine ?

— Cred că da... Nu vrei să ai amabilitatea să-mi dai drumul ?

— O clipă doar. Nu suntem grăbiți.

În privirea lui se aprinse o lumină șireată.

— Azi-noapte, parcă te simțeai bine în brațele mele...

— Poate. Dar furtuna a trecut, așa că dă-mi drumul !

— Iată că ai devenit autoritară. Îmi plăcea mai mult fetița speriată de azi-noapte.

— Cred și eu !

Lucie renunță să se mai zbată și se hotărî să adopte o altă tactică.

— Spuneai aseară ceva de o plecare în zori...

Zâmbetul lui Rex se accentuă.

— Da, dar n-am specificat ce fel de plecare...

Cu mâna liberă îi atinse uşor obrazul.

— Şi când o femeie a petrecut noaptea în braţele mele, am dreptul să mă aştept măcar la un sărut, nu ?

„Măcar la un sărut..." Îşi pierduse minţile ? Înnebunită, ea încercă să-l trezească la realitate.

— Doctore Martinez, încetează imediat acest joc. Avem de dus la bun sfârşit o călătorie şi...

— Îţi mulţumesc că îmi aduci aminte, o întrerupse el cu un zâmbet ironic. Cum te-ai gândit să-mi plăteşti serviciile pe care ţi le-am adus, inclusiv cel de ghid ?

— Am toţi banii necesari, nu-ţi face griji.

— Banii... Acesta este răspunsul magic la toate problemele, nu-i aşa, **querida ?** Dar de unde ştii că nu aş prefera să fiu plătit... altfel ? spuse el zâmbind.

Tonul lui o făcu să tremure. Reuşi totuşi să afişeze un surâs dispreţuitor.

— Nu cunosc un alt mod de a fi plătit.

— Nu-ţi subestima capacitatea de seducţie, **querida**...

Rex se aplecase spre ea. Cuprinsă de panică, Lucie simţi căldura buzelor lui pe umărul ei gol.

— Nu ! Ai uitat... că sunt logodită ?!

— N-am uitat nici un moment, replică el. Dar, deocamdată, am în minte un gând mult mai plăcut.

Cu un gest ferm o obligă să se întoarcă spre el. Mângâierile mâinilor lui pe spatele ei îi smulseră un geamăt surd. Încercă să-l oprească din acţiunea lui de a-i desface sutienul, dar era prea târziu.

— Doamne, Lucie, uitasem cât eşti de frumoasă !

O atrase spre el şi o lipi de pieptul lui gol.

— Acum, iată-ne la egalitate, murmură el zâmbind.

Lucie vru să protesteze dar nu fu în stare să scoată nici un sunet. Doar răsuflarea ei precipitată spărgea liniştea. Sau era respiraţia lui Rex ? N-ar mai fi putut spune...

Cu multă blândeţe, el puse stăpânire pe buzele ei, încetişor, de parcă aveau tot timpul din lume înaintea lor. Tulburată de vraja acestei guri senzuale, ea se surprinse răspunzându-i cu înfrigurare sărutului.

Fermecată de intensitatea momentului, Lucie aproape că-şi reţinu răsuflarea pentru ca vraja să nu se rupă. Nimic în existenţa ei anterioară nu o pregătise pentru atâta voluptate.

Când Rex ridică privirea; o făcu pentru a o contempla. Învinsă, incapabilă să scoată o vorbă, nici chiar să gândească de o manieră coe-

rentă, ea se pierdu în ochii lui. Apoi, la atingerea mângâietoare a mâinilor lui, fu cuprinsă de un fior. O dorință nebănuită până acum începea să încolțească în ea. Lăsă să-i scape un geamăt de plăcere, dar acest sunet îi declanșă o tresărire de luciditate.

— Oh ! nu, te rog... oprește-te.

Într-un ultim efort, luptă cu disperare pentru a se elibera.

— Nu ! Nu ai dreptul !...

— De ce ?

Privirea lui Rex era țintuită în ochii ei de parcă ar fi vrut să-i pătrundă în suflet.

— Pentru că... din tot felul de motive !

În acea clipă, avu o teribilă certitudine : în ciuda protestelor ei vehemente, murea de dorința de a i cuprinde fața în palmele ei, de a-și plimba degetele prin părul lui bogat. Într-un cuvânt, murea de dorința de a învăța de la el tot ce o femeie așteaptă de la bărbatul vieții ei.

Dar, el nu era bărbatul vieții ei ! Pentru ea, el nu reprezenta nimic, după cum nici ea nu însemna nimic pentru el...

Încă de la prima lor întâlnire, el nu se ferise s-o facă să înțeleagă clar acest lucru. Pentru el, ea era doar un obiect de plăcere. Această revelație îi provocă Luciei o suferință pe cât de violentă, pe atât de neașteptată.

— Spune-mi, de exemplu, un motiv.

Rex continua să zâmbească privind-o. Pe faţa lui calmă se putea citi certitudinea că îşi va atinge scopul.

Cu o voce abia auzită, Lucie reuşi să şoptească :

— Pentru că... eu nu sunt Isabella...

Instantaneu, zâmbetul lui Rex se şterse. Expresia feţei lui se aspri. Lucie încercă să profite de surprinderea lui pentru a-şi pune bluza. Dar, parcă nasturii îşi băteau joc de ea, strecurându-i-se printre degete.

Se lăsase o tăcere apăsătoare. Trebuia spulberată de urgenţă.

— Şi apoi, adăugă ea repede, eu îl iubesc pe Evan. Dacă mă voi dărui într-o zi unui bărbat, acesta va fi doar el, nimeni altul.

— Eşti sigură că îţi împărtăşeşte sentimentele ?

Lucie nu mai era sigură de nimic. Dar întrebarea o lovi ca o insultă. Departe de a căuta să se stăpânească, primi aproape cu mulţumire acest acces de furie care o cuprindea. Era reacţia cea mai sănătoasă, singura în stare s-o smulgă puterii acestui bărbat.

— Eşti josnic ! Nu te dai înapoi de la nimic pentru a arunca discordie între noi ?!

Rex dădu din cap cu un aer batjocoritor.

— El n-are nevoie de mine pentru a intra în tot felul de încurcături. Este deja băgat până în gât

— Ce-i reproşezi ? Că ar fi găsit, poate, vreo comoară ? Hotărât lucru, doctore Martinez, ai o ciudată scară de valori ! Din partea altora nu admiţi nici o greşeală. Dar ţie îţi este permis totul. Nu-ţi faci nici o problemă de conştiinţă când te gândeşti să violezi femeia altuia !

— Te repeţi, **querida.** De ce nu eşti cinstită, măcar o dată, să recunoşti că îţi doreşti la fel de mult ca şi mine această îmbrăţişare ?

— Nu este adevărat ! Eşti de-a dreptul odios ! Eşti odios îndrăznind să spui...

— ...Adevărul ? o întrerupse el brusc. Eşti liberă să crezi ce vrei, dragă. Sper că acest dar al tău, de a ascunde adevărul, să supravieţuiască întâlnirii cu Gilchrist — dacă această clipă binecuvântată va veni într-o zi !... Şi acum, dacă vrei să bei o cafea caldă, te sfătuiesc să te duci să aprinzi focul.

Lucie ieşi din cort fără să scoată o vorbă.

Lumina de afară o făcu să clipească repede din ochi. Îngenuncheată lângă cenuşa din vatră, mai puse câteva surcele uscate şi aprinse un chibrit. De ce oare i se înceţoşeau ochii astfel ? Din cauza fumului, desigur.

Comportamentul ei ciudat de mai înainte nu se putea explica decât datorită acestui blestemat rău de înălţime...

O flacără subțire aprinse surcelele. Lucie oftă cu tristeţe. Această flacără nesigură şi fragilă îi semăna ei. La fel ca şi ea, şi flacăra se putea transforma într-un rug aprins. Cine era Isabella ? Ce reprezenta ea pentru Rex ?

CAPITOLUL VI

Când Lucie îşi cufundă piciorul rănit în apa torentului, abia îşi stăpâni o grimasă de durere. Apa era îngheţată.

Privi cu groază spre valurile dezlănţuite şi se convinse că furtuna de noaptea trecută avusese şi alte consecinţe dramatice... ! După spusele lui Rex, vor fi probabil nevoiţi să traverseze acest torent.

Ea îşi muşcă buzele. Indiferenţa cu care el o tratase în ajun, ostilitatea primei lor întâlniri... orice era mai suportabil decât tăcerea ce se instalase de acum între ei.

Confuziei din mintea ei se adăuga şi suferinţa fizică. În mod intenţionat, Rex accelerase ritmul de mers agravând astfel starea piciorului ei. Durerea era insuportabilă, o adevărată agonie. Nu-i spuse însă nimic lui Rex

Hotărâse ca de acum, deviza ei va fi să treacă neobservată. Poate că după ce vor ajunge la Atayahuanco se va simţi din nou în siguranţă...

Își scoase cu multă grijă piciorul din apă și-l șterse cu o batistă. Absorbită de această treabă, nu-l auzi pe Rex apropiindu-se. Tresări când îi văzu umbra pe pământ.

— Oh, m-ai speriat !

Cu un aer furios, el îi privi piciorul.

— Ce naiba faci aici ? Fără să mai aștepte răspuns, se aplecă și îi prinse cu putere glezna. Lasă-mă să mă uit...

După o îndelungată tăcere, el lăsă să-i scape ceea ce ea bănui a fi un șir de înjurături în spaniolă.

— Ești nebună ! De ce nu mi-ai spus nimic ?

„Pentru că această suferință nu înseamnă nimic pe lângă cealaltă", gândi ea. Dar se mulțumi să-i răspundă :

— Nu doream să te deranjez...

— Mai bine mori decât să-mi ceri ajutorul, nu-i așa ? Nu-ți dai seama că-ți riști viața ? În acest ținut sălbatic este inutil să contezi pe cea mai neînsemnată asistență medicală.

Cu fața ascunsă în părul ce-i căzuse pe o parte și pe alta, Lucie se aplecă să-și pună șosetele.

— N-am știut că este așa de grav. Îmi pare rău.

— Așteaptă ! Am o trusă de urgență și un unguent. Mă duc să le iau. Oricum, este mai bine decât nimic. Și, poate astă-seară, vei beneficia și de îngrijiri medicale.

— La Atayahuanco ?

Ochii tinerei femei sclipiră plini de speranță. Ușurarea pe care o simțea se amestecă, totuși, cu o emoție deosebită. Întoarse capul pentru a nu se trăda.

— Nu. Atayahuanco este încă la o zi de mers. Dar, unul din prietenii mei are un fel de clinică într-un sat, nu departe de aici. Cu puțin noroc, am putea să-l găsim acasă.

— N-aș vrea să te oblig să faci pentru asta un ocol.

Lucie încercă să se ridice dar el o opri cu un gest ferm.

— Nu te sfătuiesc să pui piciorul pe pământ.

— Ai putea să-mi găsești ceva care să-mi folosească drept baston ?

Rex mormăi ceva neînțeles apoi, pe neașteptate, se aplecă și o ridică în brațe. Surprinsă de acest gest, ea își aminti, fără să vrea, de noaptea la hotel când el o dusese în brațe până în dormitor. Era o amintire de care ar fi dorit, cu dragă inimă, să scape.

Alifia pe care el i-o aplică își făcu efectul aproape imediat dar lui Lucie nici nu-i păsa de așa ceva. Cu ochii ațintiți în părul întunecat al lui Rex care stătea îngenuncheat în fața ei pentru a o pansa, ea murea de dorința de a-l săruta. Dacă această alifie ar fi un balsam și pentru inima ei ! Avea un acut sentiment de frustrare. Cum ar fi putut interpreta altfel acest tremur care-i cuprinsese toată fiin-

ţa ? Ea încerca să se liniştească cu gândul că, odată ce-l va întâlni pe Evan, confuzia ei se va evapora de la sine, precum roua la soare. Nu putea fi altfel...

Starea ei de tensiune nu-i scăpă ochiului exersat al lui Rex.

— Te doare rău ?

— Nu. Doar că eu nu sunt prea curajoasă.

Rex îi aruncă o privire fără pic de blândeţe şi se ridică în picioare.

— Deocamdată ajunge acest pansament. Astă-seară îl voi ruga pe Greg să-ţi administreze un sedativ. Nu trebuie să neglijăm nimic.

„Nimic, într-adevăr", gândi ea. Dar ce remediu ar fi putut să fie atât de puternic pentru a lupta contra acestui ciudat rău interior care o cuprinsese, acestei senzaţii de înfrângere, acestui vârtej de sentimente ?

Puţin probabil că exista aşa ceva, îşi zise ea văzându-l pe Rex apropiindu-se cu catârul.

— Astăzi ai să mergi călare pe spinarea lui, îi spuse el.

Lucie se supuse. Această amabilitate distantă din partea lui era mai rea decât pasiunea sau dispreţul pe care i le arătase cu alte ocazii. Avea impresia că, pentru el, ea nici nu mai exista. Bineînţeles, totul era doar din vina ei. Dar ce era să facă ? N-ar fi putut să cedeze avansurilor lui ! Era imposibil ! Într-un fel sau

altul, ea va trebui să pună capăt acestei situații.

Isabella... Numele necunoscutei îi răsună în urechi. Cât trebuie s-o fi iubit pentru a-i pronunța numele în somn ! Poate că încă o mai iubea ? Doar la acest gând Lucie simți o durere sfâșietoare cuprinzându-i pieptul.

Dar este ridicol ! Pentru ea, Rex Martinez nu era decât un străin. În plus, ea era logodită cu un altul. Și, cu toate acestea, doar ideea existenței unei femei în viața acestui bărbat o făcea să moară de gelozie.

„Nu se poate !", gândi ea, „Este imposibil. Nu am de ce să fiu geloasă."

Îi era rușine. Rușine de înfrigurarea cu care-i răspunsese sărutărilor, mângâierilor. Dar acum, deocamdată, trebuia să înfrunte realitatea și să traverseze torentul.

După ce plecase în cercetare, el veni spre ea cu o expresie îngrijorată pe față.

— Am găsit un vad. Dar, după furtuna de azi-noapte, traversarea va fi dificilă.

— Îmi pare rău pentru acest ocol, spuse ea.

— Nu văd de ce. N-ai nici o vină pentru această furtună, nici pentru consecințele ei.

Privirea lui enigmatică o făcu să roșească fără să vrea.

— Am... am vrut să spun că, fără mine, ai fi mers mult mai repede.

Rex ridică din umeri.

— Nu este momentul să ne pierdem în regrete. Avem lucruri mai urgente de făcut.

Rex nu exagerase cu nimic. Vadul era aproape impracticabil.

— Aşteaptă aici, îi ordonă el. Am să traversez mai întâi catârul, apoi vin să te iau.

Aşezată pe un trunchi de copac, Lucie îl privi dezbrăcându-se şi avansând prin apa rece, trăgând catârul după el.

Mai înainte însă, Rex căută o creangă suficient de rezistentă de care să se servească pentru a sonda adâncimea apei.

Animalul se arătă reticent la început, dar Rex ştiu să-l convingă să-l urmeze. Apa îi ajungea abia până la talie, ceea ce o linişti pe Lucie, rămasă pe malul celălalt. La urma-urmei, de ce să-l mai aştepte obligându-l astfel să facă un drum în plus ? Va fi şi ea în stare să facă această traversare. După o scurtă ezitare, îşi scoase hainele şi le făcu un pachet pe care-l putea ţine sub braţ.

Apa îngheţată îi tăie pentru o clipă respiraţia. Abia după ce primul şoc în contact cu apa dispăru, îşi dădu seama de puterea curentului. În plus, vadul era plin de pietre mari, ceea ce făcea ca fiecare pas să fie un adevărat chin.

De pe celălalt mal, Rex îi striga cu o voce furibundă să se întoarcă. Dar ea se prefăcu că nu-l aude. Cu zgomotul infernal pe care-l făcea torentul, era perfect plauzibil. Apa îi a-

junsese de acum până la piept şi-i era din ce în ce mai greu să-şi susţină pachetul de haine. Cu cât înainta, cu atât curentul era mai violent.

Deodată, alunecă pe o piatră şi îşi pierdu echilibrul. Înspăimântată, scoase un ţipăt. Prea târziu, însă. Apa întunecată se închidea deja deasupra ei.

Încercă, îngrozită, să urce la suprafaţă dar curentul o făcu să se învârtească asemenea unei frunze şi o trăgea cu încăpăţânare spre fundul apei. Cu un ultim efort, reuşi în sfârşit să iasă la suprafaţă. Abia avu timp să tragă o gură de aer, că vârtejul o prinse din nou. La capătul puterilor, lovi cu călcâiul fundul apei pentru a se împinge spre suprafaţă.

Vocea unui bărbat, răguşită şi de nerecunoscut, îi striga cu putere :

— Copacul ! Agaţă-te de copac !

Orbită de spuma torentului, Lucie reuşi să localizeze o creangă. Cu energia disperării, se agăţă de ea cu toată puterea. Simţi o durere cumplită în umăr, de parcă cineva i l-ar fi smuls. Îşi dădu seama atunci că ea nu va putea să reziste violenţei acestui curent.

Auzi atunci vocea lui Rex, nesperat de aproape :

— Te-am prins ! Poţi să dai drumul crengii.

Ea se abandonă cu uşurare în braţele salvatorului care o purtă încet spre malul celălalt.

Tânăra femeie se agăţă cu putere de el, lipindu-se cât mai strâns, cu o ultimă speranţă de viaţă. Traversarea i se păru că durează o eternitate.

De spaimă, nici nu deschisese ochii şi, într-o stare de semiconştienţă, îşi dădu seama că vuietul apei se accentua. Apoi simţi mângâierea ierbii pe spatele ei gol. Era salvată... Încet, încet simţi că îşi revine. Se ridică uşor. Îşi văzu piciorul marcat de o tăietură urâtă, iar braţele şi umerii o dureau îngrozitor şi erau plini de o mulţime de vânătăi. Îl căută cu privirea pe Rex.

Acesta, la câţiva metri de ea, cu capul pus pe genunchi, încerca să-şi revină după efortul depus.

„Am fi putut să ne înecăm amândoi", gândi ea. „Şi totul, numai din vina mea." Nu-şi putu stăpâni un suspin.

Rex ridică privirea spre ea.

— Îmi pare atât de rău, murmură ea cu o voce strangulată. Oh, Doamne ! atât de rău...

— Îţi pare rău ? spuse el zeflemitor. Nu asculţi ce-ţi spun, îţi rişti viaţa — şi pe a mea, în acelaşi timp, şi asta este tot ce găseşti de spus ?

— Ştiu... ştiu că am greşit...

Lacrimi de rușine și epuizare îi șiroiau pe față.

Rex veni repede spre ea.

— **Dios,** Lucie, n-ar fi trebuit să-ți vorbesc astfel. Nu plânge, draga mea, te rog. Am scăpat amândoi cu viață, asta-i important acum...

Tulburată până în adâncul ființei ei, Lucie îi luă mâna și o duse la buze. El se crispă. Privirea-i chinuită de îndoieli o căuta pe a tinerei femei. Cu un gest mecanic, fără voința lui, mâna i se puse pe părul ud al Luciei. Apoi, un lung sărut îi uni. Fu ca o descărcare de pasiune, după pericolul prin care trecuseră amândoi.

Lucie se abandonă în totalitate acestei îmbrățișări. Uită totul. Pentru ea nu mai exista acum nimic decât plăcerea de a-și plimba mâinile pe acest spate puternic, și aceste buze lacome care le căutau pe ale ei cu un fel de disperare. Același rug aprins cuprinse ambele trupuri. Cu toată lipsa ei de experiență, Lucie nu simțea nici teamă, nici jenă. Voia să i se dăruiască lui Rex cu toată ființa ei.

Cuprins parcă de un ultim scrupul, el vru să se îndepărteze de ea, dar dorința fu mult mai puternică.

Lucie se simți învăluită de o fericire de nedescris. Cu ochii închiși, savura mângâierile și sărutările lui Rex. Avea impresia că fiecare fibră a trupului ei era impregnată de plăcere. Îmbătată de atâta fericire, se lăsă pur-

tată de valurile pasiunii ce părea să nu se mai sfârşească. Gemu încetişor. Niciodată, nimeni nu o mângâiase astfel.

Brusc, însă, Rex se smulse din această îmbrăţişare cu o exclamaţie violentă.

Cu trupul încă tremurând de dorinţă, Lucie se ridică încet, profund rănită de reacţia lui. De ce o respinsese dintr-odată ?

Într-o zi, el îşi bătuse joc de lipsa ei de experienţă. Era, oare, stângăcia ei la originea acestei inexplicabile respingeri ? Sau, fără să vrea, îi făcuse impresia că ea nu-l doreşte ? Nu înţelesese că îl dorea cu toată fiinţa ei ?

Îşi puse cu timiditate mâna pe umărul lui gol.

— Rex ? nu înţeleg... şopti ea.

El îşi trecu o mână prin părul ud.

— Nu este nimic de înţeles. Pentru o clipă, ne-am pierdut capul, asta-i tot. Acum, s-a terminat.

— Ne-am pierdut capul ? Oh, Rex...

Cum a putut el să dea cu atâta uşurinţă un nume pasiunii ce se născuse între ei ? Era de netăgăduit că amândoi se doreau cu ardoare unul pe celălalt. Atunci ?

— Nu mai este nimic de adăugat, spuse el cu asprime. La urma-urmei, tu eşti logodită, iar eu nu am chef deloc să mă lansez în astfel de aventuri... Mai este timp să ne îmbrăcăm şi să pornim la drum din nou, spuse el.

Cu toată căldura de afară, Lucie fu cuprinsă de un frison. Reuşi să murmure, cu braţele încrucişate pe piept :

— Eu.. eu mi-am pierdut hainele. Le aveam sub braţ în clipa când am căzut în apă şi nu ştiu ce s-a ales de ele.

Urmă o lungă tăcere. Cu pumnii strânşi, Rex îşi îndreptă privirea spre cer.

— **Madre de Dios !** Ce ne mai rezervă, oare, viitorul ?

Furios, începu să scotocească prin pachete şi scoase pe rând o cămaşă kaki, o curea de piele şi una din păturile de la Maria.

— Descurcă-te cu asta ! Şi repede !

De fapt, îi fu de ajuns doar cămaşa. Strânsă în talie cu cureaua, îi ajungea până la genunchi. Îi dădu înapoi lui Rex pătura.

— Poftim. De asta nu mai am nevoie.

El îi aruncă o privire, fără menajamente.

— Asta, senorita, este părerea ta...

Ca arsă, ea întoarse brusc capul. Fusese oare, cu adevărat, în braţele lui cu câteva clipe mai devreme, gata să cedeze mângâierilor lui ? Nu, nu era posibil. Probabil că a visat...

Lacrimi de umilinţă îi umeziră genele. Dar, de data aceasta, orgoliul ei fu mai puternic şi reuşi să şi le stăpânească.

Deja, Rex îi aducea catârul. Se urcă în şa fără să scoată o vorbă.

Cu o sclipire arogantă în priviri, el murmură :

— Pericolele ne fac vulnerabili, Lucie. De acum încolo, cel mai bun lucru este să evităm orice risc. Hai, la drum, adăugă el adresându-se catârului.

Satul în care ajunseră, destul de puțin întins, avea o singură stradă care se termina într-o piațetă. „Clinica" lui Greg Mayhew, numită atât de pompos de către localnici, era situată la capătul unei intrări laterale, asemănătoare cu celelalte construcții din cărămidă.

Ca răspuns la chemarea imperativă a soneriei apăsate de Rex, își făcu apariția un bărbat înalt, blond, cu o față simpatică ascunsă de barbă. Cu ochii măriți de surpriză, scoase un urlet de bucurie, gata să trezească tot satul.

— Tu, aici ? De unde naiba ai apărut ? Și cine...

Cu privirea, arătă spre Lucie care, pentru orice eventualitate, se înfășurase în pătură.

— Vreau să spun... cine este această tânără persoană ?

— Lucie Frazier. Vocea lui Rex era lipsită de cea mai mică urmă de căldură. O conduc până la Atayahuanco. Are o rană urâtă la picior și o mulțime de alte contuzii. Aș vrea s-o examinezi.

— Cu plăcere...

Doctorul o ajută, galant, pe Lucie să pună piciorul pe pământ.

— Intră, fetiţo. Se pare că suferi foarte tare.

Cabinetul era echipat modest, dar foarte curat. La chemarea lu Greg, apăru o tânără indiană în halat alb care o ajută pe Lucie să se debaraseze de pătură. Văzând ţinuta cel puţin sumară a pacientei, faţa tinerei indiene încremeni de uimire.

Mai discret, medicul se mulţumi să întoarcă privirea spre măsuţa cu pansamente şi medicamente.

Se cerea neapărat o explicaţie. Lucie se strădui să o dea de bunăvoie.

— Azi-dimineaţă era să mă înec. Este în întregime vina mea şi trebuie să mă consider fericită că n-am pierdut în acest accident decât hainele.

— Da... da...

Flegmatic, doctorul începu să-i examineze cu atenţie rana şi o întrebă când făcuse ultima vaccinare antitetanică. Apoi, aparent satisfăcut de răspunsurile ei, îi dezinfectă plaga şi îi bandajă piciorul.

— Vei supravieţui, domnişoară Frazier. Mai ales după ce vei lua o masă bună... Menajera mea, Carlotta, are o fată cam de talia dumitale. Cu ajutorul ei vom găsi ceva cu care să te îmbraci corect.

Lucie îşi muşcă buzele la gândul că ar mai trebui să dea unele explicaţii.

— Doctore Mayhew... Te întrebi, probabil, ce caut eu aici...

— Nu mi-aş permite. Asta nu mă priveşte. Te rog să-mi spui Greg, vrei ? Adevărata problemă va fi aceea unde am să te cazez. Este o sărbătoare în sat şi nu mai este nici un loc liber prin case. Au venit mulţi oameni şi din alte părţi. Pot să-ţi propun o cămăruţă aici, în clinică. Evident că n-are nimic de-a face cu hotelurile de cinci stele cu care bănuiesc că eşti obişnuită...

Lucie îi susţinu, curajoasă, privirea.

— Cum de ai ghicit ?

— După mâini, după voce, totul... Ea dădu din cap cu un aer visător. Poate că ai supravieţuit dumneata băii forţate pe care ai făcut-o dar, după părerea mea, eşti încă sub şocul unei alte civilizaţii...

Lucie îşi ridică, sfidător, privirea.

— Voi supravieţui şi acestui şoc !

— Îţi doresc din toată inima acest lucru, domnişoară Frazier. Acum mă duc să comand ceva de mâncare.

Şi, cu o lumină caldă în priviri, doctorul părăsi camera.

Era evident că o suspectase de ceva. De ce anume ? Ea ar fi dat oricât să afle.

Carlotta îi aduse Luciei o vestă brodată şi o bluză de bumbac cu mâneci lungi. Îi explică într-o engleză aproximativă că le împrumutase de la fiica ei.

Câteva clipe mai târziu, Lucie se trezi pe o verandă întinsă unde se aflau numeroşi invitaţi. Carlotta o conduse apoi spre o mică încăpere ascunsă după o perdea deasă din plante verzi. Ajunse aici, Carlotta îi puse în mâini un vas cu apă caldă, o bucată de săpun şi un şervet.

— Spală-te, îi explică aceasta cu nişte gesturi largi. Am să te limpezesc eu.

În alte împrejurări, pe Lucie ar fi deranjat-o lipsa de intimitate a locului. Dar perspectiva de a beneficia în sfârşit de apă caldă îi înlătură orice reţinere. Se săpuni cu plăcere şi, după o scurtă ezitare, făcu acelaşi lucru şi cu părul. După ce se bălăci destul, se lăsă cuminte în grija Carlottei pentru a o limpezi. Nu mai avea decât să-şi pună pe ea hainele de împrumut.

Uşor stingherită, ea o urmă pe Carlotta în interiorul casei. O aromă delicioasă făcu să-i lase gura apă. Carlotta îi arătă zâmbind o uşă în dreapta ei şi se eclipsă. Lucie se îndreptă încet spre direcţia arătată. Sandalele ei alunecau fără zgomot pe podea.

În timp ce îngenunchea pentru a-şi aranja una din sandale pe piciorul bolnav, tresări la auzul vocii furioase a lui Greg.

— Ţi-ai pierdut minţile, prietene ? Ce naiba cauţi cu această fată ? Păţaniile cu Isabella nu ţi-au ajuns ?

Cu inima bătând să-i sară din piept, Lucie rămase o clipă încremenită pe loc. Apoi, la fel de discret cum se apropiase, se îndepărtă.

CAPITOLUL VII

Afară, pe verandă, Lucie se juca distrată cu un copil dolofan, când auzi un zgomot de paşi în spatele ei.

— Masa este gata. Carlotta a uitat să-ţi spună !

— Probabil că n-am înţeles eu...

Lucie lăsă copilul în grija mamei acestuia şi îşi aranjă fusta. Spera ca lumina difuză a lămpilor cu petrol să-i ascundă roşeaţa feţei.

— Tocmai bine... pentru că mor de foame.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Dar cum s-ar fi putut să fie altfel după descoperirea pe care o făcuse ? Ea care străbătuse jumătate din planetă pentru a-l regăsi pe bărbatul vieţii sale, îl avea în această clipă în faţa ei. Se înşelase, pur şi simplu, asupra persoanei...

De acum înainte, pretinsa dragoste pentru Evan i se părea a fi un capriciu, întreţinut o vreme de această despărţire forţată. Pe buzele tinerei femei apăru un zâmbet amar. De data aceasta, atotştiutorul ei tată se înşelase : dacă

nu i-ar fi despărțit și i-ar fi lăsat împreună, ea și-ar fi dat seama mai repede de greșeala ei.

Încercările prin care trecuse, pericolele și umilințele, îi permiseseră să descopere că tot ce avea mai scump pe lume era pentru ea de neatins. Trista ironie a soartei pentru cineva care, până atunci, fusese un răsfățat al vieții...

Condusă de Rex, ea traversă salonul ca o somnambulă. Ceea ce era numit „salon" era o încăpere mobilată destul de sumar, având doar o canapea mare acoperită cu cuverturi țesute în casă, o masă înconjurată de scaune și un șemineu.

Sub zâmbetul ospitalier al lui Greg se putea ghici aceeași rezervă. Lucie se așeză la masă. Meniul era format dintr-o supă de legume, friptură de berbec și orez aromatizat cu multe condimente. Cu toată prăbușirea ei sufletească, se trezi că mânca tot ce i se punea în farfurie, cu mare poftă. Renunță să bea „chicha", o băutură locală nealcoolizată.

Se simți ciudat, exclusă din conversație, deși toată lumea se purta cu ea foarte amabil. Dar nimic mai mult. Când ajunseră la cafea. stăpâna casei i se adresă, în sfârșit :

— Așadar, Lucie, vorbește-ne puțin și despre tine... Ce te aduce în acest ținut departe de lume ?

— Am venit să caut pe cineva, răspunse ea pe un ton evaziv.

De fapt, ea nu ştiuse că venise să se caute pe sine însăşi... şi apoi, îl descoperise pe Rex. Trebui să facă un efort teribil pentru a nu-şi ridica privirea spre el. S-ar fi trădat, fără îndoială.

— Ca să vă spunem tot adevărul, Lucie a venit să-şi caute logodnicul.

În vocea lui Rex se putea citi o duritate nedisimulată.

— ...un bărbat, pe numele Gilchrist, care a lucrat cu noi la Atayahuanco, continuă el.

Urmă o scurtă tăcere. Luciei i se păru că surprinde un schimb de priviri între cei doi bărbaţi.

— Ei bine, sper că-l vei găsi în curând, spuse în sfârşit Greg.

Tonul era politicos dar încărcat de subînţelesuri. Lucie îşi termină cafeaua cu nelinişte în suflet. Era evident că dispariţia lui Evan nu era un secret pentru Greg Mayhew, şi că nici el nu aprecia aceasta. De ce ?

Deodată, simţi că-i este milă de Evan. Cu cât îl va găsi mai repede, cu atât va fi mai bine. Poate că şocul provocat de mărturisirile pe care el i le va face va fi atenuat de bucuria de a fi găsit vreo comoară veche incaşă. Ea spera din tot sufletul să fie aşa.

Din nou se auzi vocea lui Greg.

— Şi acum, Lucie, medicul tău îţi dă un sfat : instalează-te imediat în pat. Te va conduce Carlotta până la camera ta improvizată.

Îi zâmbi şi continuă. Îmi cer scuze încă o dată pentru lipsa de confort, dar Rex m-a asigurat că ai văzut şi mai rău decât atât...

Lucie îşi stăpâni cu greu impulsul de a face o observaţie ce-i stătea pe buze. Cei doi bărbaţi vorbiseră, deci, despre ea.

Cămăruţa transformată în dormitor era de proporţii foarte modeste. Singura deschidere, în afara uşii, era o ferestruică protejată de un grilaj. Pe jos, la distanţă respectabilă una de alta, erau aşezate două saltele. O lampă pusă pe un dulăpior lumina difuz încăperea.

Lucie se hotărî pentru salteaua de lângă fereastră şi se întinse pe ea îmbrăcată. Judecând după tonul cu care Carlotta îi urase „buenas noces", aceasta considerase inutil să-i împrumute o cămaşă de noapte...

Dacă ar şti ea ce e în sufletul ei... gândi cu tristeţe Lucie, cu capul cufundat în pernă. Acest spaţiu îngust dintre cele două saltele nu însemna nimic dacă îl compara cu tot ceea ce o separa de Rex. În ultima parte a călătoriei el nu-i mai adresase nici o vorbă. Ca şi cum această barieră a tăcerii era modul lui de a' se răzbuna. Absorbit de gândurile lui, părea că uitase definitiv de prezenţa ei. De câteva ori, când ea încercase să lege o conversaţie, el îi răspunsese monosilabic, reducând-o la tăcere.

Se vedea bine că el regreta acele scurte momente de „nebunie", cum le numea el.

Poate că, la urma-urmei, avea dreptate. La acest gând pe Lucie parcă o cuprinse un frig de moarte.

Își mușcă buzele și începu să tremure. Se simțea frustrată de acea împlinire la care visase atâta... Până acum fusese întotdeauna stăpână pe propriile sentimente. Cel puțin, așa credea. De fapt, era doar o iluzie. Adevărul era cu totul altul. Înainte de Rex, ignorase faptul că și ea era o femeie ca oricare alta...

Dar faptul că el îi trezise feminitatea nu însemna că este obligat s-o și satisfacă. Dealtfel, ostilitatea atitudinii lui față de ea îi sublinia clar acest lucru.

Se răsuci, negăsindu-și locul pe saltea. Cine putea fi această misterioasă Isabella? Ce se putuse întâmpla între ea și Rex? Judecând după tonul cu care vorbise Greg, Rex fusese crud marcat de această relație. Lucie își imagină o frumoasă spaniolă cu ochii de jar și cu o aroganță voluptuoasă, cu o floare prinsă în păr... Genul de femeie care îi înnebunește pe bărbați și le eclipsează pe celelalte femei din preajmă. Oftă din nou de tristețe. Făcu un efort să-și revină din această stare. Dacă persista în astfel de gânduri, putea să înnebunească.

Deși nu aprecia deloc faptul că fusese trimisă la culcare ca un copil, trebuia totuși să-și recunoască starea de epuizare. Ziua fusese

lungă şi foarte grea. După un somn bun, se va simţi mai bine. Cel puţin aşa spera.

Păstrând în minte această ultimă idee, închise ochii şi încercă să se relaxeze.

Când se trezi, flacăra lămpii cu petrol era mult mai mică. O privire aruncată spre ceasul pe care-l avea la mână îi confirmă bănuielile : trecuseră mai multe ore de când dormea şi era, în continuare, singură în încăpere. Salteaua de alături era neocupată.

O cuprinse un val de nostalgie. Noaptea trecută dormise în braţele lui, iar acum el nu suporta nici să împartă camera cu ea !

Îi ajunseră în urechi nişte sunete muzicale. Se ridică dintr-un salt. Această mişcare bruscă îi împrăştie ultimele urme de somn. Ascultă cu atenţie sunetele şi deosebi zgomotul produs de o tobă căreia îi răspundea cu intensitate flautul.

Era, desigur, vorba despre sărbătoarea de care vorbise Greg, şi de la care ea era exclusă... Dar, dacă îşi închipuiau că o pot îndepărta atât de uşor, se înşelau !

Scotoci prin geantă în căutarea unui pieptene şi găsi din întâmplare şi un ruj de buze şi micul atomizor cu parfumul ei preferat. Cu toate peripeţiile călătoriei, uitase cu desăvârşire de existenţa lor. Fremătă de plăcere simţind parfumul atât de familiar. După faimoasa noapte de la hotelul din Lima, se ferise cu grijă să-l mai folosească, de teama de a nu

părea prea provocator... Dar acum, când îşi băgase în cap să se ducă la petrecere, prefera să se pună în valoare.

Casa era goală. Chiar şi veranda, mai înainte plină de lume, părea abandonată.

Orientându-se în direcţia din care venea muzica, ieşi în stradă şi se îndreptă spre piaţa satului. Ajunsă aici, se ascunse discret în umbră şi începu să observe mulţimea.

Focurile mari aprinse estompau oarecum clarul de lună. În mijlocul pieţei, aşezaţi în rânduri strânse, sătenii păreau încremeniţi într-o misterioasă aşteptare.

Deşi era o sărbătoare, adunarea era lipsită de animaţia caracteristică unui asemenea eveniment. Cu toate acestea, în aer plutea un sentiment de exaltare. Lucie nu-şi putu stăpâni un fior de excitaţie.

Îi fu de ajuns să arunce o privire rapidă în jurul ei pentru a-i observa pe Rex şi pe Greg, în picioare, în apropierea ei. Făcându-şi curaj, înaintă spre ei şi puse uşor mâna pe umărul medicului.

— Bună seara, murmură ea pe un ton prefăcut dezinvolt. Oare eu mi-am rătăcit pe undeva invitaţia ?

Îi răspunse Rex, cu o voce total lipsită de emoţie :

— Am venit să te iau, dar dormeai...

— Ai fi putut să mă trezeşti !

— Am preferat să te las să te odihneşti.

Luciei i se păru că simte o ușoară tulburare în vocea lui. Ca și cum adevăratul motiv n-ar fi fost acesta. Dacă el își pierduse brusc încrederea în puterea lui de a rezista tentației ?...

Lucie consideră că este mai prudent să revină la realitate.

— Nu vi se pare și vouă că este o sărbătoare mai degrabă tristă ? Făcuse un efort enorm pentru a-și păstra tonul degajat.

— Evident, dacă te așteptai la un carnaval cu muzică și dansatori pe străzi, cred că ești dezamăgită !

Din vocea lui Rex răzbătea o oarecare ironie.

— De obicei, sărbătorile cam așa sunt, nu ?

— Oh, nu dispera. Vor fi și dansatori, desigur. Dar mult mai târziu. Mai întâi vei asista la un fel de ritual. Locuitorii satului au avut doi ani la rând recolte slabe. Vor face deci apel la o forță magică pentru a îndepărta ghinionul.

Ritualul tobelor devenea din ce în ce mai trepidant. Sunetelor flautului li se adăuga un murmur tânguitor de harpă, asemănător cu șuieratul vântului. Spre marea mirare a Luciei, mulțimea începu să se legene în ritmul muzicii. Instinctiv, îi căută cu privirea pe muzicanți. În zadar. Parcă erau invizibili, ceea ce făcea ca momentul să fie și mai misterios.

Rugătoare, o voce de bărbat ţâşni atunci din umbră. **O, condorcito !** se ruga vocea. **O, condorcito...**

Străbătută de un fior, Lucie întrebă în şoaptă :

— Cine cântă rugăciunea ?

— Înţeleptul satului, „curandero", îi răspunse încet Rex. Acesta imploră spiritul condorului.

— Şi condorul se va manifesta ?

— Bineînţeles. Vine să doboare taurul şi să restabilească astfel puterea strămoşilor.

Lucie observă abia atunci că Greg se făcuse nevăzut.

— Oh, sunt dezolată, bolborosi ea. L-am plictisit desigur cu întrebările mele.

Cu o gravitate neobişnuită, Rex îi răspunse :

— Nu, linişteşte-te, nu de asta a plecat. Acest ritual are o mare importanţă pentru el. Se simte oarecum... răspunzător pentru ei şi pentru destinul lor. Aşa că el participă cu tot sufletul la acest ritual.

— Mi-ai spus că va fi o luptă între condor şi un taur ? Nu cred că este vorba de un animal adevărat.

— Odinioară chiar aşa era. Iar lupta, te rog să mă crezi, era sângeroasă. Simboliza lupta dintre spiritul incaşilor şi puterea conchistadorilor.

— Ce cruzime !

— Această țară este aspră și crudă prin însăși existența ei. A trebuit să existe un mijloc de a rezista conchistadorilor. N-ai să-mi spui că nu ai remarcat această asprime a oamenilor de aici până acum !

Ironia străbătea din nou vocea lui.

— Te rog, Rex... Eu încerc doar să înțeleg. Să aflu ce fel de oameni trăiesc aici, să știu...

— Ce să știi ?

Cu mâna pe umărul ei, el o privea intens. Ea îi susținu privirea.

— Totul. Despre cruzime, despre orice altceva. Pot să înțeleg totul. Nu mi-e teamă. Trebuie să mă crezi, Rex...

— Într-adevăr, chiar nu ți-e teamă ?

Privirea lui strălucea de o sclipire ciudată.

— Atenție... noaptea — noaptea condorului — nu s-a terminat încă...

Lucie nu avu plăcerea să analizeze prea mult această declarație. Din mulțime se ridică un murmur profund la vederea unui bărbat care sărea în mijlocul pieței luminate de focuri. Aproape gol, cu o bucată de pânză în jurul taliei, purta o enormă mască de taur.

Ritmul tobelor se intensifică. Omul cu masca de taur țopăia și râcâia furios pământul cu piciorul. În aceste mișcări părea că se concentrase toată puterea zdrobitoare a cuceritorilor spanioli.

Cântecul care răsunase câteva clipa mai devreme, se auzi din nou. **O, condorcito...**

De această dată, mulțimea reluă în cor incantația. Bărbatul-taur se opri atunci din mișcare și întoarse capul în toate părțile, cu simțurile în alertă, gata parcă să atace.

Fără să vrea, Lucie își ținu răsuflarea. Brusc, tresări. Condorul își făcuse apariția, țâșnind miraculos din cer. Masca păsării cu ciocul coroiat era de o perfecțiune înspăimântătoare. Aripile omului-pasăre, imense, căpătau în lumina focului reflexe albăstrii. Creatură minunată și stranie venită din negura vremurilor, aceasta se mișca cu o grație supranaturală. În fantezia poporului peruvian condorul era pasărea-rege, pasărea-suveran.

În fața lui, taurul începu din nou să râcâie pământul cu piciorul, cu un aer amenințător.

Degeaba își repeta Lucie că este vorba doar de niște dansatori și nu de animale adevărate, nu putu să-și stăpânească țipătul când taurul se hotărî să atace. Dar condorul, cu o mișcare suplă a aripilor, eschivă atacul.

— Era aproape să-l împungă cu coarnele ! bolborosi ea îngrozită.

— Acesta este și scopul spectacolului, replică Rex încet. Pentru ca magia să-și facă efectul, lupta trebuie să fie reală. Unii dansatori-condori au fost uneori chiar grav răniți.

Şocată, Lucie n-ar mai fi trebuit să privească spectacolul. Dar nu-şi putea lua ochii de la el.

— Cât timp or să se mai înfrunte'?

— Până la sfârşitul fatal. Dar scenariul este departe de a fi întotdeauna acelaşi. De fiecare dată baletul este altfel.

Lucie fu cuprinsă de un sentiment de irealitate. Caracterul misterios şi dramatic al scenei o fascina fără voia ei. Această luptă între două forţe primitive avea în ea ceva grandios.

Ochii i se umplură de lacrimi. Cu teamă, aştepta deznodământul. Aproape că nu mai respira. Simţea că ea este condorul. Ea era cea care luptase cu puterea disperării împotriva duşmanului.

Deodată, taurul îi dădu o puternică lovitură de corn condorului. Acesta căzu, doborât la pământ. Mulţimea scoase un ţipăt.

Lucie încercă atunci să devină rezonabilă. Nici un dans, oricât de frumos, nu putea garanta o recoltă bună, îşi spuse ea. Dar aici, în acest context, era uşor să crezi în forţele negative şi pozitive care conduc lumea. Pentru ţăranii aici de faţă, cel mai mic semn era o speranţă că puterile secrete ale naturii le vin în ajutor.

Triumfător, omul-taur se pregătea pentru asaltul final.

Lucie strânse pumnii cu disperare.

— Oh ! Doamne, te rog... fă-l să se ridice.

Mâna lua Rex așezată pe umărul ei o făcu să tresară. Fără să-și dea seama, vorbise cu voce tare.

Omul-condor zăcea la pământ, cu aripile lui maiestuoase, disperat de inerte. Harpa nu se mai auzea decât ca un murmur surd. Bătăile tobelor se intensificau în semn de victorie a taurului. Condamnarea la moarte a condorului părea iminentă.

Chiar în momentul când taurul se hotăra să plece la asaltul final, condorul se ridică, într-o ineredibilă tresărire de energie. La rândul lui acum, celălalt dansator se afla în dificultate. Dezechilibrat de mișcarea bruscă a condorului, taurul se prăbuși, iar condorul, implacabil, se năpusti asupra lui.

În culmea bucuriei, sătenii se ridicară în picioare. Când pasărea maiestuoasă își desfășură aripile ei mari în semn de victorie, Lucie se surprinse ștergându-și o lacrimă.

Rex se întoarse spre ea.

— Nu plânge, iubito. Totul e bine când se termină cu bine. Acum abia, sărbătoarea poate începe.

Lucie fu frapată de intonația vocii lui. Muzica își schimbase brusc ritmul și sătenii erau invitați să danseze. Aceștia nu se lăsară prea mult invitați și curând piața fu invadată de bărbați cu poncho-uri multicolore și de femei în rochii și șaluri cu broderii minunate.

Cea mai mare parte dintre ele dansau cu copiii legaţi în spate.

Rex o luă pe Lucie de mână şi o conduse în direcţia mulţimii care dansa. Privirea lui de culoarea topazului era umbrită de o gravitate neobişnuită. Tulburată până în adâncul fiinţei ei, Lucie se simţea împărţită între dorinţa de a se elibera şi aceea de a se arunca în braţele lui.

Poate erau şi ei doar nişte victime ale vrăjii înconjurătoare ?

Rex o dorea. Ea putea ghici asta din privirea lui. Dacă i se dăruia în această noapte stranie — această noapte magică a condorului — oare el n-o va abandona odată cu ivirea zorilor ? Dar bătălia era dinainte pierdută, şi ea ştia asta. Farmecul acestei nopţi era prea puternic şi îi învăluia într-un vis absurd, un vis din care ea se va trezi curând, desigur. Dar nu acum. Înnebunită de dorinţă, ea se abandonă căldurii braţelor lui Rex. Apoi, cu mai mult curaj, începu să-i mângâie spatele puternic şi surâse pe furiş, simţindu-l fremătând.

Cu o expresie de reproş ironic în priviri, Rex îi acoperi faţa cu sărutări, îi mângâie cu buzele pleoapele, obrajii, îi atinse cu delicateţe gura ce i se oferea.

Lucie lăsă să-i scape un geamăt. Niciodată nu-şi dorise atât de mult o sărutare şi el ştia asta... Aşteptarea acestui sărut i se păruse

Luciei fără sfârşit dar, în acelaşi timp, miraculoasă, deoarece purta în ea o promisiune. Îşi strânse mai cu putere braţele în jurul gâtului lui şi îşi cufundă mâinile în părul lui bogat. În această noapte, pentru prima şi ultima oară, ea se va lăsa pradă mângâierilor şi senzaţiilor celor mai nebuneşti la care visase vreodată.

Mâna lui Rex coborî uşor pe gâtul ei. Cu tot trupul încordat de dorinţă, ea se lipi de el. Pierduţi în mulţimea dansatorilor, nu mai vedeau şi nu mai auzeau pe nimeni. Visul lor îi învăluia ca un nor alb. Ea ridică privirea şi o întâlni pe a lui, întrebătoare. Fără îndoială că el trebuie să fi citit răspunsul în ochii ei căci, fără o vorbă, se îndreptară încet spre casa lui Greg.

În cămăruţa ce le fusese rezervată, lampa cu petrol se stinsese. Doar clarul de lună scălda încăperea într-o lumină argintie. De afară ajungeau până la ei sunetele înăbuşite ale instrumentelor muzicale.

Tremurând, Lucie îl privi închizând uşa şi apoi revenind spre ea.

— Ţi-e teamă de mine ? murmură el.

— Nu,

Era adevărat. Nu-i era teamă de el, ci de lipsa ei de experienţă. Teamă că îl va dezamăgi.

— Rex, bolborosi ea, eu... eu niciodată...

El o mângâie cu tandreţe pe obraz.

— Ştiu. Ai încredere în mine, **querida.**

Începu s-o sărute cu multă blândeţe şi, pe nesimţite, se lăsară amândoi să cadă pe saltea.

Încordarea Luciei se topi ca prin minune. Plină de încântare, îşi lăsă degetele să se plimbe pe obrazul lui Rex, parcă acum l-ar fi descoperit. Îi atinse cu degetele conturul buzelor şi fremătă de plăcere. O muşcătură uşoară răspunse mângâierilor ei. Dar, tandreţei acestui moment îi urmă o violenţă aproape sălbatică atunci când Rex puse stăpânire pe gura ei, iar ea îi răspunse cu aceeaşi înfrigurare. Începu să se dezbrace cu febrilitate şi curând se trezi goală, lipită de el.

— Lucie, frumoasa mea... floarea mea încântătoare. Vreau să gust din fiecare bucăţică a trupului tău.

O ploaie de sărutări veni să completeze această declaraţie. Orice urmă de teamă dispăru din sufletul ei.

Rex îi sărută iarăşi buzele cu o infinită blândeţe, de această dată.

— De ce închizi ochii ?

— Nu ştiu...

Lucie spera însă că, în acest fel şi ajutată de semiobscuritatea din încăpere, nu-şi va dezvălui tulburarea.

Zâmbind, el murmură :

— Aşadar, tânăra încântătoare atât de sigură pe ea, nu era decât o impostură !

Cu obrazul lipit de umărul lui, ea şopti :

— Tu ştiai asta încă dela început, nu-i aşa ?

— Da...

El îi luă mâna şi o duse la buze. Apoi, cu un gest plin de blândeţe, o obligă să-l privească şi îi puse în deget un inel subţire din aur.

— Această garanţie îţi ajunge ?

Incapabilă să vorbească, Lucie făcu ochii mari. O cuprinse o bucurie fără margini. Se simţea chemată spre o lume a cărei existenţă n-ar fi bănuit-o vreodată. Fericirea, plăcerea, o inundau. Apoi, încordarea se sparse în milioane de senzaţii care o lăsară istovită în braţele lui Rex.

— N-aş fi... n-aş fi crezut că este posibil aşa ceva, murmură ea după o scurtă tăcere.

Rămaseră mult timp lipiţi unul de altul. La urechile ei ajungea un murmur dulce de cuvinte în limba spaniolă, ca o melodie.

— Aş da orice să înţeleg sensul cuvintelor, şopti ea.

— Într-o zi ţi le voi traduce, doar dacă promiţi că nu mai roşeşti atât de uşor.

— Poate că m-am vindecat de asta pentru totdeauna ?

— Mă îndoiesc, aş fi gata chiar să pariez pe contrariu...

Lucie se ridică brusc.

— De unde ştii ? apoi adăugă în grabă : nu, nu-mi răspunde. Nu este nevoie... Ascultă.

Sărbătoarea continuă. Ei dansează întruna.

— Şi vor dansa până la epuizare...

Rex se aplecă din nou spre ea, buzele lui căutându-le pe ale ei, mâinile lui mângâindu-i cu tandreţe obrazul.

Parcă dincolo de cântecele şi râsetele de afară, departe de orice sărbătoare, dincolo de noaptea peruviană, Lucie se lăsă pradă fericirii de a iubi, liberă, liberă la fel ca şi condorul cu aripile mătăsoase.

CAPITOLUL VIII

Lucie se trezi cu surâsul pe buze şi, instinctiv, întinse mâna în căutarea lui Rex. Locul de alături era însă gol. Dezamăgită, îşi dădu părul pe spate şi privi în jurul ei. Adormise în braţele lui Rex şi se aşteptase să se trezească la fel.

În lumina zilei, încăperea i se părea şi mai mică decât în ajun. Pentru o primă noapte de dragoste ar fi putut visa la nişte condiţii mai bune. Nu fusese asta cea mai minunată aventură care i se întâmplase vreodată ?

Fericită, se lăsă o clipă mângâiată de razele soarelui. Apoi, pe măsură ce amintirile nopţii de dragoste petrecute cu Rex îi reveneau în memorie, se simţea ciudat de vulnerabilă. El se purtase cu o remarcabilă delicateţe dar, foarte curând, dorinţa pătimaşă îi cuprinsese pe amândoi, încât uitaseră de orice limită.

Lucie îşi coborî privirea spre corpul ei, parcă metamorfozat după întâmplările din această noapte. Uimită, îşi descoperi o altă fa-

ţetă a ei pe care nici n-ar fi bănuit-o vreodată. Masca de răceală pe care, de obicei, o prezenta lumii dispăruse pentru totdeauna şi nu simţea nici un regret pentru asta.

Cu un deget tremurător mângâie inelul pe care i-l oferise Rex. Dar de ce nu era acum aici cu ea ? Ar fi avut atâtea lucruri să-şi spună. Şi aştepta încă atât de multe din partea lui. Mai presus de toate, să-l audă spunându-i că o iubeşte.

Se simţi străbătută de un frison şi privi în jurul ei căutându-şi hainele, dar nu le văzu nicăieri.

Auzind uşa, tresări şi, instinctiv, îşi încrucişă braţele pe piept încercând să-şi ascundă goliciunea. Văzându-l pe Rex, răsuflă uşurată şi se întinse languros.

— Bună dimineaţa...

— **Buenas dias.**

Tonul cu care îi răspunsese Rex era total lipsit de căldură.

— Iată, ţi-am adus nişte haine.

— Mulţumesc.

Lucie abia rezistă impulsului de a i le smulge din mâini, atât se simţea de jenată apărând goală în faţa lui Rex. „Dar este ridicol !" gândi ea. Amantul înfierbântat din noaptea trecută părea însă să se fi evaporat odată cu ivirea zorilor.

— Rex... şopti ea. Ce s-a întâmplat ? Ceva nu e în regulă ?

— Din contră. Am veşti excelente pentru tine.

Îi puse grăbit hainele pe scaun, de parcă s-ar fi temut să se apropie de ea.

— Greg a reuşit să prindă prin radio o comunicare cu Atayahuanco. Logodnicul tău s-a întors. Sănătos...

Tânăra femeie îşi muşcă buzele.

— Evan ? Evan s-a întors ?

— Da. Şi, dacă am înţeles bine, aşteaptă cu nerăbdare sosirea ta. Ei hai, iubito, zâmbeşte. Nu acesta era scopul vizitei tale în Peru ? Nu face mutra asta uluită, adăugă el zâmbind cinic. Eu n-am să scot o vorbă ! Nu te nelinişti !

Cu o voce lipsită de vlagă, ea reuşi să bâiguie :

— Deci... această noapte... nu a însemnat nimic pentru tine ? Atunci... de ce acest inel ? Nu mai înţeleg nimic.

— Îmi pare rău, **querida,** a fost o glumă. Este adevărat, cam de prost gust, recunosc. Momentul a fost plăcut, nu neg asta, dar pentru mine, fără consecinţe. Poate că a fost influenţa clarului de lună, a muzicii şi un pic mai mult alcool.

Cât de fericită fusese cu câteva clipe mai devreme...

— Înţeleg...

Nu-şi imaginase vreodată că va suferi atât de mult într-o zi. Cu un gest brusc îşi smulse inelul de pe deget şi i-l întinse.

— În acest caz, este mai bine să ţi-l iei înapoi. Se vede că este o bijuterie de valoare...

— Într-adevăr, ţin mult la el.

Rex luă inelul cu dezinvoltură şi adăugă :

— Vom pleca imediat ce eşti gata.

— O să mă grăbesc. Dar un duş ar fi binevenit.

— Ţi-o trimit pe Carlotta.

O clipă mai târziu, el dispăru.

Rămasă singură, Lucie închise ochii sufocată de ruşine. Ruşinea de a se fi dăruit cu atâta pasiune. Ruşine, de asemeni, pentru naivitatea ei. Cum putuse să-şi imagineze măcar o singură clipă că el o iubeşte ?

Pentru prima dată de la sosirea ei în Peru, fu cuprinsă de o irezistibilă dorinţă de a fugi. Departe de acest sat blestemat, departe de Lima şi Atayahuanco, departe de această ţară frumoasă dar atât de aspră, martoră a nefericirii sale...

Totuşi, ea trebuia să-şi continue călătoria şi să ajungă să aibă o întrevedere cu Evan. Chiar dacă ar fi doar pentru a-i spune că totul între ei se sfârşise...

Îl iubise, oare, vreodată ? Îşi puse o dată în plus această întrebare. Nu se încăpăţânase ea în această aventură doar ca o reacţie împotriva familiei ei ? Dacă tatăl ei nu s-ar fi

arătat atât de ostil față de Evan, poate că ea ar fi fost mai lucidă.

Gândind astfel, își mușcă buzele. Dacă era așa, înseamnă că se considera un monstru de egoism ! Să-l condamne astfel pe bietul băiat la un an de exil și de nenorociri, pentru nimic! Rămase perplexă de această constatare. Acum, parcă se temea să mai dea ochii cu el. Cum să-i explice această incredibilă întorsătură ? Trebuia să-i vorbească cu multe menajamente, să-i spună doar jumătăți de adevăruri. Îi va spune : „Eu nu mai sunt cea pe care ai cunoscut-o odinioară. M-am schimbat considerabil".

Bineînțeles, va omite cu grijă să-i mărturisească faptul că aparținuse altui bărbat. Și că era gata s-o mai facă o dată... dacă el, Rex, ar mai dori-o.

Se simți străbătută de un fior de rușine. Și totuși, viața merge înainte. Era maxima favorită a tatălui ei și se agăță de ea ca de un colac de salvare.

Până să se ducă în sala de mese își regăsi un calm relativ. Greg Mayhew, așezat în fața unei farfurii pline cu cartofi prăjiți, o întâmpină zâmbind.

— Ia loc, Lucie. Pot să-ți ofer o cafea ?

Fără să aștepte răspunsul ei, îi umplu o cană.

— Rex a ieşit să aranjeze bagajele pe catâr. Carlotta o să-ţi aducă imediat ceva de mâncare.

— Mulţumesc, nu prea mi-e foame.

Doctorul ridică din umeri.

— N-are importanţă, trebuie să mănânci. În lumea asta tristă, nimeni nu ştie ce-i poate aduce ziua de mâine. Aşa că este mai bine să profiţi de ziua prezentă.

Lucie sorbi o gură de cafea, rugându-se în sinea ei ca să-i simtă efectul stimulator.

Greg continuă :

— Vreau să-mi arăţi ce-ţi face piciorul, înainte de plecare.

— Oh ! s-a vindecat. Aseară am reuşit chiar să dansez.

— Am văzut, doar câteva minute...

Aluzia o făcu pe Lucie să roşească.

— Încerci să mă critici ?

Lucie îl sfidă cu privirea.

— Oh ! nu. Departe de mine acest gând. Nu mi-aş permite. Femeile de felul tău sunt mai degrabă o raritate pe aici şi, mărturisesc că, în locul lui Rex, aş fi profitat şi eu de ocazie. Dealtfel, aventura este fără consecinţe, din moment ce logodnicul tău te aşteaptă la Atayahuanco.

Lucie înghiţi o altă gură de cafea, pentru a-şi ascunde tulburarea. Apoi, îndrăzni să pună întrebarea care-i ardea buzele :

— Cine este Isabella ?

Doctorul făcu o grimasă.

— Of, încă o dată n-am ştiut să-mi ţin gura...

— Linişteşte-te, am auzit deja pronunţându-se acest nume înainte de a ajunge aici.

— Înţeleg...

După o pauză, el continuă :

— Isabella este o tânără femeie pe care Rex era cât pe ce s-o ia de soţie...

— De mult ?

— Relativ, da. Dar aventura s-a transformat repede în dezastru.

— Era din Peru ?

— Nu, americană. Adevăratul ei nume era Isabelle, dar Rex prefera varianta spaniolă. S-au întâlnit la o petrecere la Washington şi el s-a îndrăgostit imediat de ea. Doar după câteva săptămâni, erau logodiţi. În aparenţă, erau cuplul ideal. Ieşită dintr-o familie excelentă, ea părea să aibă tot ceea ce un bărbat îşi poate dori. Rex a vrut s-o aducă la Atayahuanco şi de aici a început să se degradeze totul. Greg dădu din cap. Ea nu era făcută pentru o astfel de existenţă.

— Ce n-a mers ?

— Totul. Ea avea o imagine falsă despre munca lui Rex. Pentru ea, cercetarea arheologică era un simplu episod dintr-o carieră. Nu putea, sau nu dorea să admită că aceasta reprezintă mai mult pentru el. A încercat prin toate mijloacele să-l facă să renunţe la mi-

siunea lui. Spre sfârșit, totul era un pretext pentru ceartă. Nu mai putea dura.

— Ce s-a întâmplat ?

— Ea s-a întors la Washington și, curând după aceea, s-a căsătorit cu un avocat de renume.

— Dar Rex încă se mai gândește la ea, nu-i așa ?

— Să zicem că a ocupat un loc important în viața lui. Problema era că ea dorea să-i ocupe toată viața. În privința lui Rex, ca și a mea, acest lucru este imposibil. De aici hotărârea noastră de a rămâne celibatari.

— Cu unele distracții, din când în când...

— Este omenesc...

— Îți mulțumesc pentru avertisment... pentru că așa trebuie să-l înțeleg, nu-i așa ?

— Ești liberă să-l interpretezi cum îți place. Privirea doctorului se făcu mai tăioasă. La fel ca Isabelle Crafton, nici tu nu ești făcută pentru această țară, domnișoară Frazier. Așa că, să te consideri fericită dacă poți să pleci de aici neatinsă, pe toate planurile.

Cum putea el să-i spună asemenea lucruri când ea trăia un adevărat supliciu ? Fără îndoială că se lăsase înșelat de aparenta răceală în spatele căreia ea se ascundea. Nu avea de unde să știe că această rezervă era felul ei de a se proteja.

Lucie începu să ciugulească distrată din farfuria pe care i-o adusese Carlotta. Apoi orientă,

cu bună știință, conversația spre subiecte care-l interesau pe Greg. Acesta începu să-i explice cu lux de amănunte problemele cotidiene cu care se confrunta : malnutriția, lipsa de igienă, prea multe nașteri pentru ceea ce oferea zona respectivă.

Cu un aer visător, Lucie remarcă :

— Aceleași condiții presupun că sunt și la Atayahuanco, nu-i așa ?

Greg aprobă din cap.

— Ca să nu spun mai rele, deoarece indienii Quecha au trăit mult timp rupți de orice formă de civilizație. Își pierduseră chiar și memoria colectivă a rădăcinilor și puțin a lipsit să nu dispară cu totul.

— Dacă înțeleg bine, scopul acestor cercetări arheologice este tocmai acela de a le reînnoda firul rădăcinilor acestor indieni și de a le reda mândria că există.

O vie surpriză se reflectă pe fața interlocutorului ei.

— Cum ai aflat ?

— Nu-i așa de greu de ghicit și apoi, majoritatea banilor cu care este finanțată această acțiune provin de la tatăl meu. A omis cumva Rex să-ți spună de asta ?

— Da... probabil că a uitat să-mi spună.

După ce terminară micul dejun, Greg o conduse pe Lucie în cabinetul său pentru a-i controla piciorul rănit.

— Nici un semn de infecţie. Este perfect. Cu o privire aruncată pe furiş, adăugă : Dacă vreo zi sau două nu mai dansezi, se vindecă definitiv.

Lucie ridică din umeri.

— Oh ! N-am să mai dansez prea curând.

Greg îi puse afectuos mâna pe umăr şi cu o voce blândă, îi murmură :

— Ba da ! Niciodată în viaţă nu trebuie să-ţi pierzi speranţa.

Pradă unei vii emoţii, Lucie preferă să se îndepărteze fără nici un comentariu. Rex încă nu se arătase. După o scurtă ezitare, ea se îndreptă spre piaţă, unde cu o seară în urmă, se desfăşurase sărbătoarea.

În lumina soarelui, locul nu mai avea nimic comun cu cel din ajun. Singurele vestigii ale petrecerii erau cele patru grămăjoare de cenuşă în cele patru colţuri ale pieţei. În mijloc, femei aşezate direct pe jos vindeau tot felul de legume. Nici o urmă a luptei primitive, nici a clarului de lună. O dată cu lumina zilei, orice urmă de magie dispăruse în mod misterios. Realitatea revenise la suprafaţă. Noaptea condorului se terminase cu adevărat.

* * *

După-amiaza se apropia de sfârşit când ei ajunseră la capătul călătoriei. Merseseră a-

proape toată ziua în ritmul accelerat impus de Rex. În loc să fie supărată pe el din această cauză, Lucie îi era chiar recunoscătoare. Concentrată asupra efortului fizic pe care-l avea de făcut, nu mai avusese timp să se gândească şi era mai bine aşa, căci nefericirea mergea alături de ea, rece şi grea ca de piatră.

Ea, care luptase din greu pentru a ajunge aici, îşi contempla cu un aer indiferent încoronarea eforturilor

Pe celălalt versant al muntelui se puteau vedea ultimele vestigii ale unei agriculturi în terase irigate cu ingeniozitate. În vârf se ridicau ruinele semeţe ale unei cetăţi care reprezenta principalul obiectiv al săpăturilor.

Ea îşi plecă privirea spre tabăra aflată în josul pantei. Corturi şi barăci din prefabricate îi adăposteau pe membrii misiunii arheologice. Din locul ei de observaţie, Lucie văzu siluete mişcându-se. Era oare şi Evan printre ele ?

Adunându-şi tot curajul, ea începu coborârea spre tabără, în urma ghidului ei.

Primul care-i întâmpină fu Fergus Willard. Acesta era un bărbat înalt, cu o faţă simpatică. Dar, de sub zâmbetul său binevoitor răzbătea o surdă neliniste.

Îi strânse mâna lui Rex şi îi şopti la ureche câteva cuvinte, înainte de a se întoarce spre Lucie.

— Domnișoară Frazier ! Ați reușit să ajungeți până la noi ! Nu-mi vine să-mi cred ochilor.

Ca o demnă fiică a tatălui ei, Lucie îi adresă surâsul cel mai fermecător.

— Eu n-am nici un merit la această performanță. Am avut un excelent ghid.

— Da... da, desigur...

Fața lui Willard exprima cel mai profund scepticism.

— Evident, nimeni nu cunoaște aceste meleaguri mai bine ca Rex...

El își trecu nervos mâna prin păr.

— Presupun că v-a informat despre întoarcerea lui Gilchrist. Cred că v-ați simțit foarte ușurată auzind că este sănătos. Dar, poate sunteți nerăbdătoare să-l întâlniți ?

Dureros de conștientă de privirea lui Rex asupra ei, ea răspunse :

— Da, într-adevăr.

— Mai întâi, însă, dacă vreți, v-aș arăta locul unde vă găzduim. Am făcut în așa fel încât să vă găsesc un loc în cortul rezervat femeilor din tabăra noastră. Spațiul este restrâns, dar pentru scurtul timp cât veți sta la noi... n-o să vă fie prea greu să vă acomodați.

Un nou surâs lumină fața Luciei.

— Va fi perfect, sunt sigură... doar că aș vrea să fac o precizare, domnule Willard : eu nu sunt deloc grăbită să plec. Am de gând

să fac pentru tatăl meu un raport detaliat asupra mersului lucrărilor şi a vieţii în tabără...

Lui Willard îi veni foarte greu să-şi ascundă consternarea.

— Înţeleg... Ei bine, domnişoară Frazier, vom face tot posibilul ca acest sejur să fie agreabil, deşi resursele noastre sunt foarte limitate...

— Nu vă neliniştiţi. După o asemenea călătorie, sunt pregătită să accept orice.

Fergus Willard ridică din umeri resemnat şi se îndepărtă.

Ea se pregătea să-l urmeze, când mâna lui Rex o prinse de umăr.

— Ce fel de joc mai este şi ăsta ?

Afişând un calm pe care era departe de a-l simţi, ea spuse :

— Nu este nici un joc. Am ajuns unde mi-am propus şi am de gând să rămân cel puţin câtva timp.

Rex îi dădu drumul brusc.

— Nu sunt neliniştit peste măsură din cauza asta. Vei descoperi curând că logodnicul tău are alte planuri şi atunci vei pleca, n-o să mai ai încotro.

Fără să-i mai lase timp să-i răspundă, el se îndepărtă în direcţie opusă.

Tabăra semăna cu un adevărat furnicar. Domnea o activitatea intensă. Dinspre zona afectată bucătăriei venea o aromă delicioasă

de tocană. Lucie — a cărei sosire nu trecuse, evident, neobservată — se simţi uşurată când văzu că este întâmpinată cu zâmbete prietenești.

Cortul femeilor era gol. Îşi putu da seama cât de strâmt era, când pătrunse înăuntru. Abia era loc să respiri.

— Domnişoară Frazier, iată... patul dumneavoastră. Aveţi aici şi un sertar să vă puneţi lucrurile.

— Nici nu este nevoie. Nu am bagaje.

Interlocutorul ei păru şocat.

— Oh, n-am ştiut... Dacă aveţi nevoie de ceva, magazinul taberei vă stă la dispoziţie. El făcu o pauză, cu un aer încurcat. Numai că... posibilitatea de a alege este...

— Mai degrabă, limitată ? Liniştiţi-vă, domnule Willard, mă voi mulţumi cu ce găsesc.

— Am s-o rog pe June să treacă pe la dumneavoastră. În afara obligaţiilor ei de infirmieră, se mai ocupă şi de aceste detalii.

Vizibil uşurat, el se grăbi să dispară, adăugând totuşi, înainte de a se îndepărta :

— Am să-l anunţ pe Gilchrist că aţi sosit. Dacă îmi pot permite un sfat, domnişoară Frazier... Întoarceţi-vă acasă cât mai curând posibil. Împrejurările sunt periculoase pentru dumneavoastră. Foarte periculoase.

— Draga mea ! Privirea lui Evan strălucea de surescitare. Tu aici, în sfârşit ! Nu-mi vine să cred...

Lucie făcu un efort să zâmbească.

— Nici mie, mărturisesc. Se eliberă repede din braţele lui. Ce mai... ce mai faci, Evan ?

— Mult mai bine, acum că eşti tu aici. Surâsul lui se şterse brusc.

— Dar pari epuizată, îngerul meu ! Ai slăbit... Călătoria a fost atât de grea ? Dar unde îţi sunt bagajele ? Willard mi-a spus că ai ajuns aici cu mâinile goale...

— Mi-au fost furate... Iar, în ce priveşte felul cum arăt, cred că puţine persoane ar fi rezistat mersului din ultimele zile.

El o privi insistent, cu atenţie mărită.

— Ţi s-a furat totul ? Chiar şi banii şi paşaportul ?

— Nu, slavă Domnului ! Am avut buna inspiraţie să le ţin asupra mea... Dar de ce mă întrebi ?

— Atunci, nimic nu ne mai împiedică să părăsim această ţară blestemată ! El o strânse în braţe cu înfrigurare. Dacă ai şti ce înseamnă asta pentru mine !

Lucie îşi privi cu un aer visător mâna lipsită de inelul oferit de către iubitul ei de o noapte.

— Nu intenţionez să plec imediat, Evan. Voi mai sta pe aici.

— Aici ?!

În alte împrejurări, ea ar fi găsit comică această uimire a lui.

— Glumeşti, dragostea mea ! protestă el. Nu ştii nimic despre condiţiile de viaţă din această tabără : ţânţarii, apa care trebuie în permanenţă fiartă şi filtrată, de frica de a nu te otrăvi. Este un adevărat coşmar.

— Ştiu. Mi-ai descris destul toate astea în scrisorile tale. Asta însă nu schimbă hotărârea mea. Vreau să-mi dau singură seama de ce se întâmplă aici.

— Ţi-am scris eu totul : o grămadă de timp, de eforturi şi de bani risipiţi pentru o adunătură de indieni tâmpiţi, prea leneşi pentru a se îngriji singuri de ei înşişi. Dar nu-mi fac griji. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore o să te lămureşti şi n-o să mai ai altă dorinţă decât să te întorci în Anglia.

Tulburată de dispreţul pe care-l simţea în aceste cuvinte, Lucie întoarse privirea.

— Dacă urăşti atât de mult tabăra, de ce nu te-ai întors ?

— Ca să te revăd, bineînţeles ! Vocea lui îşi recăpătase inflexiunile linguşitoare. Mă aşteptam ca tu să vii să-mi anunţi reducerea

„pedepsei“ şi întoarcerea noastră în Anglia...

Lucie îşi muşcă buzele.

— Cum ai aflat că sosesc aici ? După cum spune Rex, erai deja plecat de două zile când s-a primit telegrama mea.

După o scurtă tăcere, Evan îi spuse :

— Tu uiţi de „telefonul fără fir“, draga mea ! Chiar în această ţară sălbatică, el funcţionează foarte bine. Acest gen de veşti se răspândesc foarte repede. Şi eu nu eram prea departe...

— Unde erai, Evan ?

În mod ciudat, pe faţa lui se întipări o expresie de triumf amestecat cu jenă.

— În căutarea comorii, aşa cum ţi-am promis.

— Şi... şi ai găsit ceva ? bolborosi ea.

— Şi încă cum ! Pentru cineva care ştie să caute, această ţară este o adevărată mină de aur !

Cu toată căldura de afară, Lucie se simţi străbătută de un fior.

— Evan... oricare ar fi descoperirea ta, înapoiaz-o înainte de a fi prea târziu, pentru numele lui Dumnezeu.

— S-o **înapoiez !** Evan o privi cu ochii ieşiţi din orbite. Ai înnebunit ?

— Încerc doar să judec mai limpede, în locul tău... Nu am idee de prevederile legii peruviene în materie de arheologie, dar bănuiesc că este foarte severă. Autorităţile sunt

la curent cu fuga ta şi ştiu motivul misterioasei tale dispariţii.

— Ce vrei să spui ?

Pe faţa lui Evan se putea citi îngrijorarea.

— După părerea lui Rex, actul tău este criminal. Şi... la Cuzco m-au vizitat nişte poliţişti care m-au speriat foarte tare.

Evan îşi înăbuşi o înjurătură.

Cu toată repulsia pe care o simţea acum faţă de Evan, Lucie nu se putea împiedica să simtă şi o oarecare milă. Nu era ea marea vinovată în toată această poveste ? Dacă el furase vreo comoară, o făcuse pentru ea. Darul cavalerului pentru prinţesă. Dar în poveşti, prinţesa **aştepta** întoarcerea eroului ei. Nu se dăruia trup şi suflet altuia. În acest impuls de milă, ea îi puse mâna pe braţ.

— Prezintă-te la autorităţi, Evan... Explică-le totul... Sunt sigură că vor înţelege şi nu-ţi vor face nimic. Îţi vor da drumul să pleci.

— Contra unei cauţiuni, poate ?

El izbucni într-un râs amar.

— Doamne, Lucie, tu nu ştii de ce este în stare poliţia în ţara asta ! La cea mai mică abatere, te pot închide pe viaţă. Cu o clătinare din cap, adăugă : Nu. Cu sau fără ajutorul tău, eu voi pleca de aici. Pentru prima oară în viaţa mea, am norocul să am bani. Banii mei. Mai mulţi decât aş fi putut visa vreodată...

Lucie îl privea de parcă se afla în faţa unui străin. Cu o voce calmă, îi spuse :

— Nu visa prea mult, Evan. Riști să cazi prea de sus... Şi acum, lasă-mă. Simt nevoia să mă odihnesc.

*
* *

Întinsă pe patul improvizat, ea închise ochii fără să réușească să adoarmă. Cina, luată în comun cu personalul taberei, i se păruse a fi cea mai lungă din viaţa ei. Aşezată alături de „logodnicul" ei, nu se simţise niciodată atât de departe de el. Evan râdea şi glumea exagerat de mult, ca pentru a ascunde încordarea dintre ei. În primele minute, ea acceptase, cu plăcere chiar, să stea lângă el. Şi apoi, venise Rex şi se aşezase în faţa lor. În zadar pândise o privire sau un surâs care să-i reamintească de minunatul ei amant din ajun. El nu catadicsise să-i acorde nici cea mai mică atenţie. Era prea acaparat de vecina lui, Consuelo Esteban, o brunetă încântătoare.

Lucie făcuse cunoştinţă cu ea puţin mai devreme, tot atunci când o cunoscuse şi pe June Muirhead, infirmiera. Pe cât de călduros se purtase aceasta cu ea, pe atât de rece se purtase Consuelo, fără să-şi ascundă antipatia. Bombănea tot timpul ceva în spaniolă. Era

evident că o deranja această intrusă cu care trebuia să împartă cortul.

După ce Consuelo ieşise din cort, June oftase uşurată.

— Încă unul din blestematele ei accese de răutate. Ar merita o bună corecţie. Dacă nu m-aş abţine, i-aş spune vreo două...

Lucie zâmbise, fără alt comentariu. Îi era recunoscătoare infirmierei care îi făcuse rost de lenjerie de schimb. În privinţa pantofilor, îi spusese aceasta privindu-i cu un ochi critic sandalele, vor încerca să găsească mâine altele mai potrivite.

— Pentru a călători călare pe catâr, treacă-meargă. Dar aici, cu toţi ţânţarii aceştia şi cu noroiul permanent...

— Înţeleg...

În faţa feţei neliniştite a noii sosite, infirmiera izbucnise în râs.

— Rex mi-a recomandat să am grijă de dumneavoastră, aşa că execut ordinele.

— Rex ? Inima tinerei femei începu să bată cu putere.

— Da. Ce vi se pare anormal ? Tatăl dumneavoastră figurează printre binefăcătorii noştri. Aşa că trebuie să-i oferim o bună primire unicei sale fiice.

Deci asta era ! gândi Lucie. Doar numele ei explica toată grija cu care era înconjurată.

Până la sfârşitul cinei, timpul i se păru un supliciu. La apropierea de Rex, tânăra şi fru-

moasa spaniolă se însufleţise brusc. Nu pierdu nici o ocazie pentru a se lipi de el, pentru a-l atinge cu braţul. Poate că era totuşi amanta lui oficială ? La acest gând, Lucie simţi că se prăbuşeşte.

Crezuse că făcuse deja experienţa chinurilor geloziei când fusese vorba de Isabella şi că se lecuise. Se înşela.

În acel moment, Evan îi şopti la ureche :

— Ce-ai zice de o mică plimbare sub clar de lună ?

Masa se terminase şi trebuiau să plece. Dar Lucie se crispă la auzul acestei propuneri.

— Nu, astă-seară nu. Sunt foarte obosită şi apoi, n-am nici pantofii potriviţi.

O sclipire de nemulţumire traversă privirea tânărului.

— Cum doreşti. Dar asta este doar o amânare, pentru că avem de vorbit, Lucie. Avem de vorbit foarte serios.

— Într-adevăr. Dar să nu-ţi închipui că vei putea să mă faci să revin asupra hotărârii mele de a rămâne. Aceasta este irevocabilă.

Fără să mai aştepte eventualele lui proteste, ea se eclipsase.

Întinsă pe pat, atentă să nu tulbure somnul celorlalte, Lucie lupta contra disperării. Nu se putea împiedica să nu se simtă vinovată faţă de Evan. Ar fi trebuit să fugă de aici imediat după prima lor întâlnire. Ar fi scăpat acum de acest chin. Se răsuci încet pe o parte

şi oftă, încercând să-şi găsească somnul. Îi atrase atenţia un zgomot uşor în interiorul cortului.

O observă pe Consuelo, îmbrăcată, strecurându-se pe furiş afară.

Mintea Luciei fu străbătută de o certitudine fulgerătoare : Consuelo se ducea să-l întâlnească pe Rex !

Disperată, Lucie îşi cufundă faţa în pernă pentru a-şi înăbuşi hohotul de plâns care o cuprinsese.

CAPITOLUL IX

Întinsă pe salteaua subțire de paie, femeia indiană, înnebunită de durere, privea cu ochii mari, rugători la Lucie. De pe buzele ei se desprinse un țipăt și femeia se agăță cu toată puterea de Lucie care se strâmbă de durere.

„Mă aflu aici ca s-o liniștesc, nu pentru a o înspăimânta și mai mult", își zise ea într-o tresărire de luciditate.

De când venise la Atayahuanco, o însoțea pe infirmieră în vizitele pe care aceasta le făcea la bolnavi. Era felul ei de a se face utilă. Dar nașterea aceasta era prima adevărată urgență pe care o vedea.

Câteva femei, adunate în prag, asistau neputincioase la scenă. Cum Lucie se miră, discret, de prezența lor, June îi explică :

— Ea are nevoie de ele. Sunt singurul ei sprijin moral.

Cu o voce plină de căldură, June începu s-o încurajeze pe viitoarea mamă.

— Încă puțin... Îi văd deja capul !

Puţin după aceea, femeia dădu naştere copilului ei.

— Ce băieţel frumos ! exclamă infirmiera, ridicând mândră nou-născutul în sus, apoi grăbindu-se să-l pună în braţele mamei.

În clipa aceea, dintr-un pătuţ alăturat se auzi un scâncet.

— Era de aşteptat, murmură June. Zgomotul a trezit-o pe surioara lui. Vrei să-mi faci un serviciu, Lucie ? Du-o afară şi încearcă s-o calmezi. După aceea o să-i dăm şi ei un biberon cu lapte. Oftă uşor şi adăugă : Hai, meriţi din plin puţină odihnă. Eu mă voi ocupa de mamă şi de nou-născut.

Când ieşi din încăpere cu fetiţa în braţe, afară o întâmpină o căldură copleşitoare. Se aşeză jos sprijinindu-se de zidul de piatră. Doar faptul că o luase în braţe, calmase copila şi aceasta adormise din nou. Un nor de muşte se tot învârteau deasupra lor. Lucie le goni pentru a proteja somnul copilei.

Orbită de lumina puternică a soarelui, Lucie închise ochii. Hainele i se lipiseră de piele şi ar fi dat oricât pentru o baie bună.

— Iată-te, în sfârşit ! Te-am căutat peste tot. Ce faci aici ?

Vocea morocănoasă a lui Evan o trezi din toropeala în care căzuse.

— Vezi bine ce fac, îi replică ea pe un ton sec.

Niciodată nu s-ar fi gândit că Evan o putea urmări până aici. De obicei el fugea de cartierul indienilor ca de ciumă.

— Doamne ! Nu ţi-a venit niciodată ideea că ai putea să te molipseşti de bolile cele mai grave, în contact cu indienii ?

Lucie trebui să lupte pentru a-şi ascunde indignarea.

— Cine ştie ? Poate că sunt şi eu ca June, imunizată natural. În schimb, ţie îţi sugerez să păstrezi distanţa. Nu se ştie niciodată ce te pândeşte...

— Nici o grijă. Asta este şi intenţia mea ! Cât va mai dura această comedie ? Pe cine speri să impresionezi ? Aş fi curios să aflu. În orice caz, nu-mi place deloc să te văd purtându-te atât de ridicol. Şi, îmbrăcată în halul ăsta... Tu eşti de obicei atât de distantă, atât de elegantă... Unde este, oare, femeia pe care o iubeam ?

— M-am schimbat, Evan. Ca toată lumea...

— Chiar atât de mult, este de neimaginat ! Lucie... Tu nu trebuie să-mi dovedeşti nimic. Tu eşti doar fiica lui Justin Frazier, ce naiba ! Îţi este de ajuns să-i spui lui Willard că te-ai plictisit la Atayahuanco şi el te va repatria rapid !

Lucie oftă profund.

— Evan, de câte ori trebuie să-ţi spun ca să înţelegi ? Eu refuz să plec deocamdată de aici. Dar tu eşti liber să faci ce vrei.

— Mă crezi în stare să plec fără tine şi să te abandonez aici singură ?

Tonul pompos cu care el spusese aceste cuvinte, o făcu să zâmbească.

— Oh ! ştiu, nu mai eşti îndrăgostită de mine, adăugă el. Dar nu uita că ai venit aici pentru mine, ca să mă scoţi din văgăuna asta. Eu contez pe tine ! Nu poţi să te eschivezi când sunt atât de aproape de a reuşi !

— Iartă-mă, răspunse ea după o scurtă pauză. Ai tot dreptul să fii supărat pe mine. Nu am nici o scuză, decât poate aceea de a nu mă fi cunoscut bine pe mine însămi. Tânăra fată pe care ai cunoscut-o în Anglia nu mai există.

Cu un aer furios, el mormăi :

— Nu înţeleg nimic din toată povestea asta ! Dacă voiai să rupem logodna, nu mai era nevoie să traversezi toată ţara asta. Ajungea doar o scrisoare.

După ce îi aruncă o privire ucigătoare, Evan se îndepărtă, fără să mai aştepte răspuns, spre tabără.

— Ceartă de îndrăgostiţi ? întrebă June din prag.

— Să zicem, mai degrabă, de foşti îndrăgostiţi, o corectă Lucie întinzându-i copilul adormit.

June o privi cu un aer visător.

— Hmm... aş minţi dacă aş spune că asta îmi rupe inima. De la venirea lui aici nu încetează să facă pe persecutatul, pe ţapul ispăşi-

tor, să fluture cui vrea să-l asculte numele viitorului lui socru. Şi apoi, asta nu este tot...

Se întrerupse brusc. Lucie o rugă :

— Da ? Continuă...

Cu ochii îndreptaţi spre buzele ei, Lucie aştepta urmarea. Dar June, evident jenată, se mulţumi să ridice din umeri.

— Ei bine... să dispară astfel fără să anunţe pe nimeni, nu este prea corect.

Se vedea că renunţase să-şi spună gândul până la capăt.

— Da, murmură Lucie, purtarea lui a fost prostească. Dar, în mare parte, vina este a mea. Această vânătoare de comori devenise între noi un subiect de glumă. Îmi promisese că va profita de această şedere a lui în Peru pentru a se îmbogăţi. Nu m-aş fi gândit niciodată că vorbeşte serios !

În faţa privirii dispreţuitoare a infirmierei, Lucie se crispă.

— June, te rog, nu face faţa asta !

— Ce faţă ?

— Aceea pe care o face toată lumea imediat ce vine vorba de fuga lui Evan. Ca şi cum voi toţi cunoaşteţi un secret pe care eu nu-l ştiu.

— Ce vrei să afli ?

În faţa privirii rugătoare a Luciei, infirmiera deveni mai comunicativă.

— O dispariţie ca aceasta declanşează întotdeauna tot felul de supoziţii. Dealtfel, este

normal. Dar, dacă ţi-a spus că a fost în căutarea unei comori incaşe, s-ar putea ca acesta să fie adevărul.

Lucie o privi cu intensitate.

— Nu crezi nimic din toate astea, nu-i aşa ?

— Nici nu ştiu ce-să mai cred, fetiţo, îi răspunse infirmiera ridicând din umeri. Pentru căutătorii de comori de orice fel, această ţară este o adevărată mină de aur ! După o scurtă ezitare, adăugă : De ce n-ai vorbi despre toate astea cu Rex ?

Privirea Luciei se întunecă. Se putea oare ca infirmiera să nu fi remarcat răceala acestuia faţă de ea ? De când sosiseră, nu-i adresase nici o vorbă. Când aseară ajunsese cu întârziere la cină, el ignorase cu bună ştiinţă locul liber de lângă ea şi se aşezase la celălalt capăt al mesei. Umilită, ea îşi muşcase buzele pentru a-şi stăpâni lacrimile.

Contrar aşteptărilor ei, nimeni nu părea să-şi fi dat seama de incident. Poate că toţi puneau acest gest pe seama rezervei obişnuite a lui Rex. O rezervă de la care făcea excepţie Consuelo... Într-advăr, Lucie îl suspecta că îşi petrece momentele de relaxare în compania frumoasei spaniole...

În acelaşi timp, Rex părea că se bucură de respectul şi admiraţia tuturor. Muncea cu înverşunare şi nu se dădea în lături de la nici o treabă.

Poate că, inconştient, Lucie dorise să-i urmeze exemplul acceptând, fără să se plângă, treburile cele mai neplăcute. Spera, oare, ca astfel să-i câştige respectul înainte de despărţirea lor definitivă ?

Cel puţin, în primele zile, aceasta era motivaţia ei... Pentru că, spre marea ei surprindere, jocul o prinsese. Misiunea de la Atayahuanco începuse să o pasioneze. Importanţa muncii îndeplinite de June şi toată echipa medicală îi trezea toată admiraţia. Descoperirile aproape cotidiene pe care arheologii le făceau, îi aprindea imaginaţia.

Începuse de asemeni să înţeleagă rezerva manifestată până atunci de către tot personalul faţă de ea. Numele de Frazier fusese prea terfelit de Evan.

— Ceva nu e în regulă ? întrebă infirmiera pe drumul de întoarcere în tabără.

— Nu, nu... doar căldura asta mă cam deranjează puţin.

— În acest caz, de ce nu te duci să te scalzi ?

— Să mă scald ? întrebă Lucie cu ochii mari. Unde ?

— Consuelo nu ţi-a spus ? Ea s-a dus ieri şi i-am sugerat să mergeţi împreună. Este simplu de ajuns la locul respectiv. Mergi de-a lungul râului. După vreo două sute de metri vei descoperi un fel de bazin natural. Hai, du-te, o să-ţi facă bine.

— Mă duc cu plăcere.

Consuelo nu dorise să meargă împreună cu ea, ieri, şi asta nu o mira pe Lucie, deoarece frumoasa spaniolă nu-şi ascundea deloc ostilitatea faţă de ea. Oare intuiţia ei o avertizase despre o legătură între ea şi Rex în timpul călătoriei ? Sau, poate că Rex îi făcuse confidenţe ?

Nu-i fu greu să găsească bazinul natural despre care îi vorbise June. Aşa cum îi descrisese aceasta locul, copacii şi frunzişul îi asigurau intimitatea. Fără să mai aştepte prea mult, se dezbrăcă şi alunecă în curentul răcoros cu multă plăcere. Cu toate acestea, amintindu-şi recomandările echipei medicale, rezistă tentaţiei de a se scufunda cu totul. Se mulţumi să-şi stropească umerii şi ceafa, după ce intrase până la brâu în apă.

Se întorcea încet spre mal, când privirea îi încremeni. Nemişcat, ca o statuie, Rex o contempla.

De cât timp stătea aici ? Simţi că i se înmoaie picioarele, iar inima bătea să-i spargă pieptul. Apoi îşi reveni şi, ridicând sfidător capul, îşi continuă înaintarea.

— Îmi cer scuze, murmură el cu vocea răguşită. Nu voiam să...

— Să-mi tulburi intimitatea ? Ei bine, ai făcut-o !

Cu un gest brusc, ea îşi luă prosopul în timp ce el se întorcea repede pentru a-şi feri privirea.

— Câtă discreţie ! îl ironiză ea. Şi totuşi, nu este prima oară când mă vezi goală.

— N-are rost să-mi reaminteşti asta. Având în vedere împrejurările, ai face bine să te îmbraci cât mai repede.

— Nu ţi-am cerut să vii după mine.

— Nici nu era în intenţia mea. Doar că te-am văzut venind.

— În loc să mă arunc în braţele tale, eu m-am dus să mă scald. Ce dezamăgire, nu-i aşa ? Lucie îşi puse rochia. Ei bine, iată-mă îmbrăcată decent. Eşti mulţumit ?

Sarcasmul ei îl făcu să tresară de furie.

— Lucie, se pare că nu-ţi dai seama unde te afli. Oricine poate apărea în orice clipă, şi să te surprindă. Femeile de aici nu fac niciodată baie singure, ci în grup. De ce nu i-ai cerut lui Consuelo să te însoţească ?

— June nu mi-a semnalat vreun pericol mai deosebit. Iar Consuelo...

Ea îşi lăsă capul în jos, în aşa fel încât părul să-i ascundă faţa.

— Nu s-ar zice că avem o simpatie nebună una pentru alta...

— Deci, ai aflat... spuse el. Îmi pare rău pentru tine.

Copleşită de această confirmare, reuşi să şoptească :

— N-ai de ce. Încă dinainte de a ajunge aici, totul se sfârşise între noi. M-am obişnuit cu această idee.

— Atunci, de ce mai stai ? De ce nu te întorci în Anglia ?

Cu o ciudată emoţie întipărită pe faţă, el veni spre ea.

— Crede-mă, Lucie, ar fi de preferat pentru toată lumea.

Înfruntându-l, cu bărbia ridicată, Lucie replică sec :

— Îmi pare rău dacă prezenţa mea te deranjează ! Dar de ce nu continui să te faci că nu mă vezi, de parcă n-aş exista ? Până acum această atitudine ţi-a reuşit perfect.

Pentru o scurtă clipă, el închise ochii.

— Nicidecum, şi tu ştii foarte bine.

— Eu nu ştiu absolut nimic...

Lucie îşi muşcă buzele pentru a nu se trăda.

— Dar dacă prezenţa mea aici te încurcă atât de mult, voi pleca şi îl voi lua şi pe Evan cu mine. Cu un râs amar, ea adăugă : Astfel, voi împuşca doi iepuri dintr-odată. Te vei debarasa de două pietre de moară !

— Este imposibil.

— De ce ? întrebă ea surprinsă. Este ridicol ! Tu nu-l mai vrei aici, iar el moare de nerăbdare să plece. De când am venit, mă roagă fără încetare să ne întoarcem în Anglia.

— Treaba nu-i chiar atât de simplă...

— Ce vrei să spui ? Cu un gest furios, îşi pieptănă părul cu un pieptene mic pe care-l scosese din geantă. Oh, înţeleg... Evan trebuie să ispăşească pentru că a îndrăznit să fure un

catâr şi să dispară fără să ceară voie. Nu găseşti că este cam meschin din partea ta ?

— Te înşeli. Nu este vorba de nici o chestiune de disciplină internă. Este ceva mult mai grav. Cu o voce plină de amărăciune, el îi spuse dintr-odată direct : Tu nu înţelegi, deci, nimic, Lucie ? Afacerea nu ne mai aparţine. Este de acum în mâinile poliţiei.

Lucie simţi că se prăbuşeşte.

— Oh ! nu... Dar tu poţi interveni în favoarea lui ! Sau, dacă nu tu, măcar Willard ? Este adevărat că Evan s-a comportat prosteşte, dar dacă el înapoiază comoara, poate vor fi mai blânzi cu el ?

Un oftat obosit scăpă de pe buzele lui Rex.

— Cum se poate să fii atât de naivă şi să aperi cu atâta înverşunare pe cel mai josnic dintre infractori ?

— Cred că eşti cam aspru cu el...

— Aspru ? Dacă nu m-aş abţine, i-aş administra o corecţie cu propriile mele mâini ! N-a fost de ajuns că s-a apucat de acest trafic mârşav, dar a întinat şi numele misiunii noastre ! Noi existăm, Lucie, graţie banilor lui Frazier dar şi graţie bunăvoinţei autorităţilor. Şi astăzi, din cauza lui Evan al tău, această bunăvoinţă este grav compromisă. Din cauza lui, toată buna-credinţă a misiunii noastre arheologice este pusă la îndoială.

— N-am ştiut că misiunea depinde atât de mult de autorităţi. Oricum, Evan nu va mai

repeta greşeala. Este terorizat de ideea că ar putea fi blocat aici. Te rog, Rex, nu-i întoarce spatele ! Dacă tu vrei, îi poţi fi de un mare ajutor.

— Nimeni nu poate face nimic pentru el. Când te vei convinge odată să deschizi ochii ? Cel mai mare pericol care-l ameninţă nu vine din partea poliţiei, ci din partea unor oameni extrem de puternici pe care a îndrăznit să-i sfideze. Sunt furioşi pe el. Pe lângă asta, închisoarea ar fi o joacă. Vrei oare să-l vezi sfârşindu-şi zilele fără mâini şi fără picioare ?

— Oh ! Dumnezeule !

Simţind că i se face rău, Lucie închise ochii.

Instantaneu, el o prinse în braţe.

— **Dios, querida** ! N-ar fi trebuit să te înspăimânt aşa. Dar era singurul mijloc de a te face să înţelegi.

Reconfortată de căldura cu care-i vorbise, ea se simţi revenind la viaţă.

Curând, se simţi învăluită de o altă emoţie, mult mai profundă. Îmbătată de forţa pe care el o degaja, îşi lipi faţa de umărul lui. O mulţime de imagini îi veneau în minte, amintiri ale minunatei lor nopţi de dragoste. Îndrăzni să-şi strecoare mâinile pe sub cămaşa întredeschisă.

Rex se grăbi s-o oprească.

— Nu, **alma mia**...

Tonul cu care îi vorbise îi trăda suferinţa.

O dorea, era incontestabil acest lucru. Neluându-i în seamă reacţia de respingere, ea îşi lăsă buzele să alunece, cu pricepere, pe pieptul lui gol.

— Lucie, tu nu-ţi dai seama...

— Oh ! ba da, murmură ea. Aminteşte-ţi că am un profesor excelent.

— Cum aş putea să uit ? Dar, iubito, nu trebuie să facem asta. Este o greşeală...

— Nu are importanţă...

Înfierbântată, ea îi simţi muşchii tresărind sub degetele ei.

— N-ai să mă expediezi de aici fără măcar să-mi spui „adio".

— Aşa ar trebui, dar...

Vocea i se frânse.

— Oh ! Dumnezeule ! Lucie, iubito...

Prosopul întins pe pământ le servi drept pat. Lumea din jurul lor încetase să mai existe. Nu mai conta decât dorinţa înflăcărată pe care o simţeau unul pentru celălalt.

În ultimul moment, Rex îi şopti la ureche :

— Lasă-mă să te privesc, **querida**, vreau să te păstrez în amintire, după plecarea ta.

Cu ochii cufundaţi în ochii lui, ea se abandonă atunci, trup şi suflet, plăcerii care o cuprinse.

Rămaseră mult timp înlănţuiţi, apoi Rex o îmbrăcă, cu o infinită tandreţe.

„Nu poţi să mă obligi să te părăsesc !“ suspina în secret inima tinerei femei. „Este imposibil.“

Dar Rex încetase să mai zâmbească. Cu faţa întunecată, se îmbrăcă şi el. Lucie avu sentimentul că, odată cu detaşarea fizică, el se detaşase de ea şi moral. Nu-i venea să creadă că era posibil !...

Apoi, Rex îi sărută mâna şi se întoarse pentru a se duce în tabără.

— Rex... îl imploră ea.

— Nu, **querida.** Nu-mi cere ceea ce n-am să-ţi pot oferi vreodată.

Cu moartea în suflet, ea îl privi îndepărtându-se. Pentru prima oară, avu un gând duios pentru Isabella care, la fel ca ea, se înşelase cerând imposibilul.

Lucie rămase mult timp întinsă pe jos, incapabilă să se mişte. Cu privirea pierdută în contemplarea munţilor, se întreba cât timp îi va fi necesar să uite totul.

Nu putea să-şi desprindă gândurile de la Rex şi tremura doar la ideea de a nu-l mai vedea. Şi totuşi, aceasta se va întâmpla după plecarea ei de la Atayahuanco. Îi va lipsi, desigur, şi viaţa din tabără. Pentru prima oară în viaţa ei se simţise folositoare. Chiar dacă rolul ei fusese neînsemnat, făcuse şi ea parte din echipă. Ar fi dorit să-l vadă crescând pe copilul pe care-l ajutase să se nască în dimineaţa aceea...

Sigur, avea oricând posibilitatea să revină... ca turistă...

Începu să se îndrepte încet spre tabără. Ajunsă în apropierea cortului ei, auzi pe cineva strigând-o. Fergus Willard venea în întâmpinarea ei.

— Rex mi-a spus că o să ne părăsiţi. Fără nici o îndoială, este mai bine aşa. Viitorul nu se anunţă deloc strălucitor aici. Din fericire, Rex a reuşit să convingă autorităţile de completa dumneavoastră nevinovăţie în afacerea Gilchrist.

Amintindu-şi de privirile dure ale poliţiştilor din Cuzco, ea nu-şi putu stăpâni un frison.

— Este... foarte amabil din partea lui.

Fergus o bătu afectuos pe umăr.

— Cu toate acestea, mie îmi pare foarte rău că vă pierd. Vă puteţi lăuda că aţi surprins pe toată lumea ! Nimeni n-ar fi crezut că vă veţi putea adapta atât de repede !

— Nici nu ştiţi ce bine îmi face acest compliment ! murmură Lucie. Cât despre plecare, aş putea spera la nişte condiţii mai bune decât cele în care am sosit ?

— Desigur. Doar că va trebui să suportaţi prezenţa lui Gilchrist... Trebuie să sosească în douăzeci şi patru de ore un elicopter al poliţiei, să-l ia şi să-l transfere la Cuzco.

Lucie nu-şi putu reţine un strigăt.

— Trebuie să trag concluzia că... va fi arestat ?

— Din păcate, da... este inevitabil. Înțeleg cât vă tulbură această veste și aș fi vrut să vă scutesc de ea. La urma-urmei, era logodnicul dumneavoastră... Dar, mă îndoiesc că un bărbat atât de preocupat de bani v-ar fi putut face fericită.

— Puteți fi liniștit. Și eu gândesc la fel.

Rămasă singură, ea se refugie în cortul ei și se trânti pe pat. Evan, în mâinile poliției... Nu, nu era posibil ! I se părea că trăiește un coșmar. Un coșmar pentru care se simțea, în mare parte, răspunzătoare. Dacă fostul ei logodnic ar fi rămas în Anglia, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Se ridică brusc din pat. Hotărârea ei era luată. Ea era la originea tuturor acestor nenorociri, ea îl va scoate pe Evan din încurcătură. Chiar dacă dragostea lor nu rezistase probei timpului, ea nu putea să-l abandoneze chiar în momentul în care el avea cea mai mare nevoie de ea. El nu avea pe nimeni altcineva pe care să conteze aici, la Atayahuanco. Ea era singura lui speranță.

Convinsă că așa era cel mai bine, se grăbi să se ducă spre zona corturilor bărbaților. De câteva zile, Evan nu mai ieșise practic din cort Avea deci toate șansele să-l găsească acolo.

Îl găsi adormit, sub adăpostul plasei contra țânțarilor, cu o grămadă de ziare la picioarele lui.

— Evan...

El își frecă ochii.

— Oh ! iată o vizită neașteptată ! Te-ai săturat, poate, să te mai joci de-a infirmiera ?

Parcă picată cu ceară, ea răspunse pe un ton sec :

— Nicidecum ! Am venit doar să te anunț că poliția este în drum spre tabără pentru a te aresta...

Fața lui Evan deveni lividă. Pentru o clipă, ea crezu că i se va face rău. Dar el își reveni repede.

— Doamne, gemu el, ce se va alege de mine ?

— Nu ai decât o soluție : să dispari așa cum ai făcut și prima dată. Să te ascunzi în munți.

— Dacă înțeleg bine, tu mă sfătuiești să fug ? O străfulgerare de panică străbătu privirea fixată asupra ei. Dar, Lucie, gândește-te... De această dată nu mă vor mai lăsa să plec atât de ușor. Toți sunt cu ochii pe mine ! Nici nu mai pot să fur un catâr.

— O să te lipsești de el ! Ea avu o ezitare înainte de a continua : Pentru restul — alimente și apă — eu... voi avea grijă să-ți fac rost. Cu o condiție...

— Lucie Frazier, șantajistă... Visez ! Se vede că, într-adevăr, te-ai schimbat fundamental. Ei bine, care este această condiție ?

— Va trebui să înapoiezi ce-ai furat. Este singura ta speranță de a beneficia de circumstanțe atenuante dacă... dacă te vor prinde cumva.

Tăcură amândoi timp îndelungat.

— De acord, spuse el în sfârșit.

— Atunci, încredințează-mi mie acest lucru imediat.

Evan izbucni într-un râs nervos.

— Imediat ? Dar nu se află aici. L-am ascuns într-un loc sigur înainte de a mă întoarce în tabără. Nu voiam să mă expun riscului unei percheziții. Nu, draga mea. Eu îți propun mai degrabă un târg : comoara în schimbul alimentelor și al banilor pe care-i ai la tine. De acord ?

Lucie fu de acord și făcu un efort pentru a-și stăpâni tremurul din voce.

— De acord. Ne întâlnim peste două ore în fața casei unde m-ai găsit azi-dimineață. În cazul în care voi fi interogată, voi pretexta o vizită la nou-născut.

Evan scoase un fluierat admirativ.

— Dar, dragă, tu ai fi o complice perfectă ! Cu un zâmbet răutăcios pe buze, el adăugă : Pe cuvântul meu, este cineva care a determinat toată această schimbare a ta. Aș fi curios să aflu cine este acela care a găsit, în sfârșit, cheia centurii tale de castitate...

Grosolănia acestor cuvinte o făcu să sară în sus.

— Scutește-mă de acest gen de comentarii, vrei ? Mai bine spune-mi unde ai de gând să te duci după ce vei părăsi tabăra ?

— Este mai bine pentru amândoi să păstrez secretă această destinație. Nu se știe niciodată... Nu-ți face griji pentru mine, am prieteni în zonă.

Lucie își mușcă buzele.

— Și dușmani... pentru că nu de poliție te temi tu cel mai mult, nu-i așa ?

Evan nu-i răspunse imediat.

— După câte văd, bârfele circulă repede. Dar, o dată în plus, mă grăbesc să te liniștesc, Lucie. Și eu m-am schimbat. De acum înainte, sunt destul de mare ca să mă apăr singur.

— Atunci... de ce ai acceptat ajutorul meu ?

Întrebarea se desprinsese spontan de pe buzele tinerei femei.

— Oh, doar îmi ești datoare cu asta, nu-i așa ? La urma-urmei, îmi pusesem în gând să mă căsătoresc cu moștenitoarea imperiului industrial Frazier. Renunțând la acest gând, merit și eu o compensație...

Dacă păstrase o fărâmă de dragoste pentru el, doar această frază ar fi fost de ajuns să o distrugă...

Lucie se întoarse gata să plece, cu un zâmbet disprețuitor pe buze.

— Pe curând, Evan. Ne întâlnim peste două ore la locul stabilit.

CAPITOLUL X

Cele două ore i se păruseră Luciei interminabile. Remuşcările o torturau. Cu toată lipsa de provizii, nu-i fu greu să procure alimentele necesare. Toată lumea se purta cu simpatie faţă de ea.

Ruşinată de ceea ce făcea, umplu totuşi o sacoşă pentru a o duce fugarului. Nu-şi făcea nici o iluzie : dacă, din întâmplare, o va prinde poliţia, va fi acuzată de complicitate...

O cuprinse o neliniştе interioară la gândul reacţiei pe care o va avea tatăl ei, dispreţul lui când va afla despre purtarea ei.

Dacă, măcar, ar fi putut să-l vadă, să-i vorbească, să-i explice...

Cu sacoşa plină, se întorcea încet spre cortul ei. Deodată tresări. Sprijinit de o clădire anexă, Rex părea absorbit într-o conversaţie tandră cu frumoasa spaniolă. Cu mâna pe umărul ei, se vedea cum el încerca s-o consoleze

De ce ? se întrebă Lucie, cu moartea în suflet. Dacă exista cineva aici care avea toate

motivele să se bucure de plecarea ei, aceasta era, în mod sigur, Consuelo.

Incapabilă să mai suporte scena, se grăbi să se strecoare discret spre cortul ei. Tocmai punea ultima pătură în pachetul făcut pentru Evan, când June îşi făcu apariţia.

Văzând pătura, exclamă :

— Ce ţesătură minunată ! Ai cumpărat-o din zonă ?

— Da. În timp ce veneam încoace. Lucie simţi că roşeşte. Mă... mă gândeam s-o fac cadou nou-născutului de azi-dimineaţă... un cadou de despărţire.

— Oh ! este o atenţie fermecătoare ! Apropo de plecare, ai avut întrevederea aceea cu Rex în legătură cu fostul tău logodnic ?

Lucie roşi şi mai tare.

— Eu... i-am vorbit. Dar... el refuză să facă şi cea mai mică intervenţie în favoarea lui Evan.

— Nici nu poţi să-l condamni. Pentru nişte oameni atât de lipsiţi de caracter ca Evan, închisoarea este chiar o pedeapsă blândă.

Buimăcită, Lucie o privi pe infirmieră ca şi cum o vedea pentru prima oară. Ei, atât de blândă de obicei, această violenţă nu-i era caracteristică.

— Este un om slab, bolborosi Lucie. Nu poţi să-i reproşezi asta.

— Spune, mai degrabă, că este un profitor care exploatează slăbiciunea altora. Dacă ai fi

fost martoră — așa cum am fost eu — la rezultatele acțiunilor lui mârșave, nu i-ai mai fi găsit nici o scuză, crede-mă !

Din ce în ce mai uluită, Lucie murea de dorința de a afla cât mai multe. Dar timpul trecea și dacă mai întârzia, risca să nu ajungă la întâlnirea cu Evan.

Cu sacoșa în mână, se pregăti să plece.

— Te las, June. Pe curând.

— Da, pe curând. Scuză-mă dacă ți-am vorbit atât de dur, dar acest Gilchrist mă revoltă... În legătură cu el, dă-mi voie să-ți dau un sfat : dacă cumva încearcă să te păcălească purtându-se frumos cu tine, nu te lăsa înduioșată. Fugi de el ca de ciumă !

Tot lungul drumului, aceste cuvinte îi răsunară în urechi. Ajunse la cetate și privi în sus, spre semețul edificiu construit spre gloria poporului incaș.

Binecuvântă umbra care o ascundea de privirile indiscrete. Mai devreme sau mai târziu — nu se îndoia de asta — va trebui să dea socoteală. Dar, deocamdată, trebuia să-l ajute pe Evan. În fața polițiștilor, ea se va autoacuza ca singura vinovată de fuga lui. Nu mai voia să adauge și acest delict la dosarul, și așa încărcat, al ex-logodnicului ei.

Ajunsă la destinație. o găsi pe tânăra mamă așezată în prag, cu câte un copil în fiecare braț. Schimbă câteva cuvinte cu ea, apoi își reluă ascensiunea. Nici urmă de Evan. Ce să

facă ? Să-i lase undeva sacoşa ? Nu, asta ar atrage atenţia cuiva. Atunci ? Poate că renunţase la proiectele lui şi hotărâse să se predea, fără să mai aştepte...

Această speranţă se evaporă însă repede la auzul unei voci înăbuşite venite dinspre tufişuri.

— Lucie ! Ascuns în umbra cetăţii, Evan îi făcea gesturi nerăbdătoare... Îmi pierdusem speranţa să te mai văd venind.

Lucie se căţără, cu durerea în suflet, spre locul unde Evan se ascunsese. Acesta îi întinse mâna şi îi şopti :

— Dă-mi repede bagajul, eu plec. Iar tu, întoarce-te cuminte în tabără.

Strângând sacoşa în braţe, Lucie îi spuse :

— Ai uitat înţelegerea noastră...

— Înţelegere ? Care înţelegere ? Hai, repede, dă-mi sacoşa ! N-am nici o clipă de pierdut.

— Comoara... Aminteşte-ţi că mi-ai promis că o vei înapoia prin intermediul meu.

— M-am răzgândit. Hai, dă-mi odată sacoşa aia şi să terminăm !

— Nu. Mai întâi respectă-ţi promisiunea. Este singura ta şansă, Evan, de a fi scos de sub urmărire ! Nu înţelegi ?

— Eşti atât de nerăbdătoare să mă vezi apucând pe drumul cel bun ? Prea târziu, îngerul meu. Dacă îţi închipui că le voi face cadou cea mai mare şansă a vieţii mele, te înşeli !

O voce autoritară izbucni din umbră și îi făcu să tresară.

— Și eu, Evan ? Cu șansa mea ce faci ? De ce nu m-ai prevenit despre plecarea ta ? Cu privirea scânteind de ură, Consuelo stătea în fața lor. Ce faci aici împreună cu ea ? De ce te ferești de mine ? Suntem asociați, Evan, nu uita asta. La bine și la rău. Nu ai dreptul să te porți astfel cu mine !

— Consuelo ! ce cauți aici ? Ești sigură că nu ai fost urmărită ?

— Bineînțeles ! Mă consideri o începătoare ? Îți repet întrebarea : de ce te afli aici ? Nu poți să mă abandonezi astfel...

— Plec, dragostea mea. Dar nu te neliniști. Dă-mi timp până voi găsi un adăpost sigur și voi trimite pe cineva după tine. Îți promit.

— Oh ! Doamne ! Exclamația izbucnise sfâșietoare ca un suspin de pe buzele frumoasei spaniole. Nu se poate ! Nu poți să mă părăsești așa ! Va veni curând poliția, mi-a spus Martinez. Ei au aflat totul. Rolul meu în afacerea asta, cum te-am pus în legătură cu vărul meu din Cajamarca. Mă vor aresta și pe mine, mă vor interoga. Trebuie să mă iei și pe mine !

— Imposibil, știi bine asta ! Dar nu trebuie să te neliniștești. Fără obiectul delictului, ei nu pot dovedi nimic. Reține-i pe aici o zi sau două. Odată afacerea mușamalizată, vei putea veni la mine.

Consuelo își îndreptă furia spre Lucie.

— Şi cu ea ce mai ai ? Știu bine că doar pe mine mă iubeşti. Oare n-ai aflat, din întâmplare, că ea este amanta lui Martinez ? După felul cum se uită la el este, totuși, ușor de ghicit...

După această declarație a ei, se lăsă tăcerea. Ochii lui Evan se micşorară în mod periculos.

— Ei bine... iată cum se explică totul ! Nu-ți mai bate capul cu ea, Consuelo. M-am folosit de ea doar ca să obțin alimentele de care avem nevoie, asta-i tot. Știi bine că doar pe tine te iubesc.

— Atunci, ia-mă cu tine, te implor ! Tânăra femeie era în pragul isteriei. Dumnezeule, acum înțeleg totul ! Şi pe mine m-ai folosit ! Şi acum vrei să mă abandonezi pentru tipa asta bogată. Vrei să-ți păstrezi doar pentru tine bogăția !

Cu un urlet de animal rănit, ea se aruncă asupra lui, cu ghearele scoase. Riposta nu s-a lăsat mult aşteptată. Evan îi dădu o violentă lovitură de pumn care o trânti la pământ, fără cunoştință.

Îngrozită, Lucie abia se abținu să nu țipe.

— Ai omorât-o ! Este groaznic !

— Nu avea grijă. Este destul de rezistentă. O să-şi revină.

— Biata de ea ! Este îndrăgostită de tine...

Cu toată tensiunea clipei, o bucurie de nedescris cuprinse sufletul Luciei. Deci, nu la

Rex se ducea în fiecare noapte frumoasa spaniolă ! Nu era vorba de Rex !

— Să spunem, mai degrabă, zise Evan, că amândoi avem o pasiune comună pentru lucrurile bune ale vieţii. Recunosc, mi-a fost de un preţios ajutor. Dar, gândindu-mă bine, prefer să nu-mi împart prada cu nimeni. Şi acum, gata cu vorbăria, dă-mi odată blestemata asta de sacoşă ca să pot pleca.

— Dar n-ai s-o abandonezi în halul ăsta ! Poate că este grav rănită.

— Iată, iarăşi devotamentul tău înnăscut care iese la suprafaţă. Ei bine, nu-mi rămâne altceva de făcut... decât să te iau cu mine. Dealtfel, cum nu m-am gândit mai devreme la asta ? Fiica lui Justin Frazier ! Nici nu puteam visa un ostatic mai preţios. Poliţia nu va îndrăzni astfel să-mi facă nimic. Nu vor dori să producă un incident diplomatic.

— Evan, tu ai înnebunit ?

Pe Lucie o cuprinse frica. Într-o străfulgerare, înţelese totul. Abia acum cuvintele lui June căpătau sens.

Cu o voce de nerecunoscut, murmură :

— Nu este vorba de nici o comoară, nu-i aşa ? Ci de droguri...

Evan zâmbi.

— În sfârşit ai înţeles şi tu ! Draga mea prinţesă, nu-ţi vei căpăta mărul de aur. Ţi-aş fi adus, poate, vreo două-trei kilograme de „pastă“... Dar tatăl tău nu este singurul din

lume care știe cum să devină milionar. Eu am găsit o cale mai scurtă.

Înspăimântată, Luciei îi venea greu să creadă că este adevărat tot ce aude.

— Dar, Evan, traficul ăsta este josnic. Știi...

— Poate, dar este piața cea mai prosperă de pe pământ și sunt foarte hotărât să n-o las să-mi scape. Îmi pare rău dacă ți-am rănit caracterul puritan... destul de relativ, dealtfel, dacă mă iau după afirmațiile Consuelei. Surâsul lui se lăți pe față. Așadar, nopțile calde cu lună, petrecute în pădure, ți-au învins rezerva ! Martinez, fericitule... Aș fi curios să aflu... ce te-a învățat. Poate că aș mai putea adăuga și eu vreo două-trei detalii picante...

Lucie simți că-i îngheață sângele în vine.

— Mai degrabă mor !

— Ei, hai ! Toate spuneți la fel... și până la urmă cedați. Dar, oricum, tu nu ai de ales...

În acea clipă, dinspre Consuelo se auzi un geamăt surd. Dar Lucie nu-l băgă în seamă. Îngrozită, privea spre țeava puștii îndreptate spre ea. Coșmarul continua.

— Când Consuelo mi-a anunțat sosirea ta continuă Evan pe un ton amenințător, am înțeles imediat avantajele pe care le-aș putea avea. De asta m-am întors. Fără încăpățânarea ta blestemată, aș fi putut să mă întorc în Anglia și totul ar fi fost în regulă. Doar că, tu n-ai vrut să auzi de plecare... și nu fără mo-

tiv. Pentru nimic în lume n-ai fi renunțat la încă o noapte de dragoste cu Martinez !

Lucie nu scoase o vorbă. Prăbușită, se întreba cum putuse fi atât de oarbă ! Era posibil ca un om să se schimbe în așa măsură ? Începea chiar să-l suspecteze pe Evan că ar consuma droguri.

El o prinse brutal de braț și o trase, mergând prea repede, spre vârful muntelui.

— Mergi puțin mai încet, gemu ea după câțiva metri parcurși. Mi-e greu să te urmez în ritmul ăsta.

— Imposibil, prințeso. Vreau ca, înainte de căderea nopții, să fim destul de departe de tabără. Așa că, grăbește-te sau ai putea să regreți că nu o faci...

— Dar... Am înțeles că te paște un pericol mult mai mare decât poliția.

Evan se crispă imperceptibil.

— Zvonurile circulă repede... dar nu te mai gândi la asta și mergi mai repede. Peste mai puțin de un kilometru, valea asta blestemată va fi mult în urma noastră, pentru totdeauna. Vom fi amândoi singuri pe lume. Nu-i așa că asta ți-ai dorit întotdeauna ?

* * *

După vreo oră și jumătate, el consimți în sfârșit să se oprească. Epuizată, Lucie se așeză

pe o stâncă și contempla munții de jur-împrejur. În vale scânteiau apele întunecate ale unui lac. Aerul rece o făcu să tremure. Nu departe de locul unde se afla ea, Evan săpa, înfrigurat, pământul.

În acea clipă, un zgomot ciudat o alertă. Un fel de fâșâit mătăsos. Ridică privirea și își reținu răsuflarea.

— La ce te uiți așa ? o întrebă Evan privind-o cu suspiciune.

— La un condor...

— Ei, hai, dă-l încolo ! Este ca și un vultur obișnuit !

— Nu-i adevărat. Este cu totul altfel. Este o pasăre magică.

Instinctiv, îi veni în minte cântecul auzit la sărbătoarea din sat și începu să-l murmure. **O, condorcito...**

— Asta-i bună ! Ai început să cânți pentru o pasăre ? Ți-ai pierdut mințile ? bombăni Evan.

— Nu, nu mi-am pierdut mințile. Dar asta aduce noroc.

— Ești ridicolă ! N-o să începi acum să crezi în toate superstițiile astea. Lasă-le pentru indienii de pe aici !

Lucie nu răspunse. Încurajată parcă de prezența păsării, se ridică privind-o în continuare. Condorul zbura majestuos, în cercuri, deasupra ei.

„**Condorcito !**“ îl implora ea în sinea ei. „Fă ca el să mă găsească. Arată-i drumul...“

Vocea brutală a lui Evan îi întrerupse gândurile.

— Hai, am pierdut destul timp ! La drum...

Cu durere în suflet, Lucie se resemnă să îl urmeze.

*

* *

Cu cât soarele se apropia mai mult de apus, cu atât dispoziţia lui Evan se schimba în rău. Spre marea uşurare a ostaticei lui, ritmul mersului se încetinise considerabil. El scruta cerul din ce în ce mai îngrijorat.

Brusc, încremeni pe loc.

— Tu nu auzi nimic ?

— Nu.

Lucie nu minţea. Era adevărat că nu auzise nimic, dar avea un sentiment ciudat al unei prezenţe în preajma lor, de parcă cineva îi pândea.

Să fie Rex ? Inima începu să-i bată cu putere. Dar, nu, era imposibil. Curând va fi noapte, o noapte întunecată, şi totul va fi pierdut.

Continuau să meargă de-a lungul unei prăpăstii, când Evan arătă cu degetul în jos.

— Priveşte. Nu ţi se pare că este un acoperiş ?

— Poate că da... dar cum să ajungem acolo ?

Răspunsul nu-l mai auzi pentru că zgomotul unei împușcături sparse liniștea. Terorizată, Lucie îl văzu pe ex-logodnicul ei întorcându-se spre ea, cu o expresie mirată pe față. Cămașa îi era plină de sânge. Se clătina și ea înțelese dintr-o strălucire că, în cădere, el o va trage și pe ea. Scoase un țipăt și se agăță cu toată puterea de o creangă. Dar aceasta cedă sub greutatea lor. Înghițită de vidul de sub ei, Lucie avu senzația că este absorbită de o gaură neagră și își pierdu cunoștința.

*
* *

Când deschise ochii, în jurul ei era o obscuritate totală. Încet-încet, dezmeticindu-se, își dădu seama că, printr-o minune, aterizase pe o cornișă. Dar Evan ? Amintirea sângelui de pe pieptul lui îi smulse un țipăt. Degeaba scrută întunericul din jurul ei, nu zărea nici un semn că el ar fi prin preajmă. Auzi însă deasupra capului ei un fâșâit cunoscut de acum. Închise ochii cu un sentiment de ușurare **O, condorcito !** Deci, n-o abandonase...

Ora următoare se scurse cu o încetineală exasperantă. Îngustimea cornișei abia dacă îi permitea să se miște. Cât despre dormit, nici nu putea fi vorba.

Deodată, i se păru că aude un zgomot de voci. Nu, nu era posibil ! Asasinii lui Evan nu

puteau fi pe urmele ei ! Paralizată de frică, se ghemui în umbră. Dacă ei își îndreptau lanternele spre cornișă, era pierdută...

Începuse s-o cuprindă disperarea, când auzi strigându-i-se numele. Vocea aceasta ar fi cunoscut-o dintr-o mie. Avea aceleași accente de îngrijorare ca în ziua când ea fusese gata să se înece în râu. Cuprinsă de amețeală din cauza emoției, abia reuși să răspundă chemării.

— Rex...

— **Querida !!**

Înnebunită de bucurie, Lucie văzu fasciculele de lumină ale lanternelor căutând refugiul ei improvizat. Imediat ce o descoperiră, Rex se lăsă să alunece lângă ea pe o scară de frânghie.

— Iubirea mea ! Cum te simți ? Ai pățit ceva ? Mi-a fost atât de teamă pentru tine ! Rex o atinse încet pentru a-și da seama de starea ei. La prima vedere, nu ai nimic rupt. Slavă Domnului ! Lucie, am crezut că nu te voi mai găsi niciodată.

O sărută, cu tandrețe infinită.

— Din fericire, Consuelo ne-a spus ce s-a întâmplat... Și condorul a făcut să te găsim.

— Condorul ?

Lucie se ghemui la pieptul lui Rex. Apoi, realitatea îi apăru, cu toată cruzimea.

— Dar... Evan ? bolborosi ea. Ce s-a întâmplat cu el ?

— Este mort. A fost victima nelegiuirilor sale și furiei șefilor rețelei de droguri. Dar nu te mai gândi la asta, iubito. Esențialul este că acum suntem împreună, nu-i așa ? Dragostea mea, scumpa mea iubire pentru totdeauna !

— Da... oh, da, răspunse Lucie. Te iubesc atât de mult, Rex. De când te-am cunoscut, am visat doar la tine...

Se îmbrățișară cu pasiune, sub privirea atentă a condorului care continua să se rotească, în imensitatea cerului peruvian.

— SFÂRȘIT —

Dat la culeș 25.07.1995. Bun de tipar 28.08.1995
Coli tipo 12. Format 16/54x84
Hârtie tipar de 56 g/m²
Apărut 1995

Tiparul executat sub cd. nr. 40240 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galați
B-dul George Coșbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

Lucie Frazier s-a săturat să mai stea departe de logodnicul ei! S-a hotărât, va pleca să-l întâlnească în Peru, unde el se află într-o tabără de cercetări arheologice.

Dar, ajunsă la Lima, n-o așteaptă la aeroport. La hotel vine Rex Martinez, șeful lui Evan, care n-are decât o singură dorință: să o expedieze cât mai repede acasă. El refuză cu încăpățânare s-o conducă până la locul săpăturilor arheologice. Cu toate acestea, ea îl va urma, pe un drum plin de peripeții, și îi va arăta de ce este în stare „o fetiță prea răsfățată".

Rex o dorea. Ea putea ghici asta din privirea lui. Dacă i se dăruia în această noapte stranie — această noapte magică a condorului — oare el n-o va abandona o dată cu ivirea zorilor?

THE BEST

I.S.B.N. 973-9197-84-1

Lei 1800 + 36 T.L. = 1836